

Dziennik Urzędowy C 136 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55
11 maja 2012

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
I	<i>Rezolucje, zalecenia i opinie</i>	
	REZOLUCJE	
	Parlament Europejski	
	SESJA 2010–2011	
	Posiedzenia od 18 do 20 stycznia 2011 r.	
	Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 108 E z 7.4.2011.	
	TEKSTY PRZYJĘTE	
	Wtorek, 18 stycznia 2011 r.	
2012/C 136 E/01	Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie realizacji Konsensusu europejskiego w sprawie pomocy humanitarnej: przegląd śródkresowy planu działania i dalsze kroki (2010/2101(INI))	1
2012/C 136 E/02	Rolnictwo jako sektor strategiczny w kontekście bezpieczeństwa żywnościowego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie uznania rolnictwa za sektor strategiczny w kontekście bezpieczeństwa żywnościowego (2010/2112(INI))	8
	Środa, 19 stycznia 2011 r.	
2012/C 136 E/03	Dobrowolne umowy partnerskie w zakresie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie dobrowolnych umów o partnerstwie FLEGT	16
2012/C 136 E/04	Umowa przejściowa o partnerstwie między WE a państwami Pacyfiku Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie przejściowej umowy o partnerstwie pomiędzy WE a państwami Pacyfiku	19

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2012/C 136 E/05	Adopcja międzynarodowa w Unii Europejskiej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie międzynarodowej adopcji w Unii Europejskiej	24
2012/C 136 E/06	Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między WE i Serbią Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie procesu integracji Serbii z Unią Europejską	27
2012/C 136 E/07	Europejska inicjatywa dotycząca choroby Alzheimera i pozostałych demencji Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie europejskiej inicjatywy dotyczącej choroby Alzheimera i pozostałych demencji (2010/2084 (INI))	35
2012/C 136 E/08	Inhalatory dla osób chorych na astmę Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie petycji 0473/2008, którą złożył Christoph Klein (Niemcy) w sprawie braku działań Komisji odnośnie do problemu konkurencji oraz szkodliwego wpływu takiego stanu rzeczy na przedmiotowe przedsiębiorstwo	44
2012/C 136 E/09	Sytuacja na Haiti w rok po trzęsieniu ziemi: pomoc humanitarna i odbudowa Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji na Haiti rok po trzęsieniu ziemi: pomoc humanitarna i odbudowa	46
2012/C 136 E/10	Naruszenie wolności słowa i dyskryminacja ze względu na orientację seksualną na Litwie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie naruszenia wolności słowa oraz dyskryminacji ze względu na orientację seksualną na Litwie	50
Czwartek, 20 stycznia 2011 r.		
2012/C 136 E/11	Sytuacja chrześcijan w kontekście wolności wyznania Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji chrześcijan w kontekście wolności wyznania	53
2012/C 136 E/12	Sytuacja na Białorusi Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji na Białorusi	57
2012/C 136 E/13	Sprawozdanie dotyczące polityki konkurencji za rok 2009 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji za rok 2009 (2010/2137(INI))	60
2012/C 136 E/14	Zrównoważona polityka UE na dalekiej północy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie zrównoważonej polityki UE na dalekiej północy (2009/2214(INI))	71
2012/C 136 E/15	Strategia UE dla Morza Czarnego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie strategii UE na rzecz regionu Morza Czarnego (2010/2087(INI))	81
2012/C 136 E/16	Pakistan: zabójstwo Salmana Taseera, gubernatora Pendżabu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie Pakistanu, w szczególności zabójstwa gubernatora Salmana Taseera	90

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej

P7_TA(2011)0005

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie realizacji Konsensusu europejskiego w sprawie pomocy humanitarnej: przegląd śródkresowy planu działania i dalsze kroki (2010/2101(INI))

(2012/C 136 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej podpisany w dniu 18 grudnia 2007 r. przez przewodniczących Rady Unii Europejskiej, Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 29 maja 2008 r. określający plan działania w sprawie praktycznych środków służących wdrożeniu konsensusu (SEC(2008)1991),
- uwzględniając art. 214 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczący pomocy humanitarnej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/96 z dnia 20 czerwca 1996 r. dotyczące pomocy humanitarnej ⁽¹⁾,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego z dnia 23 grudnia 2005 r., uaktualnione w grudniu 2009 r., oraz konkluzje Rady z dnia 8 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/162/WE z dnia 5 marca 2007 r. ustanawiającą Instrument Finansowy Ochrony Ludności ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/779/WE, Euratom z dnia 8 listopada 2007 r. ustanawiającą mechanizm wspólnotowy ochrony ludności ⁽³⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z grudnia 2007 r., w których poproszono Komisję o jak najlepsze wykorzystanie mechanizmu wspólnotowego ochrony ludności i wzmacnianie współpracy państw członkowskich,
- uwzględniając wspólny dokument wysokiego przedstawiciela/wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej Catherine Ashton oraz komisarz Kristaliny Georgiewej w sprawie wniosków z reakcji Unii Europejskiej podczas katastrofy na Haiti,

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 2.7.1996, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 71 z 10.3.2007, s. 9.⁽³⁾ Dz.U. L 314 z 1.12.2007, s. 9.

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2003 r. zatytułowany „Unia Europejska i Narody Zjednoczone: wybór wielostronności” (COM(2003)0526), wzywający do wszechstronnego zacieśnienia oraz zintegrowania stosunków UE-ONZ poprzez systematyczny dialog polityczny, wzmocnioną współpracę, lepsze zarządzanie kryzysowe i lepszą prewencję oraz strategiczne partnerstwo pomiędzy Komisją a wybranymi organizacjami ONZ,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 marca 2008 r. w sprawie wzmocnienia zdolności Unii do reagowania w przypadku katastrof (COM(2008)0130) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2008 r. w sprawie zwiększenia zdolności Unii do reagowania w przypadku katastrof ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 23 lutego 2009 r. zatytułowany „Strategia UE na rzecz wspierania działań zmniejszających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w krajach rozwijających się” (COM(2009)0084),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 31 marca 2010 r. w sprawie pomocy humanitarnej w zakresie żywności (COM(2010)0126),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji w sprawie strategii działania na rok 2010 dla DG ECHO,
- uwzględniając sprawozdanie Michela Barniera z maja 2006 r. zatytułowane „Europejskie siły ochrony ludności: pomoc Europy”,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka przyjętą w dniu 10 grudnia 1948 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ,
- uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. oraz protokoły dodatkowe z 1977 r.,
- uwzględniając konwencję dotyczącą statusu uchodźców przyjętą w lipcu 1951 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka oraz protokół fakultatywny do niej w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne, przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 20 listopada 1989 r.,
- uwzględniając podpisaną w Londynie w dniu 13 kwietnia 1999 r. ⁽²⁾ Konwencję o pomocy żywnościowej, w ramach której Wspólnota Europejska zobowiązuje się do reagowania w sytuacjach kryzysu żywnościowego oraz reagowania na inne potrzeby żywnościowe w krajach rozwijających się,
- uwzględniając Kodeks postępowania Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy oraz organizacji pozarządowych na wypadek klęsk i katastrof z 1994 r.,
- uwzględniając zasady i dobre praktyki w zakresie udzielania pomocy humanitarnej przyjęte w Sztokholmie w dniu 17 czerwca 2003 r.,
- uwzględniając zasady partnerstwa zatwierdzone przez Narody Zjednoczone i organizacje humanitarne na spotkaniu Globalnej Platformy Humanitarnej w 2007 r.,
- uwzględniając wytyczne Narodów Zjednoczonych dotyczące wykorzystania zasobów wojska i służb ochrony ludności w akcjach ratowniczych w razie wystąpienia katastrofy (wytyczne z Oslo), zmienione w dniu 27 listopada 2006 r.,
- uwzględniając wytyczne z marca 2003 r. dotyczące wykorzystania zasobów wojska i służb ochrony ludności w celu wsparcia działań humanitarnych Organizacji Narodów Zjednoczonych w złożonych sytuacjach kryzysowych (wytyczne MCDA),

⁽¹⁾ Dz.U. C 286 E z 27.11.2009, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. L 163 z 4.7.2000, s. 37.

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

- uwzględniając plan działania z Hyogo przyjęty na światowej konferencji na temat zapobiegania i ograniczania skutków katastrof, która odbyła się w Kobe (prefektura Hyogo) w Japonii w dniach 18–22 stycznia 2005 r.,
 - uwzględniając przegląd pomocy humanitarnej zlecony przez koordynatora pomocy w sytuacjach kryzysowych ONZ i podsekretarza ds. humanitarnych w sierpniu 2005 r.,
 - uwzględniając ustanowiony przez organizację DARA (Development Assistance Research Associates) wskaźnik pomocy humanitarnej na 2010 r., za pomocą którego analizuje się i klasyfikuje pomoc udzieloną przez głównych darczyńców rządowych osobom, które ucierpiały w wyniku katastrofy, konfliktu czy też sytuacji kryzysowej,
 - uwzględniając międzynarodowy program reguł, praw i zasad interwencji międzynarodowych w przypadku katastrof („wytyczne IDRL”) przyjęty na 30. międzynarodowej konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca, która odbyła się w 2007 r. w Genewie, oraz wspólne zaangażowanie państw członkowskich Unii Europejskiej na rzecz wsparcia tego programu,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 listopada 2007 r. w sprawie europejskiego konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie niedawnego trzęsienia ziemi na Haiti ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie utworzenia unijnych sił szybkiego reagowania ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie operacji wojskowej Izraela przeciw humanitarnemu konwojowi statków oraz blokady Strefy Gazy ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając projekt rezolucji w sprawie kryzysu humanitarnego w Somalii złożony przez Oreste Rossiego zgodnie z art. 120 Regulaminu (B7-0489/2010),
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje dotyczące udzielania pomocy humanitarnej w państwach trzecich,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A7-0375/2010),
- A. przywołując wspólną wizję pomocy humanitarnej wyrażoną w Konsensusie europejskim w sprawie pomocy humanitarnej, który pokazuje zaangażowanie Unii Europejskiej na rzecz ścisłej współpracy w tej dziedzinie w celu optymalizacji jej skuteczności, na rzecz zachowania i propagowania podstawowych zasad humanitarnych, tj. zasad humanitaryzmu, neutralności, bezstronności i niezależności, oraz na rzecz przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego,
- B. przypominając, że wynikające z konsensusu zobowiązania dotyczą zarówno państw członkowskich, jak i Komisji Europejskiej oraz że działania wymienione w planie działania muszą w większości przypadków być realizowane przez Komisję i państwa członkowskie wspólnie,
- C. mając na uwadze ogromny wzrost liczby i rozmiarów katastrof naturalnych, których źródłem jest w szczególności zmiana klimatu spowodowana działalnością człowieka, oraz mając na uwadze, że na krajach uprzemysłowionych ciąży odpowiedzialność historyczna; mając na uwadze wzrost liczby złożonych sytuacji kryzysowych, co łączy się z szeregiem czynników, takich jak zmieniający się charakter konfliktów, słabe administrowanie i brak stabilności, coraz częstsze przypadki naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego oraz zmniejszenie się przestrzeni humanitarnej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 273.

⁽²⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 5.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0465

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0235.

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

- D. mając na uwadze, że udzielanie pomocy staje się coraz trudniejsze i niebezpieczniejsze, że rośnie zagrożenie w stosunku do personelu humanitarnego oraz że w roku 2008 122 pracowników tego sektora zostało zabitych,
- E. mając na uwadze, że należy poświęcić szczególną uwagę najbardziej zagrożonym grupom, takim jak kobiety, dzieci i osoby przymusowo przesiedlone, oraz że wzrost przemocy wobec kobiet oraz przemocy seksualnej stanowi poważny problem podczas kryzysów humanitarnych, kiedy to systematyczne gwałty stają się czasami formą broni wojennej,
- F. mając na uwadze, że coraz częściej podmioty niebędące organizacjami humanitarnymi angażują się w działania pomocowe podczas kryzysów humanitarnych, co pociąga za sobą duże ryzyko zatarcia się ról podmiotów wojskowych i podmiotów działających w dziedzinie pomocy humanitarnej oraz powoduje rozmycie granic neutralnej, bezstronnej i niezależnej pomocy humanitarnej,
- G. mając na uwadze, że doświadczenia z ostatnich katastrof na Haiti i w Pakistanie wciąż wskazują na potrzebę wzmocnienia unijnych instrumentów zarządzania kryzysowego (pomoc humanitarna i wspólnotowy mechanizm ochrony ludności) w zakresie skuteczności, szybkości, koordynacji i dostrzegalności reakcji UE na katastrofy, a także mając na uwadze, że katastrofy te po raz kolejny uświadomiły konieczność zbudowania europejskiego potencjału szybkiego reagowania,
- H. mając na uwadze coraz większą liczbę kryzysów humanitarnych, duże wyzwania i potrzeby humanitarne, konieczność większego zaangażowania w realizację europejskiego konsensusu i planu działania oraz w ogólnosięciową koordynację i podział zadań, przy uwzględnieniu regionalnych obowiązków krajów, które mają potencjał, by stać się głównymi ofiarodawcami pomocy humanitarnej,
- I. mając na uwadze, że budżet Komisji przeznaczony na katastrofy humanitarne, a konkretnie budżet DG ECHO, nie tylko został zamrożony, ale w ciągu ostatnich pięciu lat nastąpił wręcz jego lekki realny spadek,

Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej i plan działania

1. wyraża ubolewanie, że konsensus nie jest znany poza środowiskiem partnerów w działaniach humanitarnych i wzywa do tego, aby stał się on przedmiotem szkoleń, szczególnie szkoleń dla Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), dyplomatów państw członkowskich i podmiotów wojskowych;
2. wyraża ubolewanie z powodu braku zaangażowania się państw członkowskich we wdrażanie konsensusu i uważa, że należy zwiększyć rolę Grupy Roboczej Rady ds. Pomocy Humanitarnej i Żywnościowej (COHAFA) tak, aby mogła lepiej nadzorować realizację konsensusu – np. organizując specjalne sesje poświęcone włączaniu konsensusu do krajowych strategii humanitarnych lub przedstawiając roczne sprawozdanie z działalności – oraz aby wykorzystwała swój mandat do bardziej aktywnych działań na rzecz zwrócenia uwagi innych grup roboczych Rady i Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (KPiB) na problem pomocy humanitarnej, zwracając w dalszym ciągu uwagę na skuteczność i szybkość koordynacji;
3. wzywa do czynnego wspierania przez delegacje Unii w krajach trzecich rozpowszechniania i realizacji konsensusu i jego planu działania wśród przedstawicielstw państw członkowskich;
4. wzywa Komisję do zbadania możliwości corocznej wymiany z parlamentami państw członkowskich UE najlepszych praktyk dotyczących realizacji przez te państwa zobowiązań wynikających z europejskiego konsensusu;
5. wnioskuje o zwiększenie środków na pomoc humanitarną w związku z coraz większą liczbą operacji humanitarnych i zwraca się do organów budżetowych o bezpośrednie przeniesienie całości lub części środków z rezerwy na cele specjalne do budżetu początkowego DG ECHO; podkreśla również znaczenie konkretyzacji określonego przez OECD i Komitet Pomocy Rozwojowej (DAC) celu wynoszącego 0,7 % PNB do 2015 r.;
6. wzywa również do opracowywania realistycznych budżetów, w ramach których przyznawanie środków przeznaczonych na klęski żywiołowe lub na działania humanitarne byłoby oparte na doświadczeniu w zakresie wydatków z poprzednich lat;

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

7. wzywa do podjęcia dodatkowych działań zmierzających do szybszego finansowania działalności prowadzonej w następstwie katastrof lub klęsk żywiołowych oraz do uproszczenia procesu podejmowania decyzji i procedur zatwierdzania dotyczących wykonania budżetu; podkreśla konieczność ścisłej współpracy służb Komisji z ESDZ, aby umożliwić szybkie początkowe finansowanie działań;
8. przypomina o znaczeniu utrzymania globalnej zrównoważonej reakcji przy jednoczesnym zwróceniu szczególnej uwagi na „zapomniane kryzysy”;
9. domaga się zwiększenia środków finansowych oraz rozbudowy potencjału i zasobów, aby zagwarantować, że pomoc humanitarna i ochrona ludności zachowają swój wyłącznie cywilny charakter;
10. wspiera zasadniczą rolę odgrywaną przez NOHA (pierwsza sieć uniwersytetów proponująca kształcenie w dziedzinie pomocy humanitarnej na szczeblu europejskim) w propagowaniu większego uświadamiania sobie światowego kontekstu humanitarnego, a szczególnie prowadzoną przez Europę politykę reagowania na potrzeby najbardziej zagrożonych, poprzez edukację i kształcenie młodych Europejczyków;

Zasady humanitarne, międzynarodowe prawo humanitarne oraz ochrona przestrzeni humanitarnej

11. uznaje zasady i cele pomocy humanitarnej określone w konsensusie; przypomina, że pomoc humanitarna Unii Europejskiej nie jest narzędziem zarządzania kryzysowego oraz ubolewa nad coraz większym upolitycznieniem pomocy humanitarnej i wpływem tego zjawiska na poszanowanie przestrzeni humanitarnej;
12. potwierdza, że działania zewnętrzne Unii Europejskiej, o których mowa w Traktacie z Lizbony, muszą przestrzegać zasad i zobowiązań podjętych w ramach Europejskiego konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej, i uważa, że Unia – z uwagi na swoje znaczenie polityczne i wpływ jako pierwszego darczyńcy międzynarodowego – powinna nieustannie propagować zasady humanitarne;
13. domaga się również, by personel wojskowy, cywilny oraz podmioty humanitarne uczestniczące w interwencjach w razie katastrof lub w operacjach humanitarnych działały zgodnie z zasadami neutralności, niezależności i bezstronności;
14. wyraża zadowolenie z przeprowadzonej w grudniu 2009 r. aktualizacji wytycznych Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego (MPH) i uważa, że Komisja i państwa członkowskie mają do odegrania ważną rolę polityczną w ich wdrażaniu; pragnie poza tym, żeby międzynarodowe prawo humanitarne było przedmiotem specjalnego szkolenia w ESDZ;
15. wzywa Komisję do dopilnowania tego, by przyznane zostały dodatkowe fundusze na promowanie MPH i na działania informacyjne dotyczące MPH adresowane do osób posiadających broń, młodych ludzi, klasy politycznej i społeczeństwa obywatelskiego;
16. przypomina, że zasady i dobre praktyki dotyczące pomocy humanitarnej przyjęte w czerwcu 2003 r. kładą nacisk na konieczność sprzyjania sprawozdawczości finansowej i zachęcania do regularnej oceny międzynarodowej reakcji na kryzysy humanitarne, łącznie z badaniem skuteczności darczyńców, i nalega, aby ocena ta była przedmiotem szerszych konsultacji m.in. z podmiotami działającymi w dziedzinie pomocy humanitarnej;

Wspólne ramy udzielania pomocy

Jakość pomocy

17. przypomina, że udzielenie pomocy powinno być uzależnione wyłącznie od stwierdzonych potrzeb i stopnia podatności na zagrożenia oraz że jakość i ilość pomocy zależą przede wszystkim od wstępnej oceny, której metodologia wymaga jeszcze ulepszenia, szczególnie w odniesieniu do zastosowania kryteriów oceny podatności na zagrożenia, zwłaszcza w odniesieniu do kobiet, dzieci i osób niepełnosprawnych;
18. przypomina, że skuteczne i stałe włączanie – a w miarę możliwości udział – beneficjentów w gospodarowanie pomocą jest jednym z podstawowych warunków jakości działań humanitarnych, w szczególności w przypadku długotrwałych kryzysów;

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

19. nalega, by pomoc UE w przypadku klęski żywiołowej lub katastrofy wywołanej przez człowieka miała na celu wspieranie lokalnej gospodarki, na przykład poprzez zakup jak największej ilości żywności produkcji lokalnej lub produkowanej w danym regionie czy dostarczenie rolnikom niezbędnych materiałów;
20. wzywa do harmonizacji różnych metod stosowanych obecnie w dziedzinie pomocy humanitarnej i zachęca Biuro ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej Narodów Zjednoczonych (OCHA) do kontynuowania prac nad stworzeniem wspólnych ram metodologicznych, w których priorytetem byłyby skuteczność i szybkość interwencji i które włączałyby w sposób ciągły w miarę możliwości podmioty lokalne, również niepaństwowe;
21. intensywnie zachęca Komisję do kontynuowania prac w dziedzinach sektorowych, takich jak żywność, ochrona, równość kobiet i mężczyzn, przemoc seksualna, uchodźcy, osoby powracające i osoby przesiedlone wewnętrznie, oraz wzywa do tego, by wymiar płci i zdrowia reprodukcyjnego był systematycznie obejmowany zakresem pomocy humanitarnej mającej na celu zaspokojenie pilnych potrzeb zdrowotnych;
22. wzywa Radę do skonkretyzowania zalecenia zawartego w sprawozdaniu M. Barniera, zachęcającego do wykorzystania, na zasadzie niewyłączności, najbardziej oddalonych europejskich regionów jako punktów wsparcia, aby ułatwić uprzednie rozlokowanie podstawowych produktów oraz produktów logistycznych, ułatwiających rozmieszczenie europejskich środków ludzkich i materialnych na wypadek pilnej interwencji humanitarnej poza granicami Unii Europejskiej;
23. zachęca Komisję do kontynuowania refleksji nad ewentualnymi negatywnymi skutkami pomocy humanitarnej dla obszarów, na których jest udzielana – mianowicie nad możliwą destabilizacją struktur gospodarczych i społecznych oraz nad wpływem na środowisko naturalne – i wzywa ją do opracowania stosownych strategii umożliwiających uwzględnianie tych skutków już w fazie powstawania projektów;

Różnorodność i jakość partnerstwa

24. wzywa do poszanowania różnorodności partnerów w dziedzinie finansowania i realizowania międzynarodowych programów humanitarnych – Narodów Zjednoczonych, Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy, organizacji pozarządowych – i zachęca do większego zaangażowania podmiotów lokalnych; wzywa do odpowiedniej koordynacji i wymiany informacji pomiędzy wszystkimi zainteresowanymi podmiotami;
25. zwraca się do wszystkich organów rządowych o poszanowanie ważnej roli organizacji pozarządowych w gromadzeniu funduszy w drodze prywatnych darowizn;
26. popiera dalsze reformy humanitarne na szczeblu Narodów Zjednoczonych i wzywa do wzmocnienia systemu koordynatorów pomocy humanitarnej, do większej przejrzystości, podejścia bardziej zorientowanego na odbiorców, większej elastyczności w zakresie korzystania z tzw. „pooled funds” (funduszy z różnych źródeł) oraz do szeregu usprawnień podejścia opartego na „klastrach” (odpowiedzialność sektora), w oparciu o zalecenia zawarte w przeglądzie pomocy humanitarnej ONZ i przy jednoczesnym umocnieniu zasady przejrzystości i odpowiedzialności, szczególnie jeśli chodzi o koordynację z miejscowymi strukturami i podmiotami niepaństwowymi, uwzględnienie aspektów międzysektorowych oraz koordynację między „klastrami”;

Koordinacja na szczeblu międzynarodowym i europejskim

27. uznaje centralną rolę, jaką odgrywa ONZ, a zwłaszcza OCHA, w koordynowaniu międzynarodowej pomocy humanitarnej;
28. pochwała inicjatywy mające na celu zapewnienie większej spójności różnych europejskich instrumentów reagowania kryzysowego i wyraża zadowolenie, że udało się mu się stworzyć dyrekcję generalną odpowiedzialną jednocześnie za pomoc humanitarną i ochronę ludności; podkreśla jednak, że należy zachować formalną odrębność mandatów, ról i środków;
29. wzywa Radę i Komisję do wdrożenia precyzyjnych i przejrzystych zasad współpracy i koordynacji między ESDZ a Komisją w ramach zarządzania kryzysem o dużych rozmiarach poza terytorium Unii Europejskiej oraz do aktywnego zaangażowania się w pracę na rzecz widoczności tych zasobów i potencjału stosowanego w tej dziedzinie;
30. przypomina, że działania zewnętrzne Unii Europejskiej w zakresie praw dziecka powinny opierać się na wartościach i zasadach zdefiniowanych w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, w szczególności w art. 3, 16, 18, 23, 25, 26 i 29, jak również w Konwencji ONZ o prawach dziecka i w jej protokołach fakultatywnych;

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

Wykorzystanie zasobów i zdolności wojskowych oraz służb ochrony ludności

31. uznaje, że podział mandatów podmiotów wojskowych i podmiotów działających w dziedzinie pomocy humanitarnej, zwłaszcza na obszarach dotkniętych katastrofami naturalnymi i narażonych na konflikty zbrojne, powinien być jasny i że istotne jest, aby użycie zasobów i zdolności wojskowych było ograniczone i stanowiło ostateczne rozwiązanie podczas operacji humanitarnych zgodnie z wytycznymi Narodów Zjednoczonych (wytyczne MCDA i wytyczne z Oslo) ⁽¹⁾;

32. przypomina Komisji i państwom członkowskim, że pomoc humanitarną i ochronę ludności należy postrzegać jako zadania czysto cywilne i jako takie także należy je realizować;

33. wzywa Komisję do podjęcia działań mających na celu zwrócenie uwagi na specyfikę pomocy humanitarnej w ramach polityki zewnętrznej Unii Europejskiej i wzywa państwa członkowskie do upewnienia się, że ich siły wojskowe przestrzegają i stosują się do wytycznych Narodów Zjednoczonych; uważa, że dialog między podmiotami wojskowymi i podmiotami działającymi w dziedzinie pomocy humanitarnej jest konieczny do wzajemnego zrozumienia;

34. uznaje, że wykorzystanie środków ochrony ludności w przypadku kryzysów humanitarnych powinno być uzależnione od rzeczywistych potrzeb oraz spójne z pomocą humanitarną i ją dopełniające; uznaje też, że w przypadku katastrof naturalnych środki te mogą stanowić pewien wkład w operacje humanitarne, jeśli są wykorzystywane zgodnie z zasadami Stałego Komitetu Międzyinstytucjonalnego (IASC) w tym zakresie;

35. wzywa Komisję do przedstawienia ambitnych wniosków legislacyjnych ustanawiających europejskie siły ochrony ludności, które opierałyby się na optymalnym wykorzystaniu obecnego wspólnotowego mechanizmu ochrony ludności oraz na wzajemnym udostępnieniu istniejących zasobów krajowych, co nie pociągałoby za sobą dużych dodatkowych kosztów oraz umożliwiłoby wykorzystanie metod sprawdzonych w ramach działań przygotowawczych; finansowanie sił ochrony ludności musi być uzupełnieniem środków przeznaczonych na kryzysy humanitarne;

36. uważa, że europejskie siły ochrony ludności cywilnej mogłyby opierać się na zobowiązaniu niektórych państw członkowskich do dobrowolnego udostępnienia podstawowych modułów ochrony cywilnej, z góry określonych i gotowych do natychmiastowej interwencji w ramach unijnych operacji koordynowanych przez centrum monitorowania i informacji (MIC), a także jest zdania, że większość tych modułów – już dostępnych na szczeblu krajowym – pozostałaby pod kontrolą tych państw, a utrzymywanie ich w pogotowiu byłoby podstawą dla reakcji unijnej obrony cywilnej w przypadku klęsk w obrębie Unii Europejskiej i poza jej granicami;

Ciągłość pomocy*Zmniejszanie ryzyka wystąpienia katastrof i zmiany klimatyczne*

37. wyraża zadowolenie z przyjęcia w lutym 2009 r. nowej strategii europejskiej na rzecz zmniejszania ryzyka wystąpienia katastrof w krajach rozwijających się, wzywa w tym kontekście Komisję do opracowania programów dotyczących zdolności zapobiegania katastrofom i zarządzania interwencjami z udziałem rządów krajowych, władz lokalnych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego w krajach będących beneficjentami, a także wzywa do szybkiego wdrożenia tej strategii;

38. wzywa do zwiększonego wysiłku służącego bardziej systematycznemu włączaniu aspektów strategii do pomocowej polityki na rzecz rozwoju i polityki w dziedzinie pomocy humanitarnej;

39. wnioskuje o poważne zwiększenie funduszy na ten cel i podkreśla, że finansowanie w dalszym ciągu powinno odbywać się na małą skalę, aby zapewnić działania odpowiadające rzeczywistej sytuacji i dostosować projekty do potrzeb lokalnych;

40. apeluje o to, aby działania na rzecz dostosowania się do zmiany klimatu były bardziej spójne z działaniami na rzecz zmniejszania ryzyka wystąpienia katastrof;

⁽¹⁾ Wytyczne MCDA: wytyczne dotyczące wykorzystania zasobów wojska i służb ochrony ludności w celu wsparcia działań humanitarnych Organizacji Narodów Zjednoczonych w złożonych sytuacjach kryzysowych; marzec 2003. Wytyczne z Oslo: wytyczne dotyczące wykorzystania zagranicznych zasobów wojska i służb ochrony ludności w akcjach ratowniczych w razie wystąpienia katastrofy; listopad 2007 r.

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

Łączenie pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju

41. wyraża ubolewanie, że postępy w łączeniu pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju są stale ograniczone, pomimo wielu politycznych deklaracji w ostatnich latach;
42. podkreśla znaczenie przejścia we właściwym czasie od etapu sytuacji kryzysowej do etapu rozwoju w oparciu o konkretne kryteria i wszechstronną ocenę potrzeb;
43. apeluje o większe środki w celu zapewnienia ciągłości pomocy oraz wzywa do rozważań ukierunkowanych na elastyczność i wzajemne uzupełnianie się istniejących instrumentów finansowych na etapie wychodzenia z kryzysu;
44. wzywa do skuteczniejszego dialogu i lepszej koordynacji działań między organizacjami humanitarnymi a organizacjami na rzecz rozwoju działającymi na terenach dotkniętych kryzysem, jak również między odpowiednimi służbami na szczeblu instytucji europejskich i państw członkowskich;

*

* *

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz Biuru ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (OCHA).

Rolnictwo jako sektor strategiczny w kontekście bezpieczeństwa żywnościowego

P7_TA(2011)0006

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie uznania rolnictwa za sektor strategiczny w kontekście bezpieczeństwa żywnościowego (2010/2112(INI))

(2012/C 136 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r. (1),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 stycznia 2009 r. na temat wspólnej polityki rolnej i światowego bezpieczeństwa żywnościowego (2),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie rolnictwa UE i zmian klimatu (3),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie „Sprawiedliwego wynagrodzenia dla rolników: Poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie (4),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji, SEC(2010)1058,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie podwyżek cen żywności w Unii Europejskiej i w krajach rozwijających się (5),

(1) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0286.

(2) Dz.U. C 46 E z 24.2.2010, str. 10.

(3) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0131.

(4) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0302.

(5) Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, str. 71.

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Unijne zasady ramowe dotyczące wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym”,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju ONZ, do których należy zmniejszenie o połowę w 2015 r. w porównaniu z rokiem 1990 odsetka populacji światowej dotkniętego głodem,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0376/2010),
- A. mając na uwadze, że zapewnienie obywatelom europejskim bezpieczeństwa żywnościowego, dostarczenie konsumentom po rozsądnych cenach żywności, która jest zdrowa i ma wysoką jakość, jak również zabezpieczenie dochodów rolników były głównymi celami wspólnej polityki rolnej (WPR) od jej powstania i obecnie pozostają kluczowymi celami UE,
- B. mając na uwadze, że obserwowane ostatnio wahania cen żywności i towarów budzą poważne obawy związane z funkcjonowaniem europejskiego i światowego łańcucha dostaw żywności oraz że grupy ludności znajdujące się w najtrudniejszej sytuacji jako pierwsze odczuły skutki wzrostu cen żywności,
- C. mając na uwadze, że wahania cen w rolnictwie mają charakter stały, ponieważ ceny w sposób nieproporcjonalny reagują na niewielkie zmiany w poziomie produkcji, bardzo często w wyniku spekulacji,
- D. mając na uwadze, że podczas niedawnego spotkania Komitetu FAO ds. Bezpieczeństwa Żywnościowego na Świecie UE podkreśliła problem skrajnych wahań cen, zaś nową grupę ekspertów wysokiego szczebla poproszono o sporządzenie sprawozdania na temat przyczyn takich wahań cen i odnoszących się do nich środków,
- E. mając na uwadze, że zjawiska klimatyczne oraz inne wydarzenia mogą skłaniać państwa do prowadzenia polityki protekcjonistycznej, co ilustrują niedawne zakazy eksportu pszenicy nałożone przez Rosję i Ukrainę, które to państwa eksportują łącznie około 30 % światowej produkcji pszenicy,
- F. mając na uwadze, że na światową produkcję żywności może nieustannie negatywnie wpływać szereg czynników, takich jak szkodniki i choroby, dostępność zasobów naturalnych oraz klęski żywiołowe, co ilustrują w 2010 r. długotrwałe susze i pożary w Rosji oraz rozległe powodzie w Pakistanie,
- G. mając na uwadze, że skutkiem zmian klimatu będzie większa częstotliwość występowania klęsk żywiołowych, a w konsekwencji destabilizacja bezpieczeństwa żywnościowego,
- H. mając na uwadze, że wyprodukowanie większej ilości przy mniejszym nakładzie to wyzwanie, zwłaszcza w przypadku zrównoważonej produkcji, co wynika z niedoboru zasobów naturalnych,
- I. mając na uwadze, że UE jest największym importerem produktów rolnych netto oraz jest w zbyt dużym stopniu uzależniona od przywozu produktów białkowych, oleistych i kukurydzy stosowanych w unijnym sektorze hodowli zwierząt, a także przywozu owoców i warzyw, co spowodowane jest zwłaszcza faktem, że nasi producenci nie mogą stosować takich samych technik produkcji w przypadku tych produktów,
- J. mając na uwadze, że szacowany wzrost populacji światowej z 7 do 9,1 mld osób będzie wymagał według FAO zwiększenia o 70 % zaopatrzenia w żywność do roku 2050,
- K. mając na uwadze, że w Unii Europejskiej nadal istnieje problem ubóstwa i głodu; mając na uwadze, że 79 mln osób w UE nadal żyje poniżej progu ubóstwa (60 % średniego dochodu państwa, w którym mieszka dana osoba); mając na uwadze, że 16 mln obywateli UE zeszłej zimy otrzymało pomoc żywnościową za pośrednictwem organizacji charytatywnych,
- L. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe nie oznacza wyłącznie dostępności artykułów żywnościowych, ale – zdaniem FAO – obejmuje również prawo do żywności oraz dostępność zdrowej żywności dla wszystkich; mając na uwadze, że Europa, zwiększając swą konkurencyjność, może przyczynić się do światowego bezpieczeństwa żywnościowego,

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

- M. mając na uwadze, że skutki światowego kryzysu gospodarczego i finansowego doprowadziły do dalszego pogorszenia sytuacji w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego najuboższych grup społecznych,
- N. mając na uwadze, że w 2009 r., po dziesięciu latach stagnacji, dochody rolników drastycznie spadły, co było głównie wynikiem trudnych warunków rynkowych oraz rosnących kosztów produkcji; mając na uwadze, że dochody w sektorze rolnictwa są znacznie niższe (szacunkowo o 40 % na jednostkę pracy) niż w pozostałych sektorach gospodarki, zaś dochód na osobę na obszarach wiejskich jest znacznie niższy (o ok. 50 %) niż na obszarach miejskich,
- O. mając na uwadze, że rolnicy otrzymują coraz mniejszą część wartości dodanej wytworzonej w łańcuchu dostaw żywności, natomiast część, z jakiej korzysta przemysł spożywczy, wzrosła; mając na uwadze, że właściwe funkcjonowanie łańcucha dostaw żywności jest niezbędnym warunkiem uzyskania przez rolników godziwej zapłaty za ich produkty,
- P. mając na uwadze, że w całym łańcuchu produkcji, dostaw i konsumpcji żywności marnuje się do 50 % żywności wyprodukowanej w UE,
- Q. mając na uwadze, że zaledwie 7 % rolników w UE jest w wieku poniżej 35 lat,
- R. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe to główny problem Europy wymagający spójności oraz koordynacji poszczególnych dziedzin polityki sektorowej na szczeblu UE, a mianowicie WPR, polityki energetycznej, programów badań naukowych, polityki rozwoju i handlu oraz uregulowań finansowych;
 - 1. podkreśla, że silny i zrównoważony sektor rolny w UE oraz prosperujące i zrównoważone środowisko wiejskie, zapewnione dzięki silnej WPR, są podstawowymi elementami pozwalającymi na zmierzenie się z wyzwaniem bezpieczeństwa żywnościowego;
 - 2. potwierdza, że UE ma najwyższe standardy produkcji rolnej i produkcji żywności na świecie i przywiązuje dużą wagę do bezpieczeństwa i jakości żywności oraz równowagi środowiskowej w sektorze rolnictwa;
 - 3. jest zdania, że będziemy potrzebować wszystkich systemów rolnictwa, aby zapewnić żywność Europie i krajom trzecim;

Bezpieczeństwo żywnościowe w Europie oraz na świecie

- 4. jest zdania, że prawo do bezpieczeństwa żywnościowego jest podstawowym prawem człowieka i można je osiągnąć, gdy wszyscy ludzie przez cały czas mają fizyczny i gospodarczy dostęp do odpowiedniej ilości niebudzącej zastrzeżeń pod względem zdrowotnym i bogatej w składniki odżywcze żywności, aby móc zaspokoić swoje potrzeby i preferencje żywieniowe zapewniające aktywne i zdrowe życie;
- 5. potwierdza, że UE ma obowiązek żywić swych obywateli oraz że stała działalność rolna w UE jest ma w związku z tym kluczowe znaczenie; zwraca uwagę na spadek dochodów gospodarstw rolnych w UE spowodowany rosnącymi kosztami produkcji oraz wahaniami cen, które mają szkodliwy wpływ na zdolność rolników do utrzymania produkcji; zwraca uwagę na koszty, które muszą ponosić europejscy rolnicy, aby spełnić najwyższe światowe normy w zakresie bezpieczeństwa żywności, środowiska naturalnego, dobrostanu zwierząt oraz pracy; podkreśla, że trzeba zrekompensować rolnikom te dodatkowe koszty oraz dostarczanie dóbr publicznych społeczeństwu; podkreśla, że żywność z krajów trzecich, która jest wprowadzana do UE, musi spełniać takie same wysokie normy, tak aby nie szkodzić konkurencyjności europejskich producentów;
- 6. uznaje, że zagwarantowanie właściwej podaży żywności jest podstawowym składnikiem bezpieczeństwa żywnościowego, uznaje jednak również, że dostęp do żywności i jej przystępne ceny wymagają poświęcenia uwagi kwestii zapewnienia odpowiedniego standardu życia, szczególnie osobom o niewystarczających zasobach gospodarczych, do których to osób często należą dzieci, osoby starsze, migranci, uchodźcy i bezrobotni;
- 7. popiera formułę: bezpieczeństwo żywnościowe – żywienie – jakość – bliskość – innowacje – produktywność; uważa, że aby ją osiągnąć, przyszła WPR powinna uwzględnić oczekiwania publiczne, zgodnie z którymi powinna być ona zarówno polityką rolną jak i żywnościową, propagującą zdrowe odżywianie;

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

8. jest zdania, że UE powinna stworzyć lepsze warunki do realizacji w państwach członkowskich programów wspierających zdrowe odżywianie, jak programy propagujące spożycie owoców oraz mleka w szkołach, jak też lepiej wspierać edukację i działania uświadamiające dotyczące pochodzenia produktów i odżywiania, ponieważ przemyślany wybór sposobu odżywiania może zapobiegać chorobom oraz ograniczyć znaczne obciążenie wydatkami socjalnymi w Europie; apeluje również o realizację większej liczby programów wspierających zdrowe odżywianie, które powinny stanowić mniejsze obciążenie administracyjne, jak też o zwiększenie budżetu tych programów; zachęca Komisję do oceny praktycznych aspektów tych programów;
9. potwierdza wsparcie dla programu UE na rzecz osób najbardziej potrzebujących; przypomina, że dzięki ustawie o gospodarstwach rolnych Stany Zjednoczone przeznaczają istotne środki wsparcia na amerykański program pomocy żywnościowej (Supplemental Nutrition Assistance Programme), który generuje znaczne dochody dla tego sektora oraz ogólnie dla gospodarki, oprócz spełniania niektórych potrzeb żywnościowych osób najuboższych;
10. zdaje sobie sprawę z ogromnego wyzwania dla osiągnięcia bezpieczeństwa żywnościowego, jakim są zmiany klimatu, przejawiające się zwłaszcza zwiększeniem częstotliwości i skali zjawisk klimatycznych, takich jak susze, powodzie, pożary i burze; podkreśla, że niedostatek wody stanowi coraz większe wyzwanie, podkreśla również jego wpływ na produkcję żywności; podkreśla potrzebę pilnego zajęcia się kwestiami gospodarki wodnej i zmianami klimatu;
11. przypomina, że bezpieczeństwo energetyczne i bezpieczeństwo żywnościowe są bardzo blisko ze sobą powiązane; uznaje, że koszty energii są kluczowym czynnikiem w określaniu opłacalności rolnictwa, które jest sektorem najbardziej uzależnionym od ropy naftowej; zachęca do przyjęcia środków w celu zmobilizowania rolników do większej efektywności energetycznej oraz do rozwoju alternatywnych źródeł zaopatrzenia w energię; przypomina, że konieczne jest bardziej konsekwentne wsparcie rozwoju badań oraz doradztwa;
12. jest jednak zdania, że wzmożone dążenie do rozwijania odnawialnych źródeł energii i osiągnięcia celów przewidzianych na rok 2020 musi uwzględniać wpływ na produkcję żywności i na zaopatrzenie w nią; podkreśla, że sprostanie wyzwaniom związanym z podażą żywności/paliw jest wyjątkowo trudne;
13. odnotowuje stopień uzależnienia od przywozu produktów białkowych i oleistych z państw trzecich, co wywołuje negatywne skutki w sektorze spożywczym i rolnym, w szczególności w hodowli zwierząt, gdy dochodzi do skoków cen;
14. apeluje do Komisji o zaproponowanie technicznego rozwiązania problemu obecności niewielkiej ilości materiału genetycznie modyfikowanego w przywozie produktów niemodyfikowanych genetycznie oraz o zaproponowanie szybszego procesu zatwierdzania w UE przywozu nowego rodzaju modyfikowanej genetycznie paszy po uznaniu ją za bezpieczną;
15. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia społeczeństwu dostępu do informacji na temat wyników kontroli bezpieczeństwa żywnościowego w celu zwiększenia przejrzystości na szczeblu europejskim;
16. wyraża zaniepokojenie pojawieniem się zjawiska zawłaszczania ziemi i jego wpływem na bezpieczeństwo żywnościowe w krajach rozwijających się oraz przyszłość rolnictwa i rolników; wzywa Komisję do zbadania tej sytuacji w odniesieniu do struktury rolnictwa i zasobów naturalnych;
17. stwierdza, że sytuacja gospodarstw hodowlanych w UE uległa pogorszeniu z powodu wyższych kosztów paszy; apeluje zatem o ukierunkowane wykorzystanie instrumentów dostępnych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 o wspólnej organizacji rynku w celu stabilizacji rynku i zapobieżenia kryzysowi;
18. jest zdania, że przyszły wzrost wydajności w nowych państwach członkowskich spowoduje zwiększenie ilości dostępnych gruntów oraz będzie stanowić okazję do pobudzenia produkcji roślin białkowych oraz oleistych w UE;
19. stwierdza, że nie można zagwarantować bezpieczeństwa żywnościowego bez zapewnienia swobodnego dostępu do zasobów genetycznych na potrzeby wyżywienia i rolnictwa; uznaje Międzynarodowy traktat FAO o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa za ważny instrument służący zachowaniu różnorodności biologicznej w rolnictwie i dzięki temu zapobieganiu skutkom zmian klimatu;
20. ponownie stwierdza, że planowane obecnie zachęty do prowadzenia zrównoważonych upraw na cele energetyczne nie powinny w żaden sposób zagrażać bezpieczeństwu żywnościowemu obywateli;

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

21. wzywa państwa członkowskie do opracowywania i wdrażania programów zawierających konkretne środki na rzecz rolnictwa mające na celu łagodzenie skutków zmian klimatu i dostosowywanie się do nich;

22. podkreśla, że należy promować uruchamianie kampanii informacyjnych skierowanych do konsumentów, dotyczących wysiłków podejmowanych przez rolników i branżę rolniczą w dziedzinie ochrony środowiska i bezpieczeństwa żywnościowego;

Rolnictwo, rynki finansowe i wahania cen

23. jest zdania, że rynki finansowe i rolne są obecnie bardziej ze sobą powiązane niż kiedykolwiek; uważa, że reakcja samej tylko Europy nie jest już wystarczająca oraz że Europa powinna działać wspólnie z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi w kwestiach związanych z wahaniami cen i bezpieczeństwem żywnościowym; popiera działania podjęte w tym kierunku przez państwo przewodniczące grupie G20;

24. podkreśla trudności, z jakimi borykają się rolnicy w czasach skrajnych wahań na rynku i wahań cen; zwraca uwagę na trudności, jakie napotyka rolnicy w procesie planowania perspektywicznego w czasach skrajnej niepewności; domaga się, by Komisja w trybie pilnym wprowadziła trwałe i zdecydowane środki walki z wahaniami rynków rolnych; jest przekonany, że będzie to kluczowy czynnik wpływający na zapewnienie utrzymania produkcji w Unii Europejskiej;

25. zauważa, że indeks cen na rynkach finansowych surowców rolnych nigdy nie był tak niestabilny; jako przykład podaje niedawną podwyżkę cen kontraktów na pszenicę, które wzrosły o 70 % w ciągu dwóch miesięcy, przy czym obroty handlowe wzrosły ponad dwukrotnie na paryskiej giełdzie rolnej;

26. podkreśla fakt, że wydarzenia te tylko częściowo wynikają z podstawowych praw rynku, takich jak podaż i popyt, a w znacznym stopniu są spowodowane spekulacjami; zauważa, że zachowania spekulacyjne są przyczyną nawet do 50 % niedawnych wzrostów cen; popiera wnioski specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do żywności dotyczące roli odgrywanej przez dużych inwestorów instytucjonalnych, takich jak fundusze hedgingowe, fundusze emerytalne i banki inwestycyjne – z których żaden zasadniczo nie zajmuje się rynkami rolnymi – w zakresie wpływu na indeksy cen towarów poprzez działalność na rynkach instrumentów pochodnych;

27. popiera w tym kontekście przegląd istniejącego prawodawstwa dotyczącego instrumentów finansowych, które powinno zawierać uregulowania w zakresie bardziej przejrzystego handlu; przypomina, że instrumenty finansowe powinny służyć gospodarce i wspierać produkcję rolną w przewidywaniu kryzysów i zjawisk klimatycznych; jednocześnie nie można dopuścić do tego, by spekulacje zagrażały dotychczas wydajnym gospodarstwom rolnym;

28. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji; pragnie ustanowienia zabezpieczeń przed skrajnymi wahaniami cen, które byłyby narzędziami szybkiej reakcji na sytuację kryzysową; pragnie ustanowienia koordynacji prawodawstwa pomiędzy UE a państwami trzecimi, takimi jak Stany Zjednoczone, aby ograniczyć możliwości nieuczciwego czerpania korzyści z różnic pomiędzy poszczególnymi systemami regulacyjnymi przez spekulantów;

29. opowiada się za bardziej zdecydowanym działaniem europejskim w celu rozwiązania problemu spekulacji, obejmującym wydanie organom regulacyjnym i organom nadzorczym mandatu w celu ograniczenia spekulacji; uważa, że pochodne instrumenty towarowe różnią się od pozostałych finansowych instrumentów pochodnych oraz że pochodnymi instrumentami towarowymi powinni się zajmować wyłącznie inwestorzy, którzy mają uzasadniony interes w zakresie ochrony towarów rolnych przed ryzykiem, oraz inne kategorie osób bezpośrednio związanych z realną produkcją rolną; wzywa Komisję do dopilnowania, by obrót pochodnymi instrumentami towarowymi rynku żywności był maksymalnie ograniczony do inwestorów bezpośrednio związanych z rynkami rolnymi;

30. wyraża zaniepokojenie daleko idącą koncentracją występującą w obrocie zbożem, wskutek czego zainteresowane przedsiębiorstwa mogą wywierać wpływ na ceny rynkowe; zwraca uwagę, że może to zwiększyć wahania cen, ponieważ duże wahania cen są w interesie podmiotów zajmujących się handlem zbożem z powodu prowadzonych przez nie transakcji spekulacyjnych; jest zdania, że dowodzi to również potrzeby istnienia zapasów interwencyjnych lub innego rodzaju zabezpieczenia służących wspieraniu stabilności cen oraz ochronie interesów rolników i konsumentów;

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

31. podkreśla, że niemożliwe jest skuteczne przeciwdziałanie dużym wahaniom cen bez zapasów interwencyjnych lub strategicznych; jest w związku z tym zdania, że w przyszłej WPR należy rozszerzyć rolę instrumentów interwencji rynkowej;

32. podkreśla, że większa przejrzystość i sprawiedliwość łańcucha dostaw żywności jest konieczna, aby zagwarantować rolnikom godziwe zarobki, godziwe dochody i ceny w całym łańcuchu dostaw, a także stworzyć rentowny sektor rolnictwa gwarantujący bezpieczeństwo żywnościowe; nalega na Komisję, aby wysunęła konkretne i skuteczne propozycje rozwiązania tego problemu;

33. zaznacza, że w warunkach wahań cen kraje o niskich dochodach i deficycie żywności (LIFDC) są bardziej narażone;

Światowe zapasy żywności na rzecz światowego bezpieczeństwa żywnościowego

34. zauważa, że obecnie ogólne światowe zaopatrzenie w żywność nie jest niewystarczające oraz że brak bezpieczeństwa żywnościowego wielu osób wynika raczej z braku dostępu i wysokich cen;

35. zauważa jednak, że światowe zasoby żywności są o wiele bardziej ograniczone niż w przeszłości oraz że spadły do rekordowo niskiego poziomu i wynoszą równowartość dwunastotygodniowych światowych rezerw żywności w czasie kryzysu żywnościowego z 2007 r.; zauważa, że światową produkcję żywności coraz bardziej dotykają skrajne zjawiska pogodowe związane ze zmianami klimatu, rosnące światowe niedobory gruntów wskutek rozwoju urbanizacji oraz rosnąca liczba szkodników i chorób, co może spowodować nagłe i nieprzewidywalne niedostatki żywności;

36. uważa zatem, że korzystne byłoby ustanowienie ukierunkowanego światowego systemu zapasów żywności: awaryjnych rezerw żywności (w celu ograniczenia głodu) oraz rezerw przeznaczonych do regulowania cen surowców, co ułatwiłoby handel światowy w przypadku nagłych wzrostów cen, zapobiegłoby powracającym praktykom protekcyjnym i złagodziłoby presję na światowe rynki żywności; jest zdania, że zapasami tymi powinien zarządzać wspólny organ pod egidą Organizacji Narodów Zjednoczonych lub FAO i powinien on w pełni wykorzystywać doświadczenia zebrane przez FAO i Światowy Program Żywnościowy ONZ; wzywa Komisję, aby w trybie pilnym dokonała analizy w celu znalezienia najskuteczniejszej metody osiągnięcia tego celu i poinformowała o tym Parlament; wzywa ponadto Komisję do odegrania wiodącej roli w promowaniu tego ukierunkowanego światowego systemu zapasów żywności;

37. przypomina, że UE jak dotąd dostarczała pomoc i środki pieniężne, w tym poprzez instrument żywnościowy; oczekuje na sprawozdania dotyczące skuteczności tego instrumentu, z uwzględnieniem postępów w zwalczaniu przyczyn i skutków, oraz wzywa Komisję do przeanalizowania możliwości wprowadzenia instrumentu, aby pomóc zwalczać głód na świecie;

38. ponownie wskazuje na znaczenie rozwoju rolnictwa w krajach rozwijających się oraz na znaczenie przekazywania odpowiedniego odsetka oficjalnej unijnej pomocy rozwojowej (ODA) na sektor rolnictwa; wyraża ubolewanie, że od lat 80. XX w. ma miejsce drastyczny spadek poziomu pomocy rozwojowej przeznaczanej na rolnictwo i z zadowoleniem przyjmuje uznanie konieczności odwrócenia tej tendencji; wzywa Komisję do priorytetowego traktowania rolnictwa przy udzielaniu pomocy rozwojowej, w tym pomocy dla rolników na rynkach wschodzących;

39. wyraża ubolewanie w związku z konkluzjami ze szczytu ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju, wskazując, że kraje rozwinięte są dalekie od wykonania zobowiązań podjętych w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej;

40. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę podjętą przez Bank Światowy w trakcie prac szczytu ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju dotyczącą zwiększenia wsparcia udzielanego przez Bank sektorowi rolnictwa, aby stymulować dochód, zatrudnienie i bezpieczeństwo żywnościowe, zwłaszcza na obszarach o niskich dochodach;

Nowa WPR jako odpowiedź na wyzwania

41. potwierdza stanowisko wyłożone w swoim sprawozdaniu na temat przyszłości WPR po roku 2013; potwierdza swoje zobowiązanie do ustanowienia silnej polityki rolnej i polityki rozwoju obszarów wiejskich, która gwarantuje bezpieczeństwo żywnościowe dla wszystkich, utrzymuje witalność europejskich

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

obszarów wiejskich, zwiększa konkurencyjność rolnictwa, gwarantuje ciągłość produkcji rolnej w całej UE, wspiera innowacje, konkurencyjność i zatrudnienie oraz odgrywa swoją rolę w zakresie odpowiadania na główne wyzwania globalne, takie jak zmiany klimatu; podkreśla również potrzebę dalszego uproszczenia oraz ograniczenia biurokracji WPR w celu zmniejszenia kosztów jej wdrażania, jakie ponoszą beneficjenci;

42. podkreśla rolę, którą w przyszłej WPR muszą odgrywać młodzi rolnicy; wskazuje, że jedynie 7 % europejskich rolników ma poniżej 35 lat, podczas gdy za 10 lat aż 4,5 mln europejskich rolników odejdzie na emeryturę; przychylnie odnosi się do wzmocnienia działań ukierunkowanych na młodych rolników, takich jak premie na założenie gospodarstwa, dopłaty do oprocentowania kredytów i inne zachęty wprowadzone przez państwa członkowskie za pośrednictwem ich budżetów na rozwój obszarów wiejskich; potwierdza treść swojej poprawki budżetowej dotyczącej programu wymiany dla młodych osób i oczekuje na jego realizację w formie projektu pilotażowego; domaga się również usunięcia wszystkich przeszkód administracyjnych uniemożliwiających młodym ludziom podejmowanie działalności rolniczej;

43. jest przekonany, że badania naukowe i innowacje to klucz do stawienia czoła wyzwaniu związanemu z zapewnieniem bezpieczeństwa żywnościowego, polegającemu na zwiększeniu produkcji za pomocą mniejszych środków; podkreśla znaczenie promowania szkolenia zawodowego, dostępu do kształcenia, transferu wiedzy i wymiany najlepszych praktyk w sektorze rolnym; ponownie podkreśla potrzebę skoordynowanego podejścia do wspólnej polityki rolnej oraz innych obszarów polityki, aby ułatwić dostęp do badań naukowych i innowacji w rolnictwie;

44. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego wykorzystania możliwości oferowanych przez siódmy program ramowy w zakresie badań i rozwoju technologicznego w celu poprawy wydajności, zgodnie z kryteriami efektywności energetycznej oraz zrównoważonego rozwoju;

45. zauważa, że z powodu zmian klimatu i urbanizacji co roku zmniejsza się ilość gruntu dostępna pod produkcję rolną;

46. pragnie szczególnie podkreślić znaczenie różnorodności rolnictwa europejskiego oraz zapewniania współistnienia różnych modeli rolnictwa, w tym rolnictwa małoobszarowego sprzyjającego tworzeniu miejsc pracy na obszarach wiejskich UE, jak też współistnienia zróżnicowanej żywności wysokiej jakości, szczególnie produktów wiejskich i nieprzemysłowych pochodzących z krótkiego łańcucha dostaw, oraz zróżnicowanego żywienia w całej Europie, co sprzyja rozwojowi obszarów wiejskich i zachowaniu dziedzictwa kulinarnego i winiarskiego w poszczególnych regionach;

47. zauważa, że tradycyjne lokalne praktyki rolne, gospodarstwa rodzinne, uprawy małoobszarowe i rolnictwo ekologiczne mogą wnieść cenny wkład w bezpieczeństwo żywnościowe, ponieważ często stanowią one efektywny sposób wykorzystania ziemi za pomocą metod specjalnie opracowywanych w poszczególnych regionach przez długi czas i umożliwiają ustanowienie silnego związku między terytorium pochodzenia a produktem – związku symbolicznego oznaczającego jakość i autentyczność; podkreśla konieczność współistnienia tych rodzajów rolnictwa z nowoczesnymi uprawami zgodnymi z zasadą zrównoważonego rozwoju, dzięki czemu możliwe jest połączenie wysokiej produktywności ze zrównoważonym użytkowaniem gruntów;

48. podkreśla również, że nadmierne dzielenie gruntów rolnych w niektórych państwach członkowskich stanowi przeszkodę w zapewnieniu wydajności rolnictwa, w związku z czym należy przyjąć środki zachęcające do łączenia małych gospodarstw rolnych;

49. podkreśla potrzebę zachowania różnorodności rolnictwa w UE, uznaje, że rynki lokalne zaopatrywane w świeże produkty z pobliskich gospodarstw rolnych są zgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju środowiska i pomagają wspierać tradycyjne gminy rolnicze; podkreśla znaczenie rolnictwa na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania; wzywa Komisję do uwzględnienia zróżnicowanych europejskich modeli rolnictwa w przyszłych wnioskach dotyczących WPR oraz do przeanalizowania możliwości utworzenia specjalnych zachęt finansowych i systemów identyfikacji;

50. podkreśla konieczność wdrożenia bardziej sprawiedliwej WPR, która to polityka powinna zapewnić zrównoważony rozdział pomocy wśród rolników, zarówno w poszczególnych państwach członkowskich, jak i pomiędzy wszystkimi państwami członkowskimi, większą spójność terytorialną oraz stopniowe wycofywanie subsydiów wywozowych przy jednoczesnym stopniowym wycofywaniu wszystkich form subsydiów wywozowych przez partnerów handlowych UE oraz nałożeniu środków dyscyplinarnych na wszystkie środki wywozowe o analogicznym działaniu;

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

51. uznaje, że reformy WPR w znacznym stopniu ograniczyły wpływ produkcji rolnej UE na kraje rozwijające się, dzięki prawie całkowitemu zniesieniu refundacji wywozowych; wzywa UE do uznania znaczenia wspierania sektorów rolnictwa krajów rozwijających się, zwłaszcza poprzez zapewnienie priorytetowego traktowania rolnictwa w krajach rozwijających się oraz w budżecie UE przeznaczonym na pomoc rozwojową dla terytoriów zamorskich;

*

* *

52. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

Dobrowolne umowy partnerskie w zakresie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT)

P7_TA(2011)0008

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie dobrowolnych umów o partnerstwie FLEGT

(2012/C 136 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (10028/2010) (Republika Konga) oraz wniosek dotyczący decyzji Rady (12796/2010) (Kamerun),
- uwzględniając projekt dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Konga dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (FLEGT) (07636/2010),
- uwzględniając projekt dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Kamerunu dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (FLEGT) (13187/2010),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 207 ust. 3 akapit pierwszy, art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) i v) oraz art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0170/2010 oraz C7-0339/2010),
- uwzględniając Deklarację praw ludów tubylczych ONZ (przyjętą rezolucją Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 61/295 w dniu 13 września 2007 r.),
- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 995/2010 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 października 2010 r. ustanawiające obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna ⁽¹⁾,
- uwzględniając porozumienie z Cancún,
- uwzględniając swoje stanowiska z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie projektów decyzji Rady dotyczących zawarcia dobrowolnych umów o partnerstwie FLEGT z Republiką Konga ⁽²⁾ oraz z Republiką Kamerunu ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,

1. z zadowoleniem przyjmuje dobrowolne umowy o partnerstwie z Republiką Kamerunu i Republiką Konga; jest zdania, że na podstawie negocjacji tych dobrowolnych umów o partnerstwie można opracować wytyczne w zakresie dobrych praktyk, do wykorzystania w innych toczących się negocjacjach dobrowolnych umów o partnerstwie z krajami będącymi producentami drewna;

2. podkreśla wspólną odpowiedzialność zarówno UE, jak i państw dostarczających produkty z drewna tropikalnego na rynek UE w zakresie zwalczania nielegalnego pozyskiwania drewna i handlu nim oraz większych starań na rzecz globalnej ochrony lasów i zrównoważonej gospodarki leśnej;

3. w tym kontekście przychylnie odnosi się do zaangażowania stron na rzecz poprawy zarządzania lasami i niezbędnej reformy obowiązujących przepisów prawnych, aby zapewnić przejrzystość działań w sektorze leśnym, z poszanowaniem praw ludności tubylczej, i by nie przyczyniać się do negatywnych skutków dla środowiska naturalnego; z zadowoleniem przyjmuje też zobowiązanie UE do udzielenia wsparcia w zakresie budowania potencjału, w tym w szczególności wprowadzenia w krajach będących producentami drewna systemów identyfikowalności i weryfikacji legalności drewna i produktów z drewna;

⁽¹⁾ Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 23.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0010.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0009.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

Różnorodność biologiczna lasów, klimat oraz zrównoważony rozwój ludzkości

4. przypomina, że dobrowolne umowy o partnerstwie opierają się na założeniu wspólnego powstrzymania handlu nielegalnie pozyskanym drewnem i produktami z takiego drewna oraz przyczynianiu się do starań na rzecz powstrzymania procesu wylesiania i degradacji lasów, odnośnej emisji dwutlenku węgla i globalnej utraty różnorodności biologicznej, przy jednoczesnym wspieraniu trwałego wzrostu gospodarczego, zrównoważonego rozwoju ludzkości, zrównoważenia zasobów żywności oraz poszanowania dla ludności tubylczej i lokalnych społeczności;

5. przypomina, że upowszechnienie zakrojonej na szeroką skalę eksploatacji lasów tropikalnych i innych lasów charakteryzujących się wysoką różnorodnością biologiczną i wysokim potencjałem wychwytywania dwutlenku węgla jest działaniem niezrównoważonym i może skutkować dalszym wylesianiem i degradacją lasów, przyczyniając się do niszczenia środowiska naturalnego w skali całego świata; zauważa sprzeczność związaną z dobrowolnymi umowami o partnerstwie, polegającą na tym, że zachęcając kraje dysponujące dużymi obszarami lasów naturalnych do handlu produktami z drewna, UE może jednocześnie negatywnie wpływać na wyznaczone sobie cele zwalczania zmian klimatu, wspierania ochrony różnorodności biologicznej i zrównoważonego korzystania z niej, ograniczania ubóstwa i powstrzymania wylesiania w skali światowej; wzywa w związku z tym Komisję do zagwarantowania spójności polityki UE oraz zapewnienia skutecznego przyczyniania się działań wspieranych w dobrowolnych umowach o partnerstwie do międzynarodowych zobowiązań podjętych przez wszystkie strony tych umów; nakłania Komisję i Radę do szczegółowego określenia, jakie przewiduje się dodatkowe inicjatywy do dobrowolnych umów o partnerstwie, aby zwalczyć wylesianie i degradację lasów naturalnych oraz wspierać ich ochronę;

6. przypomina, że mimo iż lasy są własnością państwa, na którego terenie się znajdują, środowisko leśne jest wspólnym dziedzictwem ludzkości i należy je chronić, zachowywać, a w niezbędnych przypadkach nawet odtwarzać w imię ostatecznego celu, jakim jest utrzymanie światowej różnorodności biologicznej i funkcji ekosystemu, ochrona systemu klimatycznego oraz zadbanie o prawa ludności tubylczej i społeczności zależnych od lasów; w związku z powyższym zachęca rządy partnerskie w Afryce i krajach trzecich do opracowania programu zarządzania użytkowaniem gruntów i zasobami, które doprowadzą do osiągnięcia tych celów, jak i do określenia, gdzie i w jakim zakresie potrzebne będzie do ich osiągnięcia wsparcie zagranicznych partnerów i organizacji międzynarodowych;

7. wzywa w związku z powyższym Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na to, by dobrowolne umowy o partnerstwie nie zachęcały do ekspansji działań z zakresu przemysłowego pozyskiwania drewna w dziewiczych obszarach leśnych, oraz do wspólnych działań z rządem Republiki Kamerunu i Republiki Konga, jak i wszystkimi rządami przyłączającymi się w przyszłości do dobrowolnych umów o partnerstwie, polegających na monitorowaniu negatywnych skutków – zarówno bezpośrednich, jak i pośrednich – komercyjnego wycięcia na dziką faunę i przeciwdziałaniu im;

Proces negocjacji

8. z zadowoleniem przyjmuje dobrowolne, przejrzyste, uczestniczące i zorientowane na konsensus podejście, dzięki któremu doprowadzono do zawarcia umów; zaleca, by takie podejście stało się normą w negocjacjach dobrowolnych umów o partnerstwie z innymi krajami partnerskimi będącymi producentami drewna;

9. podkreśla kluczową rolę niezależnego krajowego społeczeństwa obywatelskiego oraz niezależnych obserwatorów zewnętrznych w monitorowaniu właściwej realizacji umów przez wszystkie zaangażowane strony, w tym poprzez zaangażowanie krajowych podmiotów we wspólne komisje ustanowione w celu nadzorowania procesu realizacji umów; podkreśla, że lokalne organizacje społeczeństwa obywatelskiego muszą mieć możliwość prowadzenia niezależnego monitoringu egzekwowania przepisów prawnych oraz wdrażania reform z zakresu zarządzania w sektorze leśnictwa;

10. wzywa Komisję do ustanowienia mechanizmu gwarantującego skuteczną i terminową realizację dobrowolnych umów o partnerstwie poprzez wyznaczenie różnych etapów fazy wdrażania, co zagwarantuje w szczególności wzmocnienie potencjału działania lokalnych podmiotów i bezpośrednie zaangażowanie lokalnych wspólnot i ludności tubylczej na etapie wdrażania, w celu zapewnienia szerokiej akceptacji reform wdrażanych w związku z dobrowolnymi umowami o partnerstwie, jak i pełnej kontroli przywozu do UE;

Zezwolenia FLEGT i ramy prawne

11. przypomina, że niezbędny jest przegląd ram prawnych i regulacyjnych odnoszących się do sektora leśnego, aby dobrowolne umowy o partnerstwie zgadzały się z planem działania FLEGT oraz by zapewnić, że realizacja dobrowolnych umów o partnerstwie przyczynia się do spełniania warunków umów społecznych i środowiskowych oraz umów międzynarodowych, których stronami są strony danej dobrowolnej umowy o partnerstwie;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

12. przypomina, że dobrowolne umowy o partnerstwie mają też na celu poprawę sprawiedliwości społecznej oraz poszanowanie praw ludności lokalnej i tubylczej, i w tym celu zawierają zasadę przejrzystości i równego uczestnictwa;

13. przypomina, że te usprawnienia legislacyjne muszą zostać wdrożone przed wydaniem zezwoleń FLEGT;

Realizacja umów i prawa lokalnych społeczności

14. wzywa Komisję do przedstawienia – w terminie sześciu miesięcy od wejścia w życie każdej poszczególnej dobrowolnej umowy o partnerstwie – sprawozdania ze środków przyjętych w celu zapewnienia kontynuacji i utrzymania w fazie wdrażania dialogu pomiędzy podmiotami i społeczeństwem obywatelskim, w tym ludnością lokalną i tubylczą; stoi na stanowisku, że sprawozdanie to powinno zawierać ocenę konsekwencji i rzeczywistego wkładu treści dobrowolnych umów o partnerstwie pod kątem międzynarodowych zobowiązań UE i kraju partnerskiego będącego stroną umowy w zakresie środowiska i trwałego rozwoju, w tym ochrony zasobów różnorodności biologicznej i zrównoważonego zarządzania nimi;

15. zwraca się do obu stron każdej dobrowolnej umowy o partnerstwie, by zapewniły swobodny i nieskrępowany wkład ludności lokalnej i tubylczej we wdrażanie i egzekwowanie dobrowolnych umów o partnerstwie; jest zdania, że wspólna komisja ds. realizacji umowy powinna udostępnić społeczeństwu obywatelskiemu, lokalnej ludności i organizacjom zrzeszającym ludność tubylczą możliwość składania skarg oraz odwołania się w przypadku negatywnego zaopiniowania skargi;

16. domaga się zapewnienia przez Komisję właściwej oceny sytuacji w zakresie praw człowieka w każdym potencjalnym kraju partnerskim do dobrowolnej umowy o partnerstwie i zaleca, by Komisja nie angażowała się we współpracę z żadnym państwem, w którym nie istnieją żadne ramy ochrony podstawowych praw człowieka i praw społecznych; ponownie potwierdza potrzebę prowadzenia otwartego dialogu, swobody wypowiedzi – w tym wolności wyznania – oraz istnienia wolnej prasy w każdym kraju objętym dobrowolną umową o partnerstwie, w celu umożliwienia wysłuchania wszelkich potencjalnych sprzeciwów;

17. oczekuje, że Komisja będzie regularnie sporządzać i przedstawiać Parlamentowi sprawozdanie okresowe w sprawie realizacji różnych postanowień wszystkich obecnych i przyszłych dobrowolnych umów o partnerstwie;

18. oczekuje podpisania w najbliższych latach kolejnych dobrowolnych umów o partnerstwie, dla których konieczne będzie specjalne i dodatkowe finansowanie na rzecz rozwijania zasobów technicznych i ludzkich; wzywa Komisję i państwa członkowskie UE do określenia, które fundusze zostaną wykorzystane do wsparcia negocjacji i realizacji rzeczonych umów;

Rola Parlamentu Europejskiego

19. wzywa Komisję do zdawania Parlamentowi Europejskiemu sprawozdania z etapów negocjacji oraz realizacji obecnych i przyszłych dobrowolnych umów o partnerstwie, a także do informowania go w należytych terminach o pracach wspólnej komisji ds. realizacji umowy, misjach i sprawozdaniach kontrolnych niezależnego audytora umowy, sprawozdaniach oceniających realizację umowy – w tym o badaniach dotyczących jej skutków społecznych, gospodarczych i środowiskowych – a także o wykazach przedsiębiorstw, którym przyznane zostały obręby leśne;

*

* *

20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz wszystkim rządowi, których dotyczą dobrowolne umowy o partnerstwie.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

Umowa przejściowa o partnerstwie między WE a państwami Pacyfiku

P7_TA(2011)0011

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie przejściowej umowy o partnerstwie pomiędzy WE a państwami Pacyfiku

(2012/C 136 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucje z dnia 25 września 2003 r. w sprawie Piątej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Cancún ⁽¹⁾, z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie oceny realizacji rundy dauhańskiej po wejściu w życie decyzji Rady Generalnej WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r. ⁽²⁾, z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do Szóstej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Hongkongu ⁽³⁾, z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wpływu zawierania układów o partnerstwie gospodarczym na rozwój ⁽⁴⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy dauhańskiej po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu ⁽⁵⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: planowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji wkładu handlu do walki z ubóstwem ⁽⁶⁾, z dnia 7 września 2006 r. w sprawie zawieszenia negocjacji dotyczących dauhańskiej agendy rozwojowej ⁽⁷⁾, z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁸⁾, z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁹⁾, swoje stanowisko z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 964/2007 i (WE) nr 1100/2006 ⁽¹⁰⁾ oraz rezolucję z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską a państwami Pacyfiku ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając Umowę przejściową o partnerstwie między Wspólnotą Europejską a państwami Pacyfiku,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (Umowa z Kotonu),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym ⁽¹²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
- uwzględniając Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), a w szczególności jego art. XXIV,
- uwzględniając Deklarację ministerialną z czwartej sesji konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu, przyjętą w dniu 14 listopada 2001 r. w Ad-Dausze,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, s. 393.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, s. 397.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s. 126.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 244.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 285 E z 26.11.2009, s. 126.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 118.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- uwzględniając Deklarację ministerialną z szóstej sesji Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu, przyjętą w dniu 18 grudnia 2005 r. w Hongkongu,
 - uwzględniając sprawozdanie i zalecenia grupy zadaniowej ds. pomocy na rzecz wymiany handlowej, uchwalone przez Radę Generalną WTO w dniu 10 października 2006 r.,
 - uwzględniając deklarację milenijną Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., która określa milenijne cele rozwoju (MCR) jako kryteria określone wspólnie przez społeczność międzynarodową w celu likwidacji ubóstwa,
 - uwzględniając deklarację z Kigali przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w Kigali (Rwanda) dnia 22 listopada 2007 r.,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie sytuacji na Fidżi⁽¹⁾, w której zdecydowanie potępił przejęcie władzy przez fidżyjskie siły zbrojne,
 - uwzględniając listę 103 zaleceń opracowaną przez Radę Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych, opublikowaną w sprawozdaniu grupy roboczej ds. powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka w dniu 23 marca 2010 r., oraz uwzględniając oficjalną odpowiedź rządu Fidżi z dnia 10 czerwca 2010 r., zgodnie z którą długo oczekiwane i często przekładane wybory powszechne zostały obecnie zaplanowane na rok 2014 i że termin ten nie podlega negocjacom,
 - uwzględniając pytanie skierowane do Komisji w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie zawarcia Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską a państwami Pacyfiku (O-0212/2010 – B7-0807/2010),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że z dniem 1 stycznia 2008 r. wcześniejsze stosunki handlowe UE z krajami AKP – zapewniające im jednostronny dostęp na preferencyjnych zasadach do rynków UE – przestały być zgodne z zasadami WTO,
- B. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym są zgodne z zasadami WTO i mają na celu wsparcie integracji regionalnej oraz promowanie stopniowej integracji gospodarek krajów AKP z gospodarką światową, wspomagając tym samym ich zrównoważony rozwój społeczny i gospodarczy oraz przyczyniając się do globalnych wysiłków dążących do eliminacji ubóstwa w krajach AKP,
- C. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym powinno się stosować do nawiązywania długofalowych stosunków, w ramach których handel wspiera rozwój,
- D. mając na uwadze, że protokół w sprawie cukru na mocy kolejnych konwencji z Lomé i umowy z Kotonu zapewniał przewidywalny dochód małym wyspom Pacyfiku o ograniczonych możliwościach dywersyfikacji w sektorze rolnictwa,
- E. mając na uwadze, że przejściowe umowy o partnerstwie gospodarczym dotyczą handlu towarami, a ich celem jest zapobieganie zakłóceniom w handlu krajów AKP z Unią Europejską,
- F. mając na uwadze, że obecny kryzys finansowy i gospodarczy oznacza, iż polityka handlowa odgrywa większą niż kiedykolwiek rolę w krajach rozwijających się,
- G. mając na uwadze, że spośród państw AKP na Pacyfiku dotychczas jedynie Papua-Nowa Gwinea i Republika Wysp Fidżi podpisały pod koniec 2009 r. przejściowe umowy o partnerstwie gospodarczym; mając na uwadze, że pozostałe państwa AKP na Pacyfiku są beneficjentami inicjatywy „wszystko oprócz broni” umożliwiającej bezcłowy i bezkontyngentowy dostęp do rynku UE lub korzystają z unijnego systemu ogólnych preferencji taryfowych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 E z 23.12.2006, s. 898.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- H. mając na uwadze, że w przypadku Papui-Nowej Gwinei rozpoczęto stosowanie umowy przejściowej dnia 20 grudnia 2009 r.; mając na uwadze, że umowa z Republiką Wysp Fidzi nie jest jeszcze stosowana, gdyż oczekuje się na powiadomienie ze strony tego kraju o jej przejściowym stosowaniu bądź ratyfikacji,
- I. mając na uwadze, że negocjacje w sprawie kompleksowych umów o partnerstwie gospodarczym toczą się ze wszystkimi 14 krajami AKP położonymi na Pacyfiku,
- J. mając na uwadze, że przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym obejmuje wszystkie najważniejsze postanowienia umowy o handlu towarami,
- K. mając na uwadze, że wpływ zobowiązań zawartych w przedmiotowych umowach na kraje i regiony może być bardzo znaczący,
- L. mając na uwadze, że przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym wywrze wpływ na zakres i treść przyszłych umów zawieranych między Papuą-Nową Gwineą i Republiką Wysp Fidzi a innymi partnerami handlowymi oraz na stanowisko regionu w negocjacjach,
- M. mając na uwadze, że konkurencja między UE a państwami Pacyfiku jest ograniczona, ponieważ przeważająca większość towarów wywożonych z UE nie jest produkowana przez państwa Pacyfiku, ale są one im często potrzebne albo bezpośrednio do celów konsumpcyjnych, albo jako wkład w przemysł krajowy,
- N. mając na uwadze, że rybołówstwo oraz działalność i przemysł związane z tym sektorem charakteryzują się największym potencjalnym wzrostem eksportu w przyszłości, pod warunkiem, że działalność w zakresie rybołówstwa prowadzona jest w sposób zrównoważony środowiskowo,
- O. mając na uwadze konieczność opracowania nowych przepisów dotyczących handlu, z myślą o rozwoju gospodarek krajowych oraz o ochronie przed wyczerpaniem zasobów i zmianami klimatu oraz że przepisy te muszą iść w parze ze wzrostem wsparcia na rzecz handlu,
- P. mając na uwadze, że celem pomocy na rzecz wymiany handlowej jest zwiększenie zdolności krajów rozwijających się do wykorzystywania nowych możliwości handlowych,
- Q. mając na uwadze, że UE i kraje AKP wynegocjowały nowe, poprawione i elastyczniejsze zasady pochodzenia, które przyniosą istotne korzyści, jeśli zostaną odpowiednio wdrożone, z pełnym poszanowaniem celu umowy, przy należyтым uwzględnieniu ograniczonych możliwości tych krajów,
- R. mając na uwadze, że odstępstwo od zasad dotyczących pochodzenia w przejściowej umowie o partnerstwie gospodarczym obejmuje cały łańcuch produkcyjny, od momentu wydobycia surowców po ich przetworzenie, wprowadzenie do obrotu handlowego i eksport,
- S. mając na uwadze, że duży popyt na produkty z tuńczyka powoduje, że charakteryzują się one szczególnymi cechami – między innymi dużą podatnością na wahania cen – co powoduje, że zostały one sklasyfikowane jako „produkty wrażliwe” na rynku międzynarodowym, którą to okoliczność należy uwzględnić we wszystkich negocjacjach handlowych,
- T. mając na uwadze, że według danych regionalnej organizacji rybołówstwa na Pacyfiku (Komisja ds. Rybołówstwa na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku – WCPFC), która jest organizacją międzynarodową odpowiedzialną za czuwanie nad trwałością zasobów rybnych tego rejonu, kraje trzecie – a szczególnie Chiny – inwestują w projekty przemysłowe na dużą skalę w Papui-Nowej Gwinei od momentu ustanowienia nowych reguł pochodzenia i ogromnie zwiększyły swe połowy na tym obszarze, z tendencją dalszego wzrostu, co pociąga za sobą ryzyko nadmiernej eksploatacji zasobów,
1. uważa, że stosunki handlowe między tym regionem a UE powinny wspierać i intensyfikować handel, zrównoważony rozwój, integrację regionalną, jednocześnie promując dywersyfikację gospodarczą oraz ograniczanie ubóstwa; zwraca uwagę, że przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym musi przyczynić się do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

2. podkreśla, że pozytywny wynik negocjacji w sprawie przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym z Papuą-Nową Gwineą i Fidżi świadczy o dużej woli kontynuacji utrzymania bliskich, wysokiej rangi stosunków gospodarczych z państwami Pacyfiku ze strony Unii Europejskiej; wyraża nadzieję, że taka przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym mogłaby utorować drogę porozumieniu o szerszym zakresie, które objęłoby inne państwa Pacyfiku;
3. podkreśla, że celem przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym jest utrzymanie otwartego rynku dla towarów eksportowanych przez Papuę-Nową Gwineę i Republikę Wysp Fidżi i umożliwienie negocjacji z myślą o zawarciu umowy o partnerstwie gospodarczym, jeśli taka jest wola zainteresowanych państw;
4. zwraca uwagę, że Papua-Nowa Gwinea oraz Republika Wysp Fidżi – dwa położone na Pacyfiku kraje AKP, które eksportują do UE stosunkowo dużo towarów – były jak dotąd jedynymi krajami Pacyfiku, które przystąpiły do umowy, natomiast inne kraje regionalnej grupy z obszaru Pacyfiku postanowiły nie podpisywać umowy ze względu na niższy obrót towarowy z Unią Europejską;
5. przypomina, że choć przejściową umowę o partnerstwie gospodarczym można uznać za pierwszy krok w tym procesie, to pod względem prawnym jest ona całkowicie niezależną umową międzynarodową, która nie musi automatycznie prowadzić do zawarcia pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym, ani do podpisania pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym przez wszystkich pierwotnych sygnatariuszy przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym;
6. przypomina instytucjom i rządowi państw członkowskich UE, że ani zawarcie umowy o partnerstwie gospodarczym, ani odstąpienie od takiej umowy nie powinno prowadzić do tego, by kraj AKP mógł znaleźć się w mniej korzystnej sytuacji, niż ta, która wynikała z przepisów handlowych na mocy umowy z Kotonu;
7. podkreśla, że ewentualna zgoda Parlamentu na podpisanie przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym nie określa z góry jego stanowiska co do zgody na kompleksową umowę o partnerstwie gospodarczym, ponieważ procedura zawierania odnosi się do dwóch różnych umów międzynarodowych;
8. przypomina, że rzeczywiście funkcjonujący rynek regionalny stanowi niezbędną podstawę skutecznego wdrożenia przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym, jak i wszelkich przyszłych pełnych umów o partnerstwie gospodarczym, oraz że współpraca i integracja regionalna są konieczne dla rozwoju społeczno-gospodarczego państw Pacyfiku; uważa, że należy to brać pod uwagę podczas procesu wdrażania;
9. podkreśla, że celem przepisów szczegółowych dotyczących reguł pochodzenia dla produktów rybołówstwa jest rozwój sektora przetwórstwa ryb na lądzie w krajach AKP z regionu Pacyfiku, aby powstawały tam lokalne miejsca pracy i był generowany dochód;
10. podkreśla, że przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym spowodowała w Papui-Nowej Gwinei rozwój projektów przemysłowych, takich jak PMIZ (Pacific Marine Industrial) w zatoce Madang, których celem jest wyprodukowanie w ciągu dwóch lat ponad 400 000 ton tuńczyka konserwowego;
11. w związku z tym wyraża także swe obawy i zaniepokojenie podjętymi działaniami, takimi jak zmiana ustawodawstwa z zakresu ochrony środowiska przeprowadzona przez władze Papui-Nowej Gwinei, która w praktyce zwalnia z obowiązku przedkładania sprawozdania o wpływie na środowisko w przypadku tego typu projektów i utrudnia dochodzenie roszczeń;
12. podkreśla znaczenie sektora rybołówstwa jako najważniejszego źródła zatrudnienia dla kobiet w regionie Pacyfiku; uważa, że Komisja powinna udzielać pomocy technicznej, politycznej i finansowej w celu poprawy sytuacji w zakresie zatrudnienia kobiet w państwach Pacyfiku;
13. zauważa z zaniepokojeniem dane WCPFC dotyczące wzrostu połowów prowadzonych przez kraje trzecie na wodach Pacyfiku, co pociąga za sobą ryzyko wystąpienia połowów NNN (nielegalnych, niewykazywanych i nieuregulowanych) i nadmiernych połowów, szkodząc zrównoważonemu rozwojowi lokalnych sektorów rybołówstwa;
14. podkreśla, że choć Papua-Nowa Gwinea i Fidżi mają ograniczone możliwości połowowe i w związku z tym ograniczoną podaż ryb całkowicie uzyskanych oraz ograniczone możliwości przetwórstwa na lądzie, możliwość odstępstwa od reguł pochodzenia dotyczących przetworzonych produktów rybołówstwa, z której czynnie korzysta Papua-Nowa Gwinea, sprawiła, że państwo to stało się prawdziwym ośrodkiem przetwarzania ogromnych ilości tuńczyka pochodzącego z różnych źródeł (Filipiny, Tajlandia, Chiny, Stany Zjednoczone, Australia); zwraca uwagę na fakt, że odstępstwo od reguł pochodzenia mogłoby mieć destabilizujący wpływ na przemysł przetwórstwa rybnego oraz produkcję konserw w UE;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

15. wzywa Komisję do możliwie najszybszego przedstawienia Parlamentowi sprawozdania dotyczącego tych szczegółowych aspektów sektora rybołówstwa w państwach Pacyfiku oraz zarządzania zasobami rybnymi w regionie Pacyfiku, w tym również praktyk stosowanych na rzecz zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję do bezzwłocznego wszczęcia konsultacji przewidzianych w art. 6 ust. 6 lit. d) protokołu II załączonego do przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym i do zawieszenia systemu odstępstw od reguł pochodzenia, w przypadku gdy sprawozdanie z oceny potwierdzi jego destabilizujący wpływ na przemysł przetwórstwa rybnego i produkcję konserw w UE;
16. wskazuje, że sprawozdanie z wdrażania specjalnych zasad dotyczących pochodzenia winno zostać sporządzone w 2011 r., czyli trzy lata po powiadomieniu Papui Nowej Gwinei o przyjęciu przepisów rozporządzenia (WE) nr 1528/2007, oraz że sprawozdanie takie powinno analizować wpływ odstępstwa w zakresie światowego zaopatrzenia na gospodarkę, społeczeństwo i środowisko naturalne, a co za tym idzie na ludność Papui Nowej Gwinei, szczególnie społeczności zamieszkujących wybrzeże; w związku z tym wzywa do natychmiastowego poinformowania o zakresie takiego sprawozdania oraz o tym, czy podczas jego sporządzania będą przeprowadzane konsultacje ze wszystkimi zaangażowanymi podmiotami i zainteresowanymi stronami, w tym z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w Papui Nowej Gwinei;
17. zachęca Fidżi do zastosowania się do zaleceń społeczności międzynarodowej i wdrożenia dobrych wzorców zarządzania; uważa, że podjęcie takich kroków powinno spowodować uwolnienie pomocy finansowej dla sektora cukru na Fidżi; dostrzega nieodzowność tych środków finansowych dla wsparcia sektora cukru, który jest najważniejszym źródłem zatrudnienia na Fidżi;
18. podkreśla, że wszelkie regionalne umowy o partnerstwie gospodarczym winny być uzależnione od zgody wszystkich zainteresowanych ugrupowań politycznych w Republice Wysp Fidżi na realizację planu działań prowadzącego do demokratycznych wyborów;
19. zaleca przyjęcie elastycznego, asymetrycznego i pragmatycznego podejścia w trwających obecnie negocjacjach dotyczących wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym; nalega, aby do proponowanej kompleksowej umowy o partnerstwie gospodarczym włączono rozdział poświęcony współpracy w dziedzinie rozwoju;
20. zwraca uwagę, że przedmiotowa umowa może również wpłynąć na stosunki między regionem Pacyfiku a jego najbliższymi i największymi partnerami handlowymi – Australią i Nową Zelandią, oraz że należy zadbać o to, aby postanowienia obecnej umowy nie stanowiły przeszkody dla przyszłych umów handlowych z tymi krajami;
21. przypomina, że umowa o partnerstwie gospodarczym musi wspierać cele rozwojowe, strategie polityczne i kluczowe założenia państw Pacyfiku, nie tylko w zakresie struktury i treści, lecz także w odniesieniu do sposobu i ducha jej realizacji;
22. przypomina o przyjęciu w październiku 2007 r. strategii UE w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej, w ramach której podjęto zobowiązanie do zwiększenia zbiorowej pomocy UE na rzecz handlu do 2 mld euro rocznie do roku 2010 (1 mld euro od Wspólnoty, 1 mld euro od państw członkowskich); nalega, aby region Pacyfiku otrzymał odpowiednią i sprawiedliwą część tej pomocy;
23. wzywa do wczesnego określenia i przekazania części środków pomocy na rzecz wymiany handlowej krajom Pacyfiku; podkreśla, że fundusze te powinny stanowić dodatkowe środki, a nie tylko inną formę finansowania z EFR, że powinny być zgodne z priorytetami Papui-Nowej Gwinei, Republiki Wysp Fidżi i szeroko rozumianego regionu Pacyfiku, a ich przekazywanie powinno przebiegać terminowo, w sposób przewidywalny oraz w zgodzie z harmonogramami wykonawczymi krajowych i regionalnych strategicznych planów rozwoju;
24. w świetle zobowiązań podjętych przez Radę we wrześniu 2007 r. odnośnie do Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (porozumienie TRIPS) i dostępu do leków wzywa Komisję, by w umowie o partnerstwie gospodarczym nie negocjowała w sprawie postanowień TRIPS-plus z dziedziny farmakologii, mających wpływ na zdrowie publiczne i dostęp do leków, by nie domagała się przystąpienia do Układu o współpracy patentowej i Traktatu o prawie patentowym lub akceptacji wynikających z nich zobowiązań, by zrezygnowała z włączenia do umowy przepisów dyrektywy 2004/48/WE⁽¹⁾ i nie wprowadzała do umowy o partnerstwie gospodarczym takich przepisów jak ochrona nieoryginalnej bazy danych;

(1) Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 45.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

25. wyraża nieustanne poparcie dla wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a państwami Pacyfiku; zgadza się, że głównymi elementami negocjacji powinny być:

- a) prawa własności intelektualnej, które obejmują nie tylko zachodnie wynalazki technologiczne, ale także tradycyjną wiedzę;
- b) przejrzystość zamówień publicznych i otwarcie na wykonawców z UE na właściwym poziomie, odpowiednim do potrzeb państw Pacyfiku;
- c) wizy z pozwoleniem na pracę, które obywatele wysp Pacyfiku będą mogli otrzymać na okres co najmniej 24 miesiące, co umożliwi im pracę w charakterze opiekunów i w podobnych zawodach;

26. niemniej jednak wnioskuje, aby Komisja nadal dążyła do zawarcia umowy o szerszym zakresie i poszukiwała potencjalnych dostępnych i wykonalnych rozwiązań gwarantujących – na zasadach WTO i przy twórczym wykorzystaniu wszelkich wynikających z nich możliwości, w tym odstępstw – dostęp do rynku krajom, które nie chcą przystępować do przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym lub pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym, lub też do żadnej z tych umów;

27. uważa, że na mocy wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym należy powołać komisję parlamentarną, która monitorowałaby jej wykonanie oraz że skład tej komisji ze strony Parlamentu Europejskiego powinien być taki jak w przypadku Wspólnej Komisji Parlamentarnej Karaibskiego Forum Państw AKP (CARIFORUM) i Unii Europejskiej;

28. podkreśla, że zarówno przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym, jak i wszechstronna umowa o partnerstwie gospodarczym powinny zawierać klauzulę przeglądowną przewidującą niezależną całościową ocenę wpływu, obejmującą wpływ gospodarczy, społeczny i środowiskowy umowy oraz koszty i konsekwencje jej wdrożenia, którą należy przeprowadzić w ciągu trzech do pięciu lat po jej podpisaniu; podkreśla, że klauzula przeglądowna w przejściowej umowie o partnerstwie gospodarczym, a następnie w umowie o partnerstwie gospodarczym powinna zawierać zapis, zgodnie z którym wszyscy sygnatariusze mieliby prawo powoływać się na nią na podstawie wspomnianej oceny wpływu; domaga się, aby Parlament Europejski oraz parlamenty państw Pacyfiku brały udział we wszystkich przeglądach umowy;

29. popiera także zobowiązanie Komisji do zadbania o to, aby tego typu ogólne odstępstwa od reguł pochodzenia były stosowane tylko wyjątkowo i nie stały się regułą w przyszłych umowach o partnerstwie gospodarczym;

30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich i krajów AKP, Radzie AKP–UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP–UE.

Adopcja międzynarodowa w Unii Europejskiej

P7_TA(2011)0013

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie międzynarodowej adopcji w Unii Europejskiej

(2012/C 136 E/05)

Parlament Europejski,

— uwzględniając konwencję ONZ o prawach dziecka przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 20 listopada 1989 r., a w szczególności jej art. 21,

— uwzględniając Europejską konwencję o przysposobieniu dzieci z 1967 r.,

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- uwzględniając konwencję o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego (podpisaną w Hadze dnia 29 maja 1993 r.) oraz europejską konwencję o wykonywaniu praw dzieci z dnia 25 stycznia 1996 r. (ETS nr 160),
 - uwzględniając art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 3 ust. 3 i 5 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie poprawy prawodawstwa i współpracy pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie adopcji dzieci ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie strategii UE na rzecz praw dziecka ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dobro każdego dziecka oraz zabezpieczenia najlepszego interesu dziecka są sprawami najwyższej wagi, a także mając na uwadze, że ochrona praw dziecka jest celem Unii Europejskiej,
 - B. mając na uwadze, że kompetencje w dziedzinie adopcji są wykonywane przez państwa członkowskie, które stosują odpowiednie procedury zgodnie z najlepszym interesem dziecka,
 - C. mając na uwadze, że obowiązują konwencje o ochronie dziecka i odpowiedzialności rodzicielskiej, a mianowicie: Europejska konwencja o przysposobieniu dzieci z 1967 r., która zmierza do zbliżenia prawa państw członkowskich w przypadkach, w których adopcja pociąga za sobą przemieszczenie dziecka z jednego państwa do drugiego, oraz Konwencja o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego (konwencja haska) z 1993 r.,
 - D. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie UE są sygnatariuszami konwencji haskiej,
 - E. mając na uwadze, że dzięki konwencji haskiej poczyniono znaczne postępy,
 - F. mając na uwadze, że konwencja ONZ o prawach dziecka, a także konwencja haska opisują rodzinę jako podstawową grupę społeczną oraz naturalne środowisko dla rozwoju i dobrobytu dziecka w przeważającej większości przypadków, a także jako podstawową opcję opieki nad dzieckiem,
 - G. mając na uwadze, że jeżeli podstawowym miejscem opieki nad dzieckiem nie może być rodzina, adopcja powinna być drugą naturalną opcją opieki nad nim, zaś umieszczenie dziecka w instytucji opiekuńczej powinno być ostatecznością,
 - H. mając na uwadze, że problem dzieci znajdujących się w niepewnej sytuacji, a szczególnie dzieci porzuconych lub przebywających w instytucjach opiekuńczych, ma w Europie znaczny wymiar i powinien być rozpatrywany z największą powagą,
 - I. mając na uwadze, że w UE wciąż stanowią problem: naruszanie praw dzieci, przemoc wobec nich, handel dziećmi w celu nielegalnej adopcji, prostytucji, nielegalnej pracy, przymusowych małżeństw, żebractwa lub w innych nielegalnych celach,
 - J. mając na uwadze, że ważna jest ochrona prawa dziecka do życia w rodzinie, a także zagwarantowanie, że dzieci nie są zmuszone pozostawać przez długie okresy w sierocińcach,
 - K. mając na uwadze, że wraz z wejściem w życie traktatu lizbońskiego, zaczęła obowiązywać Karta praw podstawowych Unii Europejskiej; mając na uwadze, że zgodnie z jej art. 24 „dzieci mają prawo do takiej ochrony i opieki, jaka jest konieczna dla ich dobra”; a także mając na uwadze, że art. 3 traktatu lizbońskiego stanowi, iż „ochrona praw dziecka” jest jednym z celów Unii,

⁽¹⁾ Dz.U. C 20 z 20.1.1997, s. 176

⁽²⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 24

Środa, 19 stycznia 2011 r.

1. wzywa do przeanalizowania możliwości skoordynowania na szczeblu europejskim strategii dotyczących instrumentu adopcji międzynarodowej, zgodnie z konwencjami międzynarodowymi, żeby usprawnić pomoc w dziedzinie usług informacyjnych, przygotowania adopcji międzynarodowej, procedury rozpatrywania wniosków o adopcję międzynarodową i usługi poadopcyjne, pamiętając, że wszystkie konwencje międzynarodowe dotyczące ochrony praw dziecka uznają prawo sierot lub dzieci porzuconych do posiadania rodziny i do ochrony;
2. wzywa Komisję do dokonania przeglądu funkcjonowania systemów krajowych na szczeblu europejskim;
3. uważa, że powinno się traktować priorytetowo, kiedy tylko jest to możliwe i zgodnie z najlepszym interesem dziecka, adopcję w kraju pochodzenia dziecka, przy czym możliwym rozwiązaniem może być rodzina zastępcza lub pobyt w domu opieki, bądź znalezienie rodziny w ramach adopcji międzynarodowej, zgodnie z odpowiednim ustawodawstwem krajowym i konwencjami międzynarodowymi, a umieszczanie w instytucjach opiekuńczych powinno być stosowane wyłącznie jako rozwiązanie tymczasowe;
4. podkreśla, że odnośnie do ochrony praw dziecka w perspektywie długoterminowej musi mieć zastosowanie ustawodawstwo kraju pochodzenia rodziny pragnącej dokonać międzynarodowej adopcji;
5. wzywa państwa członkowskie i Komisję, by we współpracy z Konferencją Haską, Radą Europy i organizacjami działającymi na rzecz dzieci stworzyły ramy zapewniające przejrzystość i skuteczną ocenę tendencji dotyczących dzieci porzuconych i adoptowanych, w tym poddanych międzynarodowej adopcji oraz skoordynowały swoje działania w celu zapobiegania handlowi dziećmi;
6. wzywa wszystkie instytucje UE do odegrania bardziej aktywnej roli w trakcie Konferencji Haskiej w celu skłonienia jej do poprawy, usprawnienia i ułatwienia procedur adopcji międzynarodowej i zlikwidowania zbędnej biurokracji przy jednoczesnym zobowiązaniu się do zapewnienia ochrony praw dzieci z krajów trzecich;
7. wzywa właściwe organy krajowe do okresowego przedstawiania państwom członkowskim pochodzenia sprawozdań na temat dzieci poddanych międzynarodowej adopcji;
8. zwraca się do państw członkowskich o uznanie psychologicznych, emocjonalnych, fizycznych i społeczno-edukacyjnych następstw, jakie mogą się pojawić w przypadku przeniesienia dziecka z jego miejsca pochodzenia oraz do zaoferowania odpowiedniej pomocy adopcyjnym rodzicom dziecka adoptowanego;
9. wzywa państwa członkowskie, aby zwróciły szczególną uwagę na dzieci ze specjalnymi potrzebami, takie jak dzieci wymagające opieki medycznej czy dzieci niepełnosprawne;
10. przyznaje, że zabezpieczenia proceduralne i właściwa kontrola wszystkich dokumentów adopcyjnych, w tym aktów urodzenia, ułatwiają ochronę dziecka przed naruszeniem jego praw wynikającym z wątpliwości dotyczących jego wieku lub tożsamości; jest przekonany, że rzetelny system rejestracji urodzeń może zapobiec handlowi dziećmi do celów adopcji, i wzywa do rozważenia rozwiązań prawnych ułatwiających wzajemne uznawanie dokumentów niezbędnych do adopcji;
11. wzywa wszystkie instytucje i wszystkie państwa członkowskie UE do aktywnego uczestnictwa w walce z handlem dziećmi do celów adopcji;
12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, Radzie, Komisji, Konferencji Haskiej oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między WE i Serbią

P7_TA(2011)0014

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie procesu integracji Serbii z Unią Europejską

(2012/C 136 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi a Republiką Serbii, który jest obecnie ratyfikowany przez państwa członkowskie i Parlament Europejski, oraz zawartą pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Serbii umowę przejściową w sprawie handlu i kwestii związanych z handlem, która weszła w życie dnia 1 lutego 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 25 października 2010 r., w których zwrócono się do Komisji o przygotowanie opinii na temat wniosku Serbii o członkostwo w Unii Europejskiej, oraz konkluzje Rady z dnia 14 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244 (1999), opinię doradczą MTS z dnia 22 lipca 2010 r. w sprawie kwestii zgodności jednostronnej deklaracji niepodległości Kosowa z prawem międzynarodowym oraz rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 9 września 2010 r., w której uznano treść opinii i z zadowoleniem przyjęto gotowość UE do ułatwienia dialogu między Belgradem a Prisztiną ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2008/213/WE z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie zasad, priorytetów i warunków zawartych w partnerstwie europejskim z Serbią oraz uchylającą decyzję 2006/56/WE ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dotyczące postępów Serbii w 2010 r. ⁽³⁾ oraz komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. pt. „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania w latach 2010-2011” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie przyjęte podczas posiedzenia Zgromadzenia Międzyparlamentarnego UE-Serbia w dniach 4-5 października 2010 r.,
- uwzględniając umowę o readmisji zawartą między UE a Serbią w dniu 8 listopada 2007 r. ⁽⁵⁾ oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1244/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 25 października 2007 r. w sprawie stosunków między Unią Europejską a Serbią ⁽⁷⁾ oraz rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie dokumentu Komisji Europejskiej na 2009 r. na temat strategii rozszerzenia dotyczącej państw Bałkanów Zachodnich, Islandii i Turcji ⁽⁸⁾,
- uwzględniając sprawozdania prokuratora naczelnego MTKJ przedstawione Radzie Bezpieczeństwa ONZ dnia 18 czerwca 2010 r. i dnia 6 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel/ wiceprzewodniczącej Catherine Ashton z dnia 8 września 2010 r. w sprawie kolejnych kroków na szczeblu ONZ dotyczących opinii doradczej w sprawie Kosowa,
- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,

⁽¹⁾ A/RES/64/298.

⁽²⁾ Dz.U. L 80 z 19.3.2008, s. 46.

⁽³⁾ SEC(2010)1330.

⁽⁴⁾ COM(2010)0660.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 334 z 19.12.2007, s. 46.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 336 z 18.12.2009, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 626.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 47.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- A. mając na uwadze, że we wnioskach prezydencji wydanych po szczycie Rady Europejskiej w Salonikach w dniach 19-20 czerwca 2003 r. podjęto wobec wszystkich państw Bałkanów Zachodnich zobowiązanie, że przystąpią do Unii Europejskiej do spełnienia ustalonych kryteriów, i zobowiązanie to powtórzono w nowym porozumieniu w sprawie rozszerzenia zatwierdzonym przez Radę Europejską w dniach 14-15 grudnia 2006 r. i w konkluzjach Rady z dnia 25 października 2010 r. dotyczących Serbii,
- B. mając na uwadze, że tempo integracji państw Bałkanów Zachodnich z UE ma charakter indywidualny i jest zależne od osiągnięć poszczególnych państw, w szczególności w odniesieniu do determinacji, aby spełnić wszystkie wymogi, spełnić wszystkie zobowiązania, przeprowadzić reformy i przyjąć niezbędne środki, jakie wiążą się z członkostwem w UE,
- C. mając na uwadze, że konstruktywne podejścia do współpracy regionalnej i stosunków dobrosąsiedzkich stanowią podstawowe elementy procesu stabilizacji i stowarzyszenia; mając na uwadze, że odgrywają one decydującą rolę w procesie transformacji Bałkanów Zachodnich w obszar długotrwałej stabilności i zrównoważonego rozwoju,
- D. mając na uwadze, że Serbia może odegrać ważną rolę w zagwarantowaniu bezpieczeństwa i stabilności w regionie,
- E. mając na uwadze, że UE opiera się na takich zasadach, jak pojednanie, kompromis i pokojowe współistnienie; mając na uwadze, że polityka UE na Bałkanach Zachodnich ma takie same założenia w celu poprawy stosunków między narodami w tym regionie; mając na uwadze, że zgodnie z tą polityką UE potępiła wszystkie zbrodnie wojenne, które miały miejsce w byłej Jugosławii, oraz wspiera prace MTKJ i lokalnych izb ds. zbrodni wojennych na rzecz zagwarantowania sprawiedliwości i odpowiedzialności,
1. potwierdza, że przyszłość Serbii to jej członkostwo w UE, i zachęca ten kraj do kontynuowania wysiłków na rzecz osiągnięcia tego celu; wyraża uznanie dla postępów Serbii w procesie reform; z zadowoleniem przyjmuje decyzję podjętą przez Radę w dniu 14 czerwca 2010 r. w sprawie otwarcia procedury ratyfikacji układu o stabilizacji i stowarzyszeniu z Serbią oraz fakt, że 11 państw członkowskich już ratyfikowało ten układ; wzywa pozostałe państwa członkowskie do szybkiej ratyfikacji układu;
 2. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Serbii o członkostwo w Unii Europejskiej złożony dnia 22 grudnia 2009 r. oraz decyzję podjętą przez Radę Ministrów dnia 25 października 2010 r. dotyczącą zwrócenia się do Komisji o rozpatrzenie wniosku Serbii; jest zdania, że decyzja Rady stanowi pozytywny sygnał dla Serbii i zachęca ją do przyspieszenia reform niezbędnych do spełnienia kryteriów kopenhaskich; podkreśla, że decyzja Rady stanowi ważny wkład w stabilność na Bałkanach Zachodnich; wzywa Komisję do przygotowania opinii w tej sprawie zgodnie z procedurą określoną w art. 49 Traktatu o Unii Europejskiej;
 3. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady w sprawie liberalizacji przepisów wizowych, które od dnia 19 grudnia 2009 r. pozwalają obywatelom Serbii na bezwizowe przekraczanie granic strefy Schengen; z zadowoleniem przyjmuje decyzję rządu Serbii o umożliwieniu obywatelom UE wjazdu do Serbii za okazaniem dowodów osobistych i apeluje o podejmowanie dalszych inicjatyw zmierzających do ułatwienia kontaktów międzyludzkich i mobilności osób na Bałkanach Zachodnich; wzywa władze serbskie do przyjęcia właściwych środków i podjęcia wszelkich starań w celu ograniczenia możliwości nadużywania ruchu bezwizowego, a zwłaszcza do zagwarantowania, że obywatele serbscy będą odpowiednio informowani o prawach i obowiązkach wynikających z ruchu bezwizowego;
 4. zauważa z zadowoleniem, że pomoc udzielana w ramach IPA dobrze sprawdza się w przypadku Serbii; zachęca rząd i UE do uproszczenia procedur administracyjnych dotyczących finansowania w ramach IPA w celu zwiększenia dostępu do tego finansowania mniejszym i zdecentralizowanym beneficjentom; podkreśla potrzebę utrzymania odpowiedniego poziomu pomocy przedakcesyjnej w trackie zbliżającego się przeglądu ram finansowych UE;
 5. z zadowoleniem przyjmuje wspólną rezolucję UE i Serbii w sprawie opinii doradczej Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie zgodności jednostronnej deklaracji niepodległości Kosowa przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne ONZ przez aklamację w dniu 9 września 2010 r.; z zadowoleniem przyjmuje chęć rządu Serbii do zaangażowania się we wznowiony w ramach UE dialog z Kosowem i wzywa do bezwzględnego rozpoczęcia rozmów; wzywa Serbię do rozpoczęcia dialogu z Kosowem bez kolejnych odniesień do nowych negocjacji dotyczących jego statusu; wyraża przekonanie,

Środa, 19 stycznia 2011 r.

że możliwe jest zastosowanie podejścia etapowego, które będzie korzystne dla wszystkich obywateli Kosowa; podkreśla, że w obliczu wspólnej europejskiej przyszłości powodzenie tego dialogu będzie wymagało zaangażowania obu stron i ich gotowości do kompromisu, a także wspólnej chęci zapewnienia długotrwałego pokoju i stabilności w regionie oraz poprawy standardów życia ludności; podkreśla, że zdolność do ułatwienia tego procesu stanowi sprawdzian wiarygodności i wizji politycznej UE w całym regionie; przypomina, że stosunki dobrosąsiedzkie są dla wszystkich państw Bałkanów Zachodnich jednym z najważniejszych warunków postępu na drodze do członkostwa w UE;

6. z zadowoleniem przyjmuje poprawę współpracy z misją EULEX, podkreśla jednak konieczność dalszych działań w tym zakresie, szczególnie na rzecz usprawnienia wymiany informacji; wzywa władze serbskie do ułatwienia współpracy EULEX-u z kosowskimi Serbami i jej starań na rzecz wdrożenia zasad państwa prawa w północnej części Kosowa;

7. apeluje do rządu serbskiego o zlikwidowanie serbskich struktur równoległych w Kosowie, które utrudniają proces decentralizacji i uniemożliwiają pełną integrację serbskiego społeczeństwa w ramach instytucji w Kosowie; w związku z tym wzywa władze serbskie do odegrania konstruktywnej roli przy tworzeniu i zapewnieniu funkcjonowania instytucji w serbskich wielonarodowych gminach zarówno po północnej, jak i południowej stronie rzeki Ibar;

8. wzywa władze serbskie do przyjęcia konstruktywnego podejścia w odniesieniu do zbliżających się wyborów powszechnych w Kosowie; wskazuje, że istnienie stabilnych wielonarodowych instytucji w Kosowie jest korzystne zarówno dla Serbii, jak i dla innych państw sąsiadujących, i w związku z tym jest zdania, że udział kosowskich Serbów w procesie wyborczym jest nieodłącznym elementem, mającym na celu uniknięcie marginalizacji społeczności kosowskich Serbów;

9. odnotowuje wysiłki Serbii i Kosowa, mające na celu odnalezienie osób zaginionych w czasie konfliktu w latach 1998-1999 za pośrednictwem grupy roboczej ds. osób, których los jest nieznany w związku z wydarzeniami w Kosowie; podkreśla znaczenie rozwiązania tej kwestii w celu uwolnienia się od widma konfliktu z lat 1998-1999; odnotowuje ponadto około 1 862 przypadków osób wciąż zaginionych i wzywa Serbię oraz Kosowo do jak największego zacieśnienia współpracy między sobą, a także z MKCK, EULEX-em i innymi podmiotami w ramach poszukiwania tych osób;

10. podkreśla, że rozwój współpracy regionalnej wciąż jest dla UE priorytetem i ma być katalizatorem pojednania, stosunków dobrosąsiedzkich i pogłębienia stosunków międzyludzkich na Bałkanach Zachodnich; wzywa zatem Serbię do przyjęcia konstruktywnego podejścia na rzecz bardziej integracyjnej współpracy regionalnej, umożliwiającej znalezienie praktycznego i trwałego rozwiązania kwestii reprezentowania Kosowa na forach regionalnych; w związku z tym wyraża zadowolenie ze spotkania na wysokim szczeblu UE-Bałkany Zachodnie, które odbyło się w Sarajewie w dniu 2 czerwca 2010 r.;

11. przypomina, że pełna współpraca z MTKJ jest podstawowym warunkiem postępu Serbii na drodze ku członkostwu w UE; odnotowuje, że Serbia w dalszym ciągu reaguje właściwie na wnioski MTKJ dotyczące udzielenia pomocy, i wzywa rząd serbski do kontynuowania bliskiej współpracy z Trybunałem, obejmującej szybkie przekazywanie wszystkich wymaganych dokumentów i terminowe zamykanie spraw przekazywanych z powrotem przez MTKJ; wskazuje jednak, że według najnowszej oceny prokuratora naczelnego MTKJ kwestia podejmowanych przez Serbię wysiłków mających na celu schwytanie pozostałych dwóch zbiegów pozostaje problematyczna; podkreśla, że jedynie schwytanie zbiegów i ich ekstradycja do Hagi może zostać uznana za najbardziej przekonujący dowód pełnej współpracy, i wzywa do podjęcia bardziej systematycznych działań na rzecz ich ujęcia, tak by Trybunał mógł zakończyć swą pracę; apeluje w szczególności o dokonanie ponownej oceny obecnego podejścia zgodnie z zaleceniami MTKJ; podkreśla, że Serbia może uzyskać status kraju kandydującego i / lub rozpocząć negocjacje akcesyjne z UE, jeżeli urząd prokuratora MTKJ oceni, że zgodziła się ona na pełną współpracę;

12. z zadowoleniem przyjmuje przyjętą przez parlament serbski rezolucję w sprawie Srebrenicy jako znaczący krok w procesie zwiększania wiedzy na temat przemocy, która miała miejsce w niedalekiej przeszłości, oraz na temat pojednania w regionie; wyraża uznanie dla decyzji prezydenta Borisa Tadića dotyczącej udziału w uroczystościach upamiętniających 15. rocznicę ludobójstwa w Srebrenicy i uważa ją za dalszy krok w tym kierunku, ponadto odnosi się przychylnie do wizyty prezydenta w Vukovarze, gdzie złożył wyrazy szacunku i przeprosił ofiary masakry w Ovčarze w 1991 r., dając nowy bodziec dla rozwoju stosunków dobrosąsiedzkich między Serbią a Chorwacją; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie i profesjonalizm urzędu specjalnego prokuratora ds. zbrodni wojennych, w tym szybką reakcję w odniesieniu do dochodzenia dotyczącego jeziora Perućac;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

13. odnotowuje reformę sądownictwa i wzywa do dalszych pełnych zaangażowania wysiłków pozwalających zadbać o niezawisłość i bezstronność sędziów oraz poprawić skuteczność pracy sądów; z zadowoleniem odnosi się do politycznej decyzji dotyczącej rozpoczęcia procedury ponownego powołania sędziów i podkreśla, że należy ją przeprowadzać w przejrzysty sposób, zachowując prawo sędziów, którzy nie zostali ponownie powołani, do złożenia skutecznych apelacji, oraz przestrzega przed upolitycznieniem tego procesu; zwraca uwagę na opóźnienia w przyjmowaniu odpowiednich przepisów i wzywa rząd do szybkiego przekazania parlamentowi zaległych projektów ustaw; wzywa do zachowania pełnej przejrzystości w ramach funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości; ponadto wzywa do dalszego przyznawania sądom zasobów finansowych i administracyjnych, w tym trybunałowi konstytucyjnemu, aby poprawić ich funkcjonowanie i usunąć zaległości w rozpatrywaniu spraw; w związku z tym uważa, że priorytetem powinien być zwrot mienia jego byłym właścicielom; podkreśla, że domniemanie niewinności jest jednym z podstawowych instrumentów prawnych zapewniających praworządność; wzywa władze, a szczególnie władze wykonawcze, do ścisłego przestrzegania tej zasady;

14. przypomina, że wysiłki zmierzające do utrzymania praworządności powinny być dla władz priorytetem; z zadowoleniem przyjmuje postępy w walce z korupcją, których przejawem są między innymi niedawne zakrojone na szeroką skalę procesy oraz stworzenie odpowiednich ram prawnych, a także rozpoczęcie w styczniu 2010 r. działalności biura antykorupcyjnego; podkreśla jednakże, że w kraju wciąż panuje korupcja, i wzywa do zwiększenia wysiłków prowadzących do jej likwidacji; zauważa w szczególności rolę, jaką odegrał handel nielegalnym towarem i jego negatywne skutki oraz inne formy nielegalnych działań prowadzonych w ramach wciąż istniejących sieci przestępczych; zwraca uwagę na praktykę obejmowania dwóch urzędów, która pociąga za sobą poważne ryzyko konfliktu interesów i którą należy się bezzwłocznie zająć; w związku z tym wyraża zaniepokojenie ostatnimi zmianami w ustawie dotyczącej biura antykorupcyjnego, które zmierzają w odwrotnym kierunku, i odnotowuje złożony przez biuro do trybunału konstytucyjnego wniosek w sprawie zgodności tych przepisów z konstytucją; wzywa władze do udzielenia biurowi antykorupcyjnemu wszelkiego niezbędnego wsparcia politycznego i administracyjnego i podkreśla potrzebę szybkiego zbadania wykrytych przez biuro przypadków korupcji; wzywa do przyjęcia zmian do ustawy dotyczącej finansowania partii politycznych, by zapewnić pełną przejrzystość i skuteczny system kontroli finansów partii; zachęca władze do przyjęcia ustawodawstwa zapewniającego skuteczną ochronę osobom zgłaszającym przypadki naruszeń; podkreśla znaczenie zwrotu mienia jako istotnego kroku w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości; podkreśla znaczenie rygorystycznego postępowania zgodnie z istniejącymi procedurami w celu zwiększenia zaufania społeczeństwa do bezstronności funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości;

15. z zadowoleniem przyjmuje postępy w reformie administracji publicznej; podkreśla, że należy podjąć dodatkowe działania na rzecz stworzenia niezależnej służby cywilnej, i w związku z tym wzywa do wprowadzenia systemu rozwoju kariery opartego na kryteriach merytorycznych, a także obejmującego profesjonalny i przejrzysty proces rekrutacji i skutecznego zarządzania zasobami ludzkimi; w tym kontekście zwraca uwagę na szkodliwą praktykę zatrudniania pracowników w sposób niezgodny z ustawą o służbie cywilnej, często zaś na podstawie powiązań politycznych; zwraca uwagę na małą liczbę przedstawicieli mniejszości narodowych w organach administracji publicznej i w sądach, a także w przedsiębiorstwach państwowych; zwraca uwagę na nieustającą potrzebę budowania potencjału administracji na poziomie krajowym i regionalnym, wzywa do dalszego zwiększania potencjału i koordynacji administracji publicznej w obszarze integracji z UE oraz apeluje do Komisji, by we współpracy z innymi darczyńcami nadal pomagała władzom w tym zakresie;

16. z zadowoleniem przyjmuje postępy w zakresie reformy sił policyjnych i coraz szerszą współpracę w tym zakresie z krajami ościennymi i państwami UE; z zadowoleniem przyjmuje w szczególności porozumienie w sprawie współpracy policyjnej z Chorwacją, Czarnogórą oraz z Bośnią i Hercegowiną; z zadowoleniem przyjmuje podpisanie planu działania na rzecz współpracy z Europolem w celu zawarcia porozumienia operacyjnego z tą agencją UE zajmującą się egzekwowaniem prawa; podkreśla jednak, że konieczne jest podjęcie intensywniejszych działań na rzecz sprostania wyzwaniom określonym w tym planie działania, w szczególności w obszarach związanych z ochroną danych osobowych i danych niejawnych, które są również najważniejszymi elementami umożliwiającymi zawarcie umowy o współpracy z Eurojustem;

17. zwraca uwagę na przypadki nieprawidłowego działania policji, w tym na nadużywanie władzy oraz przemoc ze strony funkcjonariuszy policji w stosunku do obywateli, i wzywa do kontynuowania energicznych wysiłków, by ukarać osoby dopuszczające się wykroczeń; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje współpracę policji z niezależnymi organami nadzorczymi oraz wdrażanie ich obserwacji; uznaje neutralność sił policyjnych i innych organów egzekwowania prawa w kontaktach z przedstawicielami wszystkich mniejszości za najwyższy priorytet i wzywa władze do poprawy szkoleń podnoszących wrażliwość w tym zakresie; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki na rzecz zwiększenia liczby kobiet w siłach policyjnych;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

18. z zadowoleniem przyjmuje podjęte do tej pory działania mające na celu usunięcie skutków działań służb bezpieczeństwa podejmowanych w przeszłości; podkreśla w tym względzie konieczność przeprowadzenia dalszych reform sektora bezpieczeństwa, szczególnie w zakresie lustracji i większego nadzoru parlamentarnego nad służbami bezpieczeństwa; przypomina władzom, że upublicznienie archiwów tajnych służb jest niezbędne w celu zapewnienia skutecznego pojednania w regionie, zwłaszcza z uwagi na straszliwe wydarzenia, do których doszło podczas drugiej wojny światowej i w późniejszym okresie; zwraca uwagę na niewystarczającą ochronę praw dotyczących prywatności i domaga się dalszych reform w tym zakresie;

19. pozytywnie odnosi się do poprawy współpracy policji i prokuratorów, która przynosi efekty w zakresie zwalczania przestępczości zorganizowanej i handlu narkotykami, tj. kwestii stanowiących wspólne wyzwanie dla UE i Serbii; odnotowuje podpisanie porozumień o współpracy z państwami Ameryki Łacińskiej, mających na celu bardziej skuteczne zwalczanie międzynarodowego handlu narkotykami; wzywa do dalszych działań na rzecz zwiększania wewnętrznego potencjału policji i organów sądowych, podkreślając, że handel narkotykami prowadzony z Serbii i poprzez Serbię wciąż jest powodem niepokoju ze strony UE;

20. przypomina znaczenie należycie funkcjonującego parlamentu jako istotnej instytucji w ustroju demokratycznym oraz z zadowoleniem przyjmuje innowacje proceduralne wprowadzone wraz z przyjęciem nowej ustawy o Zgromadzeniu Narodowym; wzywa do natychmiastowego porzucenia niekonstytucyjnej praktyki „pustych mandatów”, która pozwala partiom politycznym kontrolować działalność posłów; ponadto wzywa do zaprzestania dowolnego przydziału miejsc w parlamencie; wzywa partie polityczne do jak najszybszego wprowadzenia odpowiednich przepisów, zgodnych z europejskimi standardami demokratycznymi, z pewnością podczas bieżącej kadencji parlamentarnej; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie nowego regulaminu parlamentu, wzywa do wzmocnienia nadzoru nad działaniami rządu i wyraża zadowolenie z powodu oficjalnego wprowadzenia w tym celu w regulaminie procedury wysłuchań publicznych; przyjmuje z zadowoleniem, że po raz pierwszy przepisy pozwalające na kontrolę niezależnych organów zostały włączone do Regulaminu, jednak wyraża zaniepokojenie związane z ewentualną ingerencją parlamentu w prace tych organów; wzywa do stworzenia nowych przepisów zgodnie z zaleceniami Komisji Weneckiej, które określałyby ramy prawne dla tych organów, umożliwiające im niezależne prowadzenie prac;

21. wyraża uznanie dla pracy wykonanej przez Rzecznika Praw Obywatelskich w zakresie ochrony praw obywateli w odniesieniu do właściwego funkcjonowania instytucji państwowych, m.in. działania na rzecz dzieci i praw mniejszości zarówno na szczeblu państwowym, jak i prowincji; wzywa władze państwowe do ułatwiania tych wysiłków i do zapewnienia podejmowania właściwych działań następczych na podstawie zaleceń Rzecznika Praw Obywatelskich; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie trzech lokalnych biur Rzecznika Praw Obywatelskich w gminach miejskich Preszewo, Bujanowac i Medwedzia;

22. przypomina zasadnicze znaczenie silnych i niezależnych mediów dla demokracji oraz wzywa do podjęcia kroków pozwalających zadbać o ich niezależność od nacisków politycznych i innych rodzajów wpływu; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki serbskiego rządu ukierunkowane na stworzenie ram prawnych gwarantujących wolność wypowiedzi; wyraża jednak zaniepokojenie związane z próbami kontrolowania i ingerowania w sektor mediów; wyraża zaniepokojenie z powodu kontrowersji wokół prywatyzacji dziennika „Wiadomości wieczorne” (serb. „Večernje novosti”) i wzywa rząd do zagwarantowania równego traktowania wszystkich zagranicznych, jak i krajowych inwestorów; potępia ataki i groźby kierowane w stosunku do serbskich dziennikarzy i wzywa władze do pełnego ich zbadania i postawienia przesładowców przed wymiarem sprawiedliwości; zwraca uwagę na skupianie własności w tych samych rękach i brak przejrzystości w sektorze środków masowego przekazu; zwraca uwagę na przypadki publikowania danych osobowych i podkreśla potrzebę samoregulacji dziennikarzy i przestrzegania przez nich kodeksu etycznego; zauważa, że poziom dostępu do Internetu jest wciąż niski; uznaje znaczenie Internetu w zakresie wolności mediów i apeluje do władz o przedsięwzięcie właściwych działań w tym zakresie;

23. podkreśla znaczenie, jakie proces decentralizacji odgrywa w poprawie funkcjonowania państwa, powodując, że zbliża się ono do obywatela, przy jednoczesnym przestrzeganiu prawa do autonomii prowincji i tworzenia samorządów lokalnych; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie ustawy o krajowych radach mniejszości, która reguluje kompetencje i sposób wyboru narodowych rad mniejszości w sposób zgodny z normami międzynarodowymi; uznaje postęp poczyniony we wdrażaniu konstytucji z listopada 2006 r. poprzez przyjęcie statutu Wojwodiny i ustawy o jej kompetencjach; wzywa do kontynuowania procesu przekazywania władzy jednostkom samorządowym w drodze przyjęcia ustawy o dochodach publicznych i ustawy o publicznej własności Wojwodiny i lokalnych gmin miejskich, które pozwolą Wojwodinie sprawować rządy na podstawie nowego statutu; co więcej, wzywa do podejmowania dalszych wysiłków, by stawić czoła aspiracjom mniejszości albańskiej w dolinie Preszewa w dziedzinie samorządu lokalnego w drodze szybkiego udostępnienia odpowiednich funduszy i ich rozdzielania po

Środa, 19 stycznia 2011 r.

konsultacji z biurem koordynacji gmin miejskich Preszewo, Bujanowac i Medwedzia; podkreśla jednocześnie podstawową odpowiedzialność przedstawicieli mniejszości albańskiej i apeluje do nich o zniechęcanie do ostrej nacjonalistycznej i secesjonistycznej retoryki, która jest wyraźnie sprzeczna z europejskimi wartościami; jednocześnie podkreśla znaczenie integracji Serbów z tymi lokalnymi organami samorządowymi;

24. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Serbii w obszarze ochrony mniejszości; podkreśla jednak, że dostęp do informacji i edukacji w językach mniejszości wciąż musi zostać zwiększony, w szczególności w przypadku mniejszości bośniackiej, bułgarskiej, buniewieckiej i rumuńskiej;

25. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie większości krajowych rad mniejszości, które mogą podejmować decyzje w dziedzinie edukacji, kultury, posługiwania się językiem mniejszości oraz informacji publicznej; podkreśla znaczenie pełnego wdrożenia kompetencji samorządowych organów tych mniejszości oraz konieczność zagwarantowania w ustawie o krajowych radach mniejszości odpowiednich dotacji budżetowych; przyjmuje do wiadomości skargi dotyczące nieprawidłowości w procesie przygotowawczym i w wymogach prawnych w zakresie utworzenia rad, a także skargi dotyczące naruszeń gwarantowanych kompetencji rad narodowych przez niektóre ministerstwa i lokalne gminy miejskie i wzywa władze do odniesienia się do tych skarg; wyraża zaniepokojenie w związku z utworzeniem Bośniackiej Rady Narodowej i wzywa do niezwłocznego zakończenia procesu zgodnie z określonymi zasadami, co umożliwi zgodny z prawem udział Bośniaków w radzie; jest zaniepokojony wzrastającym napięciem w regionie Sandżak, które odzwierciedla się między innymi w ostatnich aktach przemocy, oraz stanowczo wzywa do rozstrzygnięcia sporów politycznych w drodze dialogu w ramach instytucji demokratycznych;

26. z zadowoleniem przyjmuje postęp poczyniony w związku z propagowaniem równouprawnienia płci, w szczególności przyjęcie ustawy o równouprawnieniu płci i przyjęcie krajowego planu działania na rzecz polepszenia pozycji kobiet i propagowania równouprawnienia płci; przypomina jednak, że wdrażanie tych środków wciąż trwa i że kobiety nadal są dyskryminowane, głównie na rynku pracy; wzywa zatem serbskie władze do szybkiego zastosowania w praktyce nowych ram prawnych dotyczących równouprawnienia płci oraz do rozwiązania bardziej złożonych problemów związanych z dyskryminacją ze względu na płeć, takich jak rosnący poziom przemocy domowej w Serbii;

27. wzywa do podejmowania kolejnych działań, by w pełni stosować prawo w zakresie przeciwdziałania dyskryminacji i z zadowoleniem przyjmuje postępy w tej dziedzinie, w szczególności utworzenie stanowiska komisarza ds. ochrony równouprawnienia, co stanowi istotny krok w stronę zagwarantowania równego traktowania wszystkich obywateli Serbii;

28. przypomina, że wolność wypowiedzi i wolność zgromadzeń stanowią najważniejsze europejskie wartości i z zadowoleniem przyjmuje, że dnia 10 października 2010 r. w Belgradzie odbyła się pierwsza parada równości; uważa to wydarzenie za szczególnie istotny krok w stronę otwartego, tolerancyjnego i różnorodnego społeczeństwa, a także za zobowiązanie rządu do utrzymywania standardów UE dotyczących tolerancji oraz do ochrony szczególnie wrażliwych mniejszości społecznych; wyraża zadowolenie w związku z odpowiednimi środkami bezpieczeństwa, podjętymi w celu ochrony uczestników parady;

29. jednakże z ubolewaniem odnotowuje starcia towarzyszące paradzie równości, w których wiele osób, przede wszystkim policjantów, odniosło obrażenia; zwraca uwagę na to, że niektóre partie polityczne i niektórzy czołowi przedstawiciele duchowieństwa w sposób pośredni popierają zamieszanych w te zdarzenia ekstremistów; wzywa władze do poszanowania praworządności i do ścigania osób, które dopuściły się przemocy i zakłóciły paradę, oraz do skutecznego zwalczania organizacji ekstremistycznych, do których te osoby należą; zauważa, że organizacje te dopuściły się w przeszłości poważnych aktów przemocy, w szczególności w dniu 17 lutego 2008 r. oraz na szeregu wydarzeń sportowych; odnotowuje w tym względzie to, że kilka takich spraw obecnie oczekuje na rozpatrzenie przed trybunałem konstytucyjnym; wzywa do przyjęcia odpowiednich środków w celu skutecznego zwalczania wszystkich rodzajów ekstremizmu i radykalizmu w społeczeństwie;

30. podkreśla, że wielu Romów wciąż żyje w skrajnym ubóstwie, co ma szczególnie negatywny wpływ na życiowe szanse młodych Romów; ponadto wskazuje, że doznają dyskryminacji na rynku pracy, a zaledwie 5 % z nich jest na stałe zatrudnionych; wzywa władze do natychmiastowego podjęcia działań w ich sprawie, zapewnienia im dowodów osobistych oraz poprawy dostępu tej mniejszości do odpowiedniego zamieszkania, rynku pracy, edukacji i opieki zdrowotnej; zwraca uwagę na wciąż powszechną dyskryminację i zaobserwowane niedawno przypadki stosowania przemocy wobec ludności romskiej oraz na przypadki przymusowego przesiedlania Romów przez władze serbskie;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

31. wskazuje na to, że Serbia jest państwem o największej liczbie uchodźców i wewnętrznych przesiedleńców w Europie; podkreśla krytyczną sytuację dotyczącą ich warunków mieszkaniowych oraz ich ubóstwo i wzywa serbskie władze do poddania przegładowi krajowej strategii dotyczącej uchodźców; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Serbii na rzecz odnowienia regionalnego procesu mającego na celu znalezienie trwałego rozwiązania problemów uchodźców oraz wzywa państwa będące sygnatariuszami deklaracji sarajewskiej do osiągnięcia większego postępu w tej dziedzinie; zwraca uwagę w tym względzie na wspólne zobowiązanie prezydentów Serbii i Chorwacji do zbadania losu osób zaginionych i znalezienia rozwiązań kwestii uchodźców i ich powrotu; wzywa Komisję, żeby wykorzystwała swój polityczny wpływ na państwa kandydujące do UE i państwa będące potencjalnymi kandydatami do członkostwa w regionie w celu dopilnowania, aby przeszkody uniemożliwiające powrót uchodźców zostały usunięte; ponadto przypomina, że w następstwie umów o readmisji zawartych z państwami UE przewiduje się powrót do 150 000 osób, a ich pomyślna integracja będzie wymagać szczegółowych przygotowań, w szczególności na poziomie władz lokalnych; podkreśla, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego odgrywają w tym procesie ważną rolę;

32. z zadowoleniem przyjmuje reformy przeprowadzane w dziedzinie wojskowości, w szczególności wprowadzenie serbskiej armii zawodowej, które weszło w życie w dniu 1 stycznia 2011 r., jako istotny krok w kierunku modernizacji armii i dalszego wzmocnienia cywilnej kontroli nad armią;

33. podkreśla ważną rolę, jaką odgrywa społeczeństwo obywatelskie w określaniu priorytetów politycznych; podkreśla znaczenie dialogu z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego oraz podstawowej roli podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w przyczynianiu się do zwiększania regionalnej współpracy w zakresie spraw społecznych i politycznych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przyjęta w 2009 r. ustawa o stowarzyszeniach doprowadziła do wyjaśnienia statusu prawnego organizacji pozarządowych oraz że usprawniono współpracę między serbską administracją a społeczeństwem obywatelskim; dostrzega wysiłki rządu ukierunkowane na przeprowadzanie konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim; wzywa władze do podejmowania dalszych wysiłków w celu sformalizowania i zwiększenia udziału podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w tworzeniu strategii politycznych oraz w monitorowaniu działalności władz; podkreśla potrzebę wsparcia i ochrony obrońców praw człowieka, głównie działaczy na rzecz praw osób ze społeczności LGBT, osób pracujących nad zbrodniami wojennymi oraz osób pragnących polepszenia stosunków między Serbią a Kosowem;

34. w tym względzie wyraża swoje wsparcie dla inicjatywy RECOM (regionalna komisja ds. poszukiwania i szerzenia prawdy o zbrodniach wojennych i innych poważnych naruszeniach praw człowieka w byłej Jugosławii) w celu poczynienia postępów w zakresie procesu zwiększania świadomości i pojednania na obszarze Bałkanów Zachodnich, a także wzywa władze w Serbii i innych odnośnych państwach do wsparcia tej inicjatywy;

35. podkreśla ogromne znaczenie, jakie dla młodzieży serbskiej i przyszłych perspektyw gospodarczych ma system edukacji; podkreśla, że nowoczesna spełniająca najwyższe standardy edukacja, która pozwala na kształcenie pokoleń wykwalifikowanych pracowników, jest jednym z podstawowych warunków rozwoju społecznego i gospodarczego; z żalem zauważa wysokie bezrobocie w kraju, a w szczególności wśród młodzieży, i niski odsetek osób z wykształceniem wyższym; wzywa władze do pełnego wdrożenia postanowień procesu bolońskiego oraz do dostosowania serbskiego systemu edukacji do standardów europejskich; z zadowoleniem przyjmuje postęp osiągnięty w obszarze nauki i badań naukowych, ale podkreśla, że konieczne jest podejmowanie dalszych wysiłków, jeśli Serbia ma dołączyć do europejskiej przestrzeni badawczej; wzywa ponadto władze do zwiększenia inwestycji w krajowy potencjał badawczy w celu uniknięcia sytuacji, w której serbskie normy i potencjał w zakresie badań naukowych odstawałyby od norm europejskich;

36. uznaje rozszerzony ogólny układ zbiorowy, który serbski rząd podpisał w listopadzie 2008 r. ze związkami zawodowymi i stowarzyszeniem pracodawców; zachęca serbski rząd do zakończenia obecnego zawieszenia tego układu; podkreśla, że prawa związków zawodowych wciąż są ograniczone pomimo konstytucyjnych gwarancji, i wzywa Serbię do dalszego zwiększania praw pracy i związków zawodowych; wyraża zaniepokojenie tym, że dialog społeczny wciąż jest niewystarczający oraz że konsultacje z partnerami społecznymi są prowadzone nieregularnie; uznaje fakt, że Rada Społeczno-Gospodarcza ostatnio obraduje częściej oraz że wszystkie specjalistyczne organy funkcjonują, ale wyraża zaniepokojenie tym, że jej potencjał wciąż jest niewielki; wzywa do podejmowania dodatkowych kroków na rzecz wzmocnienia Rady Społeczno-Gospodarczej w celu dopilnowania, aby mogła ona odgrywać czynną rolę we wzmocnianiu dialogu społecznego i bardziej czynną rolę konsultacyjną w procesie stanowienia prawa;

37. zwraca uwagę na trudną sytuację więziennictwa i wzywa do podjęcia kroków, które pozwolą rozwiązać problem przepełnienia zakładów karnych, poprawić godne pożałowania warunki panujące w więzieniach i realizować odpowiednie programy resocjalizacji i szkolenia osadzonych;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

38. podkreśla negatywny wpływ kryzysu finansowego na Serbię; przyjmuje do wiadomości niedawny przegląd tzw. umowy „stand-by” z MFW oraz pozytywną ocenę strategii makroekonomicznych kraju, a także z zadowoleniem przyjmuje stworzenie ram inwestycyjnych dla Bałkanów Zachodnich w celu osiągnięcia postępów w zakresie integracji i ożywienia koniunktury tego regionu, wpływających na udostępnianie pożyczek dla przedsięwzięć infrastrukturalnych o znaczeniu priorytetowym; wzywa do rozszerzania tych ram w celu uwzględnienia wsparcia dla małych i średnich przedsiębiorstw oraz zwraca się do Serbii o wykorzystanie tych nowych środków finansowych, a także możliwości powstających w ramach wsparcia IPA, również po to, by bardziej skutecznie ochronić najbardziej podatne grupy społeczne przed skutkami kryzysu;

39. przypomina, że istnienie monopolów znacząco utrudnia rozwój gospodarki rynkowej; wzywa rząd do podjęcia aktywnych działań w celu dopilnowania, aby przestrzegano skutecznej polityki konkurencji poprzez ich likwidację; podkreśla, że przeszkody, jakie napotykają małe i średnie przedsiębiorstwa podczas wchodzenia na rynek, wciąż są zbyt duże, niż jest to pożądane; z zadowoleniem przyjmuje stworzenie organów regulacji rynku w różnych obszarach i zwraca się do władz o dopilnowanie niezależności tych organów, aby nie były one narażone na „zdominowanie”;

40. zauważa ponadto, że statystyki krajowe i gospodarcze Serbii wymagają dalszej poprawy i wzywa władze do ich poprawienia;

41. wzywa serbskie władze i ruchy polityczne do podjęcia bardziej zdecydowanego zaangażowania w strategię polityczną dotyczącą zatrudnienia i spójności społecznej oraz do stworzenia otoczenia sprzyjającego rozwojowi demokracji, praworządności, gospodarki wolnorynkowej i poszanowania praw człowieka;

42. wzywa do dalszego podejmowania wysiłków mających na celu stworzenie zrównoważonej sieci transportu publicznego w Serbii i na obszarze całych Bałkanów Zachodnich oraz poprawę infrastruktury drogowej, w tym szybkie zakończenie budowy Korytarza X, oraz równie istotną poprawę transportu kolejowego i transportu śródlądowymi szlakami wodnymi; podkreśla znaczenie zintegrowanej sieci transportowej zarówno dla rozwoju gospodarczego serbskich regionów, jak i dla podwyższenia poziomu regionalnej wymiany handlowej; wyraża szczególne zainteresowanie rozwojem strategii na rzecz regionu Dunaju, w celu usprawnienia systemów połączeń i komunikacji (obejmujących w szczególności transport, kwestie związane z energią i społeczeństwo informacyjne), ochrony środowiska naturalnego, unikania zagrożeń naturalnych oraz wzmocnienia rozwoju społeczno-gospodarczego;

43. w tym względzie wyraża ubolewanie w związku ze złymi warunkami transportu publicznego, w szczególności w odniesieniu do kolei; wzywa serbski rząd do pełnego wykorzystania funduszy z IPA w celu rozwinięcia, podniesienia jakości i zmodernizowania sieci kolejowej oraz usprawnienia połączeń z państwami sąsiadującymi zarówno w zakresie przewozu osób, jak i ładunków;

44. wyraża uznanie dla znacznych postępów Serbii w obszarze ochrony środowiska naturalnego; zachęca jednak do zwiększenia wysiłków podejmowanych w obszarze energii odnawialnej i efektywności energetycznej, zauważając, że główne elementy dorobku prawnego w zakresie energii odnawialnej wciąż nie zostały jeszcze transponowane oraz że wciąż nie przyjęto ram ustawodawczych w zakresie efektywności energetycznej;

45. z zadowoleniem odnosi się od przyjęcia przez Agencję Chemikaliów regulaminu, w którym określono limity produkcyjne lub zakazano produkcji chemikaliów stanowiących zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska naturalnego, a także który przybliży przemysł chemiczny do regulacji UE; wyraża jednak ubolewanie w związku z tym, że zastosowanie niektórych przepisów wymagających zaawansowanej technologii i związanych z tym inwestycji zostało opóźnione z uwagi na to, że – według przedstawicieli przemysłu – prowadziłoby do strat finansowych i zakłócenia operacji biznesowych przemysłu w Serbii; wzywa do szybkiego i pełnego wdrożenia ekologicznego pakietu ustawodawczego z 2009 r.;

46. z zadowoleniem przyjmuje zawarte między Czarnogórą a Chorwacją porozumienia umożliwiające ekstradycję obywateli tych krajów podejrzewanych o udział w zorganizowanych grupach przestępczych, a także planowane rozmowy w sprawie demarkacji granic pomiędzy Serbią i Chorwacją; zachęca rząd Serbii do zawierania podobnych porozumień z pozostałymi państwami ościennymi i z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte w tym celu przez Serbię i Czarnogórę; zachęca Serbię, żeby nadal dzieliła się informacjami wywiadowczymi i dowodami dotyczącymi sieci przestępczości zorganizowanej, w szczególności tych zaangażowanych w handel narkotykami, z państwami sąsiadującymi w celu skutecznego zwalczania transnarodowych zorganizowanych grup przestępczych w regionie Bałkanów;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

47. podkreśla istotną rolę odgrywaną przez Serbię w odniesieniu do stabilności całego regionu Bałkanów Zachodnich, a w szczególności do stabilności i spójności Bośni i Hercegowiny; w związku z tym wzywa władze Serbii, żeby aktywnie wspierały wszelkie niezbędne zmiany w konstytucji, dzięki którym instytucje państwowe BiH będą mogły przeprowadzić ambitne reformy w procesie integracji europejskiej; wzywa zwłaszcza Belgrad do wspierania konsolidacji, wzmocnienia i poprawienia pozycji instytucji bośniackich;

48. wzywa władze Serbii do dalszego zbliżania ustawodawstwa krajowego do prawodawstwa wspólnotowego i standardów w zakresie ochrony środowiska oraz do wdrożenia i egzekwowania przyjętych przepisów;

49. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi Serbii.

Europejska inicjatywa dotycząca choroby Alzheimera i pozostałych demencji

P7_TA(2011)0016

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie europejskiej inicjatywy dotyczącej choroby Alzheimera i pozostałych demencji (2010/2084 (INI))

(2012/C 136 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 168 Traktatu WE,
- uwzględniając art. 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając zalecenie Rady w sprawie środków zwalczania chorób neurodegeneracyjnych, w szczególności choroby Alzheimera, dzięki wspólnemu planowaniu badań naukowych, oraz konkluzje Rady na temat strategii w zakresie zdrowia publicznego na rzecz zwalczania chorób neurodegeneracyjnych towarzyszących procesowi starzenia się, a zwłaszcza choroby Alzheimera,
- uwzględniając ustalenia unijnego projektu organizacji Alzheimer Europe o nazwie EuroCoDe (Europejski Projekt Współpracy w Dziedzinie Demencji) (2006/2008) finansowany przez DG ds. Zdrowia i Ochrony Konsumentów oraz uwzględniając Światowy Raport na temat choroby Alzheimera z 2010 r. opublikowany przez Międzynarodową Organizację Alzheimerowską (Alzheimer's Disease International – ADI) w ramach Światowego Dnia Choroby Alzheimera w dniu 21 września 2010 r.,
- uwzględniając wyniki EuroCoDe („Europejska współpraca w zakresie demencji”), europejskiego projektu Alzheimer Europe finansowanego przez Komisję Europejską,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiej inicjatywy dotyczącej choroby Alzheimera i pozostałych demencji (COM(2009)0380),
- uwzględniając strategiczny cel UE, jakim jest propagowanie zdrowia w starzejącej się Europie, ustanowionym w białej księdze Komisji „Razem na rzecz zdrowia: Strategiczne podejście dla UE na lata 2008-2013”, w której podkreślono potrzebę zintensyfikowania badań na rzecz opieki paliatywnej i lepszego zrozumienia chorób zwyrodnieniowych ośrodkowego układu nerwowego,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 9 września 2010 r. w sprawie opieki długoterminowej nad osobami starszymi ⁽¹⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie roli kobiet w starzejącym się społeczeństwie ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0313.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0306.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7- 0366/2010),
- A. mając na uwadze, że jak się szacuje 35,6 mln ludzi na świecie będzie cierpiało na którąś z form demencji w 2010 r. i że według szacunków liczba ta będzie się prawie podwajać co 20 lat, czyli może osiągnąć w 2030 r. poziom 65,7 mln (Raport z 2010 r. Międzynarodowej Organizacji Alzheimerowskiej); mając na uwadze, że liczba osób cierpiących na chorobę Alzheimera jest zbyt nisko oszacowana z uwagi na trudności we wczesnej diagnostyce,
- B. mając na uwadze, że liczbę osób cierpiących na demencję w Europie ocenia się na 9,9 mln, z czego znaczną większość stanowią osoby cierpiące na chorobę Alzheimera (Raport z 2010 r. Międzynarodowej Organizacji Alzheimerowskiej); mając na uwadze, że choroby neurodegeneracyjne mogą dotknąć osób w każdym wieku, lecz stanowią one jedną z głównych przyczyn niepełnosprawności i niesamodzielności wśród osób starszych, oraz mając na uwadze, że, jak się przewiduje, do 2020 roku liczba osób cierpiących na te choroby gwałtownie się zwiększy w związku ze wzrostem średniej długości życia oraz brakiem życia społecznego wśród emerytów; mając na uwadze, że liczba osób dotkniętych tą chorobą wzrasta prawie trzykrotnie, jeśli wziąć pod uwagę liczbę nieformalnych opiekunów osób z demencją,
- C. mając na uwadze, że według Światowego raportu na temat choroby Alzheimera z 2009 r. 28 % osób cierpiących na demencję zamieszkuje Europę, która zajmuje pod tym względem drugie miejsce na świecie po Azji, gdzie odsetek ten wynosi 35 %; mając również na uwadze, że w Europie Zachodniej odsetek osób cierpiących na tę chorobę jest najwyższy spośród wszystkich regionów świata i wynosi 19 %,
- D. mając na uwadze, że ludność Europy niewątpliwie starzeje się – osoby w wieku ponad 80 lat stanowią najszybciej rosnącą grupę w większości krajów europejskich; mając na uwadze, że maleje stosunek odsetka osób zatrudnionych do liczby emerytów, oraz że zgodnie z prognozami w nadchodzących dziesięcioleciach demencja będzie jednym z głównych wyzwań dla stabilności krajowych systemów opieki zdrowotnej i społecznej, włącznie z opieką nieformalną i opieką długoterminową,
- E. mając na uwadze, że według niektórych szacunków (Raport z 2010 r. Międzynarodowej Organizacji Alzheimerowskiej) całkowite koszty bezpośredniej opieki medycznej i socjalnej nad osobami cierpiącymi na chorobę Alzheimera w Europie wynoszą 135,04 mld dolarów,
- F. mając na uwadze, że wczesna diagnoza może pomóc w zarządzaniu kosztami opieki zdrowotnej w Europie,
- G. mając na uwadze, że Unia Europejska nie dysponuje obecnie dostatecznie dokładnymi danymi liczbowymi dotyczącymi demencji, a w szczególności chorób neurodegeneracyjnych, i że w zależności od badań szacunki mogą być diametralnie różne; mając na uwadze, że w związku z tym niezbędne jest przeprowadzenie europejskich badań epidemiologicznych w oparciu o wspólne i ścisłe wskaźniki,
- H. mając na uwadze, że demencja niesie ze sobą zarówno skutki społeczne, jak i gospodarcze, oraz obciąża systemy zdrowia państw członkowskich,
- I. mając na uwadze, że by antycypować skutki gospodarcze i społeczne choroby Alzheimera i innych form demencji, konieczne są inwestycje w badania naukowe oraz skuteczne dostosowanie systemów opieki,
- J. mając na uwadze, że większość wysiłków badawczych w tej dziedzinie przeprowadzają państwa członkowskie, a współpraca międzynarodowa jest dość słaba, co prowadzi do fragmentacji i ograniczonej wymiany wiedzy oraz najlepszych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi, oraz mając na uwadze, że w Europie badania naukowe nad chorobą Alzheimera pozostają w tyle w stosunku do badań nad innymi poważnymi chorobami,
- K. mając na uwadze, że według najnowszych ustaleń choroba Alzheimera jest nadal słabo zdiagnozowana w UE i że między państwami członkowskimi występuje wiele różnic, jeśli chodzi o profilaktykę, dostęp do leczenia i zapewnienie odpowiednich świadczeń,

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- L. mając na uwadze, że aktualne badania sugerują, iż dieta może być znaczącym czynnikiem powodującym rozwój choroby Alzheimera i dlatego zapobieganie demencji poprzez podlegające modyfikacji działania powinno być priorytetem, a szczególną uwagę należy poświęcić czynnikom zapobiegającym występowaniu choroby, takim jak zdrowa dieta, promowanie aktywności fizycznej i umysłowej oraz kontrolowanie czynników ryzyka chorób układu krążenia, takich jak cukrzyca, wysoki cholesterol, nadciśnienie i palenie,
- M. mając na uwadze, że wzrasta świadomość faktu, iż wpływ chorób neurodegeneracyjnych na ludność Europy jest tak ogromny, że żadne państwo członkowskie nie jest w stanie samodzielnie sprostać temu wyzwaniu; mając na uwadze, że państwa członkowskie i UE muszą konieczne w znaczącym stopniu zacieśnić współpracę i koordynację innowacyjnych i wielodyscyplinarnych badań klinicznych nad przyczynami, profilaktyką i leczeniem choroby Alzheimera oraz zwiększyć inwestycje finansowe w tej dziedzinie w celu zwalczania chorób neurodegeneracyjnych, a zwłaszcza choroby Alzheimera, co stało się poważnym wyzwaniem dla społeczeństw europejskich,
- N. mając na uwadze, że obecna inicjatywa europejska nie została podjęta, by zastąpić istniejące już krajowe plany walki z chorobą Alzheimera i innymi formami demencji, ale należy podejść do niej jako do narzędzia umożliwiającego lepszą koordynację europejskich badań w tym zakresie,
- O. mając na uwadze, że demencja jest nie tylko chorobą wyniszczającą dla samych pacjentów, jeśli odpowiednie i dobrej jakości usługi nie są im zapewniane, ale może stać się również wielkim obciążeniem dla ich krewnych i opiekunów ze względu na problemy emocjonalne, fizyczne i finansowe, jakie napotykają krewni i znajomi osób cierpiących na wszelkiego rodzaju demencje; mając na uwadze, że w każdej rodzinie, w której znajduje się osoba chora, średnio trzy inne osoby bezpośrednio odczuwają skutki choroby, co oznacza, że demencje oddziałują bezpośrednio na około 19 mln Europejczyków,
- P. mając na uwadze obecny niedostatek potencjału ośrodków opieki nad osobami cierpiącymi na chorobę Alzheimera, który będzie się pogłębiał w przyszłości; mając na uwadze obecny niedostatek wyspecjalizowanych pracowników służby zdrowia i pracowników socjalnych sprawujących opiekę nad tymi osobami, który będzie się pogłębiał; mając na uwadze, że najlepsze dla tych osób jest oczywiste wspieranie możliwości pozostania w znanym im otoczeniu domowym,
- Q. mając na uwadze, że jeśli chodzi o organizację opieki nad chorymi i wspieranie opiekunów, Unia Europejska i państwa członkowskie powinny postawić sobie potrójny cel: zapewnienie osobom chorym wysokiej jakości opieki, zagwarantowanie opiekunom czasu na odpoczynek zgodnie z ich oczekiwaniami oraz umożliwienie osobom chorym pozostania w domu lub pobytu w placówkach wysokiej jakości,
- R. mając na uwadze, że nowoczesne usługi telemedycyny umożliwiają bardzo skuteczne wsparcie pacjentów cierpiących na chorobę Alzheimera i osób sprawujących nad nimi opiekę, przez co przyczyniają się do poprawy jakości życia pacjentów w znanym im otoczeniu i są dobrą alternatywą wobec opieki w ośrodkach,
- S. mając na uwadze, że choroba Alzheimera wciąż niesie ze sobą pewne piętno i że sposób postrzegania przez ogół społeczeństwa tej choroby i osób nią dotkniętych prowadzi do odizolowania chorych i ich bliskich; mając na uwadze, że obecnie istnieje jeszcze ogólne błędne podejście do tego problemu prowadzące do wykluczenia społecznego osób chorych i ich bliskich; mając dlatego na uwadze, że potrzebne jest większe zrozumienie piętna, uprzedzeń i dyskryminacji związanych z demencją przy jednoczesnej konieczności badań na temat tego jak zapobiegać wykluczeniu społecznemu i zachęcania do aktywnych działań obywatelskich, aby w centrum uwagi wszelkich działań zawsze była godność osób z demencją i szacunek dla nich,
- T. mając na uwadze, że poprawa jakości życia pacjentów ma często związek ze stanem emocjonalnym krewnych pacjentów,
- U. mając na uwadze, że grupy wsparcia stanowią odpowiednie miejsce do grupowego wspierania i dzielenia się „świadomą odpowiedzialnością” krewnych pacjentów,
- V. mając na uwadze, że choroba Alzheimera lub jakkolwiek inna forma demencji nie może być postrzegana jako normalny problem towarzyszący procesowi starzenia się, w przypadku którego nie przewiduje się dla obywateli odpowiedniego leczenia, pomocy lekarskiej i specjalistycznej opieki,

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- W. mając na uwadze, że choć świadomość społeczna oraz wiedza naukowa o chorobie Alzheimera znacznie wzrosły, zwracając w szczególności uwagę na to, jak choroba ta charakteryzuje się występowaniem nie tylko klinicznej demencji, ale także uprzednim pojawieniem się wczesnej demencji, możliwości terapeutyczne nadal ograniczają się do leków łagodzących objawy choroby; mając na uwadze, że obecnie obserwujemy uderzające różnice między państwami członkowskimi oraz w nawet ich obrębie, a także braki w zakresie szkolenia i kwalifikacji personelu oraz dostępności wyposażenia medycznego niezbędnego do opracowania diagnozy i prowadzenia badań oraz mając na uwadze, że zdiagnozowanie choroby Alzheimera często następuje lata po wystąpieniu choroby, tym samym opóźniając wszelkie ewentualne leczenie mogące spowolnić jej postęp,
- X. mając na uwadze, że ostatnio osiągnięte postępy w stosowaniu wiarygodnych biomarkerów choroby Alzheimera pobudziły rozwój nowych kryteriów definiujących chorobę Alzheimera jako jednostkę kliniczną obejmującą nie tylko fazę atakującą pamięć i rozumienie, ale także wcześniejszą fazę,
- Y. mając na uwadze, że choroba Alzheimera i inne demencje nie dotyczą jedynie osób starszych, lecz mogą dotyczyć także ludzi młodych; mając na uwadze, że należy ułatwić dostęp do diagnozy, zintensyfikować badania oraz zapewnić lepsze usługi opieki, wsparcia i przyjmowania w placówkach osób młodych cierpiących na te choroby,
- Z. mając na uwadze, że zaznajamianie społeczeństwa i lekarzy z chorobą Alzheimera, zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim, powinno umożliwić ludności rozpoznawanie pierwszych oznak choroby, wczesne szukanie diagnozy, dostępu do leczenia i świadczeń na wczesnym etapie,
- AA. mając na uwadze, że większa koncentracja na fazie wczesnej demencji w chorobie Alzheimera może przyczynić się do wsparcia rozwoju odpowiednich interwencji terapeutycznych zdolnych spowolnić postęp choroby, a ostatecznie także opóźnić pojawienie się u pacjenta najpoważniejszego stadium Alzheimera, tj. najbardziej osłabiającej postaci tej choroby,
- AB. mając na uwadze, że opracowanie skutecznych środków wpływających na chorobę (w przeciwieństwie do środków wpływających tylko na jej symptomy) stanowi obszar pilnych i nadal niezaspokojonych potrzeb o krytycznym znaczeniu dla pacjentów z chorobą Alzheimera,
- AC. mając ponadto na uwadze, że diagnostyka choroby Alzheimera, stosowana w odniesieniu do blisko 70 % przypadków demencji, nie odzwierciedla całkowicie różnorodności występujących uszkodzeń mózgu i tego, że chore osoby młode i starsze nie mają tych samych objawów patologicznych i klinicznych,
1. wzywa Radę do ogłoszenia demencji priorytetem UE w dziedzinie ochrony zdrowia oraz usilnie wzywa państwa członkowskie do opracowania szczegółowych krajowych planów i strategii w celu zajęcia się społecznymi i zdrowotnymi skutkami demencji oraz świadczenia usług i udzielania wsparcia osobom cierpiącym na demencję oraz ich rodzinom, jak ma to miejsce w niektórych państwach członkowskich, gdzie plan „Alzheimer i choroby pokrewne” rozpoczęty w 2008 r. umożliwił ustrukturyzowanie na poziomie krajowym opieki medyczno-socjalnej oraz badań podstawowych i klinicznych w zakresie tej choroby;
 2. z zadowoleniem przyjmuje unijną inicjatywę wspólnego programowania promowaną przez państwa członkowskie w celu stymulowania badań nad chorobą Alzheimera i innymi chorobami neurodegeneracyjnymi oraz zachęca Komisję do dalszego uruchamiania inicjatyw służących zmierzeniu się ze zdrowotnymi, społecznymi, technologicznymi i środowiskowymi wyzwaniem, jakie stawia przed nami leczenie choroby Alzheimera i innych chorób neurodegeneracyjnych;
 3. domaga się, by Rada i Komisja pamiętały o problemie demencji, opracowując następne działania w dziedzinie profilaktyki zdrowia, w szczególności w powiązaniu z chorobami układu krążenia, zdrowiem psychicznym, aktywnością fizyczną, edukacją w dziedzinie zdrowia oraz nowymi technologiami;
 4. zachęca państwa członkowskie do informowania obywateli Unii na temat stylu życia, jaki może zapobiegać występowaniu choroby Alzheimera i pozostałych demencji lub opóźnić je, poprzez upowszechnienie koncepcji „zdrowy styl życia dla zapewnienia zdrowia psychicznego”;
 5. zaleca, aby Rada i Komisja rozważyły możliwość ustanowienia Europejskiego Roku Zdrowia Psychicznego, w uzupełnieniu do Światowego Dnia Choroby Alzheimera obchodzonego dnia 21 września, celem zwiększenia wiedzy na temat chorób związanych z funkcjonowaniem mózgu towarzyszących procesowi starzenia się oraz sposobów wykrywania i określania wczesnych objawów tych chorób, wraz ze zorganizowaniem publicznych kampanii informacyjnych w zakresie profilaktyki tych chorób, a także dotyczących metod leczenia udarów mózgu; ten europejski rok powinien być także okazją do promowania wymiany dobrych praktyk w krajach Europy;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

6. podkreśla, że a) coraz bardziej starzejąca się ludność i b) rosnąca presja na finanse publiczne i indywidualną produktywność wynikająca ze wzrostu wydatków na starzejącą się ludność spowoduje problemy strukturalne w państwach członkowskich; Unia Europejska powinna zatem włączyć do swej długofalowej strategii politykę zdecydowanej promocji zasady prewencji (jeśli chodzi o praktykę medyczną, a także promowanie zdrowszego trybu życia); wskaźniki zdrowia przyczynią się do znaczącej poprawy wskaźników ekonomicznych;
7. wzywa Radę i Komisję Europejską do uznania roli stowarzyszeń pacjentów w dziedzinie chorób neurodegeneracyjnych oraz do włączenia ich w kampanie informacyjne, profilaktyczne oraz kampanie wsparcia dla osób dotkniętych demencją, jak również w opracowywanie programów badań;
8. zaleca, aby Komisja rozważyła promowanie „Dnia Opiekuna” w celu zwiększenia wiedzy na temat roli formalnych i nieformalnych opiekunów i jej docenienia w Europie;
9. podkreśla, że odkrycie skutecznych metod leczenia zapobiegających wystąpieniu choroby Alzheimera lub opóźniających jej postępy musi nabrać bardzo pilnego charakteru;
10. domaga się, by Rada i Komisja podjęły działania na rzecz szerzenia wśród obywateli Unii wiedzy na temat demencji, aby rozpoznać we właściwym czasie jej symptomy, tak by możliwa była wczesna diagnoza, właściwe leczenie i odpowiednie wsparcie;
11. podkreśla zasadniczą wagę prewencji, a także znaczenie wczesnego rozpoznania dla skutecznych działań; podkreśla tę konieczność i wzywa państwa członkowskie do usprawnienia gromadzenia danych epidemiologicznych i klinicznych w celu ukierunkowania badań i bezpośrednich działań, zwłaszcza na etapach bezobjawowych i przed wystąpieniem inwalidztwa;
12. stwierdza, że obecnie brakuje odpowiedniej profilaktyki w zakresie choroby Alzheimera i dlatego zachęca do opracowania, także na szczeblu europejskim, takiej polityki, która opierałaby się na otoczeniu sprzyjającym aktywności fizycznej i intelektualnej pacjentów, sposobie odżywiania zgodnym z zaleceniami platformy działania UE na rzecz właściwego sposobu odżywiania, aktywności fizycznej i zdrowia, jak również na wspieraniu wszystkich strategii na rzecz ograniczenia palenia, aktywnego, jak i pasywnego;
13. jest przekonany, że testy wczesnej diagnostyki zaproponowane niedawno przez Międzynarodową grupę roboczą ds. nowych kryteriów choroby Alzheimera (IWG on the New criteria for AD), badania nad czynnikami ryzyka oraz określenie kryteriów wczesnej diagnostyki mają ogromne znaczenie;
14. zachęca wszystkie państwa członkowskie do aktywnego zaangażowania w określenie, opracowanie i wdrożenie wspólnych protokołów wczesnej diagnostyki, wprowadzania biomarkerów w celu korzystania z nowych terapii zarówno dla demencji, jak i stanów wcześniejszych oraz określenia wspólnego planu badań naukowych w dziedzinie chorób neurodegeneracyjnych i dzielenia się dobrymi praktykami w zakresie badań nad chorobami neurodegeneracyjnymi, co umożliwi zmniejszenie obecnych dysproporcji między państwami członkowskimi i w obrębie państw członkowskich w odniesieniu do diagnostyki i leczenia; podkreśla, że standardowe procedury operacyjne dotyczące oznaczania biomarkerów choroby będą miały kluczowe znaczenie dla wynalezienia leków oraz dla rozwoju skuteczniejszej, wspieranej przez technologię opieki nad pacjentami cierpiącymi na chorobę Alzheimera;
15. zachęca państwa członkowskie do dopilnowania, aby leki zdolne spowolnić wystąpienie Alzheimera były dostępne wszystkim pacjentom cierpiącym na tę chorobę, a nie tylko pacjentom, u których zdiagnozowano ciężkie postaci Alzheimera;
16. zachęca Komisję Europejską do opracowania wytycznych celem ustanowienia i wdrożenia wspólnej wczesnej diagnostyki opartej na wielodyscyplinarnych badaniach pamięci oraz na odpowiednim systemie powiadamiania i informowania stwarzającym choremu i jego otoczeniu jak najlepsze warunki pozwalające ośwoić się z myślą o chorobie;
17. zachęca państwa członkowskie do utworzenia na całym swym obszarze wyspecjalizowanych ośrodków oraz do zapewnienia wystarczającego wyposażenia medycznego (zwłaszcza aparatury obrazowania rezonansem magnetycznym, której wkład w badania nad demencjami jest niezaprzeczalny);

Środa, 19 stycznia 2011 r.

18. domaga się, by Rada i Komisja brały pod uwagę szybkie szerzenie się demencji i choroby Alzheimera oraz ich skutków przy opracowywaniu planów działania w dziedzinie badań naukowych;
19. zachęca państwa członkowskie do opracowania strategii w celu ułatwienia dostępu do funduszy przeznaczonych na badania nad demencją i chorobą Alzheimera, w tym badania w zakresie ich profilaktyki, na poziomie odpowiadającym skutkom gospodarczym tych chorób dla społeczeństwa;
20. zwraca uwagę na znaczenie wielodyscyplinarnego podejścia do sposobów, w jakie współpraca i koordynacja w zakresie badań na szczeblu europejskim mogą zwiększyć wiedzę, udoskonalić diagnostykę, leczenie, profilaktykę oraz badania społeczne ukierunkowane na dobrostan pacjentów oraz ich rodzin i opiekunów; uważa, że niezwykle istotne są badania nad walidacją nowych kryteriów diagnostycznych, rozwijanie testów wczesnego diagnozowania oraz identyfikowanie czynników ryzyka postępów choroby od wstępnego stadium demencji do stadiów zaawansowanych; zaleca zaangażowanie przedstawicieli pacjentów, placówek opieki zdrowotnej oraz podmiotów świadczących usługi medyczne; w związku z tym dostrzega oczywiste korzyści wynikające z prowadzenia szeroko zakrojonych badań epidemiologicznych i klinicznych w ramach współpracy międzynarodowej;
21. uznaje, że obecnie duże znaczenie ma wsparcie ze strony Unii Europejskiej dla 34 projektów dotyczących chorób neurodegeneracyjnych wynoszące 159 mln EUR; niemniej jednak uważa za niezbędne, aby w ramach przyszłego 8. programu ramowego w zakresie badań i rozwoju technologicznego zarządzić fragmentaryzację badań, zwłaszcza badań nad chorobą Alzheimera oraz ująć projekty w niewystarczająco zbadanych dziedzinach terapii nefarmakologicznych, behawioralnych i kognitywnych;
22. uważa, że niezwykle istotne są wczesne badania diagnostyczne, badania dotyczące czynników ryzyka oraz kryteria wczesnej diagnostyki; w związku z tym dostrzega oczywiste korzyści wynikające z prowadzenia szeroko zakrojonych badań epidemiologicznych i klinicznych w ramach współpracy międzynarodowej; uważa również za istotne prowadzenie na poziomie europejskim badań ankietowych dotyczących stanu zdrowia, które pozwolą zgromadzić za pośrednictwem testów kognitywnych informacje na temat liczby osób, u których wystąpiły zaburzenia funkcji poznawczych;
23. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do uwzględnienia specjalnych potrzeb kobiet – które są dwa razy częściej ofiarami choroby i jest ich nieproporcjonalnie dużo wśród opiekunów – w dziedzinie badań medycznych i społecznych oraz polityki zdrowotnej, w zakresie zatrudnienia i społecznej;
24. zachęca państwa członkowskie do opracowania długoterminowych strategii i planów działania w dziedzinie opieki i profilaktyki, które antycypowałyby społeczne i demograficzne tendencje i zapobiegały im, które koncentrowałyby się na wsparciu rodzin pacjentów objętych ich zakresem oraz które zapewniłyby ochronę socjalną szczególnie wrażliwym osobom cierpiącym na demencję;
25. podkreśla wagę zapobiegania chorobie Alzheimera dzięki promowaniu zdrowego stylu życia, w tym aktywności umysłowej i społecznej, zdrowej diety i ćwiczeń;
26. zachęca państwa członkowskie do opracowania programu badań strategicznych określającego średnio- i długookresowe potrzeby i cele badawcze w dziedzinie chorób neurodegeneracyjnych, w tym potrzeby w zakresie opieki, szczególnie w dziedzinie związanej z chorobą Alzheimera; celem tych planów działań powinno być zwiększanie potencjału młodych naukowców oraz wspieranie innowacyjnego podejścia do badań, skupiając się na partnerstwie publiczno-prywatnym; zaleca promowanie rozwoju ośrodków doskonałości w poszczególnych obszarach badań i udział przedstawicieli pacjentów, organizacji zrzeszających opiekunów i publiczne/prywatne podmioty świadczące usługi zdrowotne;
27. zachęca państwa członkowskie do współpracy z Komisją przy rozpatrywaniu ewentualnych inicjatyw Komisji mających wesprzeć państwa członkowskie w opracowywaniu i realizacji wspólnego programu badań;
28. nawołuje państwa członkowskie do opracowania planów działania w celu poprawy samopoczucia i jakości życia pacjentów dotkniętych chorobą Alzheimera i pozostałymi demencjami oraz ich rodzin;
29. zachęca instytucje europejskie do jak największego wspierania obserwatorium badań nad demencją organizacji Alzheimer Europe jako pożytecznego narzędzia służącego propagowaniu najlepszych praktyk i wyników badań wśród pacjentów i opiekunów;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

30. podkreśla znaczenie, jakie mają badania nad związkiem oraz rozróżnieniem pomiędzy procesem starzenia a demencją, pomiędzy demencją i depresją wśród osób w podeszłym wieku oraz pomiędzy płciami a różnymi typami demencji; zachęca ponadto państwa członkowskie do wspierania konkretnej opieki zdrowotnej oraz programów badawczych, które kładą duży nacisk na wybór pozostawiany pacjentowi i punkt widzenia pacjenta oraz do sformułowania zaleceń skoncentrowanych na podstawowych kwestiach godności i integracji społecznej, które promują autonomię i samostanowienie pacjentów,
31. zachęca państwa członkowskie do przeznaczania odpowiednich środków na opiekę zdrowotną dla pacjentów dotkniętych przedmiotowymi chorobami, do wymiany informacji oraz do rozpowszechniania wyników uzyskanych w tej dziedzinie;
32. podkreśla znaczenie opieki domowej nad chorymi i osobami starszymi oraz mający podstawowe znaczenie wkład organizacji charytatywnych i wolontariatu w opiekę nad pacjentami dotkniętymi chorobą Alzheimera i innymi chorobami wieku podeszłego; zachęca państwa członkowskie do nawiązywania form partnerstwa z takimi organizacjami i udzielania ich działalności wsparcia; zachęca poza tym państwa członkowskie do dowartościowania i uznania roli opieki nieformalnej, świadczonej przez członków rodziny osoby dotkniętej przedmiotowymi chorobami;
33. podkreśla konieczność działań, które nie skupiają się tylko na leczeniu farmakologicznym w razie wystąpienia choroby Alzheimera, ale także na środkach zapobiegawczych, w tym diecie i odżywianiu, aby zmniejszyć szanse rozwoju choroby Alzheimera; wzywa do prowadzenia szeroko zakrojonych badań na skutkami diety i odżywiania oraz do opracowania i propagowania porad, w tym porad na temat żywienia, w zakresie zapobiegania chorobie, za pomocą kampanii uświadamiających;
34. podkreśla, że badania nad ekonomią zdrowia, naukami społecznymi i humanistycznymi oraz podejściami nefarmakologicznymi także są konieczne dla zrozumienia psychologicznych i społecznych aspektów demencji;
35. dostrzega, że diagnoza wczesnych symptomów zaburzeń pamięci powinna być jednym z głównych obszarów ochrony zdrowia pracowników;
36. domaga się, by Komisja, Rada i państwa członkowskie dążyły do wypracowania norm bezpieczeństwa mających zastosowanie w placówkach wyspecjalizowanych w opiece nad osobami starszymi, w innych placówkach tego typu oraz w przypadku opieki w domu;
37. zachęca państwa członkowskie, w ściślejszej współpracy z Komisją i wspólnie z grupami badawczymi, do opracowania wspólnych wytycznych dotyczących szkolenia personelu zajmującego się w jakikolwiek sposób pacjentami cierpiącymi na chorobę Alzheimera (zawody medyczne i paramedyczne) oraz szkolenia i monitorowania członków rodziny i innych kompetentnych opiekunów sprawujących opiekę w celu zapewnienia kompetentnego i skutecznego wykorzystywania istniejących zasobów; podkreśla, że zapotrzebowanie na wyszkolone osoby pracujące z osobami cierpiącymi na demencję szybko rośnie;
38. wzywa państwa członkowskie do rozważenia możliwości oferowanych przez strategię „Europa 2020”, takie jak plan „Nowe umiejętności w nowych miejscach pracy”, aby zwiększyć przyszłe zdolności siły roboczej związane z opieką nad osobami cierpiącymi na Alzheimera i inne rodzaje demencji; nowe uzależnione od umiejętności miejsca pracy powinny być promowane w całej Europie, w celu opieki nad coraz bardziej niesamodzielną i starzejącą się populacją,
39. wzywa Komisję do zwiększenia środków flagowej inicjatywy „Unia innowacji” w strategii „Europa 2020” i planowanego pilotażowego partnerstwa na rzecz aktywnego i zdrowego starzenia się (które zostanie uruchomione na początku 2011 r.) w celu rozwiązania problemu demencji w Europie;
40. podkreśla, że ostatnie postępy w zakresie obrazowania i badań nad biomarkerami umożliwiają wykrycie cichych procesów molekularnych i wczesnych symptomów choroby Alzheimera dzięki np. obecnie badanemu znacznikowi umożliwiającemu uwidocznienie w mózgu płytek amyloidowych będących jedną z dwóch zmian chorobowych związanych z tą chorobą;
41. docenia kluczowy wkład rodzin, opiekunów i społeczności w umożliwianie pacjentom realizowania ich potencjału i zwraca się do państw członkowskich o wspieranie życia rodzinnego, społecznego i opiekunów;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

42. podkreśla wagę psychologicznego wsparcia dla pacjentów i ich rodzin; podkreśla znaczenie powiązania psychospołecznego podejścia do starzenia się z wynikami badań medycznych i biomedycznych; podkreśla potrzebę prowadzenia badań naukowych w dziedzinie ekonomiki zdrowia oraz nauk społecznych i humanistycznych, jak również innych niż farmakologiczne aspektów leczenia, aby zrozumieć aspekty psychologiczne, gospodarcze i społeczne demencji oraz wpierać korzystanie z istniejących technologii (e-zdrowie, TIK, technologie asystujące itd.);
43. zaleca, aby Komisja zbadała jak inicjatywy UE w dziedzinie praw osób z demencją, w tym pełnomocnictwa do decydowania o sposobie leczenia (testamenty życia) i kwestia systemów kurateli, mogą zostać rozbudowane;
44. zachęca państwa członkowskie do rozważenia zmniejszenia stosowania leków przeciwpsychotycznych w planach działań na rzecz pomocy cierpiącym na Alzheimera, biorąc pod uwagę że choć leki te są aktualnie powszechnie przepisywane na zwalczanie skutków demencji, to ich dobroczynny efekt okazuje się ograniczony, a ponadto przyczyniają się do corocznego wzrostu liczby zgonów spowodowanego ich przepisywaniem;
45. podkreśla, że godność osób cierpiących na Alzheimera musi zostać zachowana, a ich piętnowanie i dyskryminacja powinny zostać wyeliminowane;
46. zachęca państwa członkowskie i Komisję do opracowania nowych strategicznych mechanizmów motywacyjnych ułatwiających propagowanie informacji i strategii dostępu do rynku dla innowacyjnych terapii i testów diagnostycznych odpowiadających na obecnie niezaspokojone potrzeby pacjentów z chorobą Alzheimera;
47. zachęca państwa członkowskie do wypracowania usług opieki zdrowotnej i społecznych, których podstawową zasadą byłoby zapewnienie maksymalnego zasięgu i równości w dostępie, aby zachęcić do rozwoju dostarczania integralnych usług społecznościom i do domu i by mogły z nich korzystać osoby cierpiące na demencję niezależnie od wieku, płci, pochodzenia etnicznego, poziomu zamożności, stopnia niepełnosprawności oraz miejsca zamieszkania (na obszarach wiejskich lub miejskich); zachęca państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz zajęcia się tymi czynnikami, które w niejednolity sposób wpływają na zdrowie ludności i są możliwe do uniknięcia; zachęca Komisję i państwa członkowskie do dalszego rozwoju gromadzenia danych na temat nierówności zdrowotnych;
48. apeluje do państw członkowskich, aby były świadome, że leczenie prewencyjne pomaga opóźnić pojawienie się demencji, a także zapewniły dostęp do przystępnej i dobrej jakości opieki dla osób na nią cierpiących; zwraca uwagę państw członkowskich, że takie usługi powinny być chronione w momencie konsolidacji fiskalnej w Europie;
49. wzywa państwa członkowskie do utworzenia europejskiej sieci wzajemnie połączonych centrów referencyjnych, w których skoncentrowana będzie diagnoza, leczenie i opieka nad chorymi na demencję i Alzheimera i które umożliwią wymianę informacji oraz danych między państwami członkowskimi oraz ich ocenę;
50. zachęca państwa członkowskie do opracowania obejmujących różne zawody i różne dyscypliny zindywidualizowanych schematów struktury opieki i wsparcia, które byłyby koordynowane przez jednego referenta już od momentu wydania diagnozy, do ułatwienia zapewniania opieki w miejscu zamieszkania w drodze większego korzystania z ogólnych i specjalistycznych domowych usług pomocy i opieki, automatyki domowej i nowych technologii informacyjnych i komunikacyjnych;
51. zwraca się do państw członkowskich o rozwinięcie różnorodnych, innowacyjnych i odpowiedniej jakości struktur wypoczynku dla opiekunów, takich jak zakwaterowanie i ośrodki czasowego pobytu, oraz o zapewnienie opieki zdrowotnej opiekunom, proponując im na przykład odpowiednią opiekę medyczną i wsparcie psychologiczne lub socjalne;
52. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do zintensyfikowania badań naukowych, ulepszenia dostępu do diagnostyki oraz do przystosowania usług opieki i wsparcia do potrzeb młodych pacjentów;
53. wzywa państwa członkowskie, aby umożliwiły pacjentom cierpiącym na tę chorobę jak najszybszy dostęp do nowych metod leczenia, jak tylko będą one dostępne, a ich skuteczność terapeutyczna zostanie sprawdzona i stwierdzona;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

54. wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wiedzy społeczeństwa i lekarzy na temat demencji wśród wykwalifikowanych i przyuczonych pracowników służby zdrowia, osób podejmujących decyzje dotyczące opieki zdrowotnej i mediów, owocującej lepszym rozpoznawaniem symptomów choroby Alzheimera i zrozumieniem choroby oraz wymaganej podczas opieki; wiedza ta powinna się koncentrować na różnych elementach, takich jak diagnoza, leczenie i odpowiednie wsparcie;

55. przypomina Komisji o sprawozdaniu J. Bowisa wzywającym pracodawców do realizacji programów sprzyjających utrzymaniu dobrego stanu zdrowia psychicznego w środowisku pracy, jako elementu niezbędnego do wypełnienia spoczywających na nich obowiązków w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, mając na celu zapewnienie włączenia w rynek pracy osób z zaburzeniami psychicznymi oraz uważa, że programy te powinny być podawane do informacji publicznej i monitorowane na podstawie obowiązujących przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy; przypomina Komisji, że Parlament nadal czeka na publikację tych programów;

56. podkreśla, że koszty leczenia związane z chorobą Alzheimera i innymi demencjami są wysokie, oraz wskazuje na konieczność znalezienia skutecznych rozwiązań, które muszą uwzględniać: bezpośrednie koszty leczenia (obejmujące koszty służby zdrowia: koszty specjalistycznych usług, leków, wizyt lekarskich, kontroli okresowych), bezpośrednie koszty społeczne (koszty formalnych usług niezwiązanych z służbą zdrowia: usług komunalnych, opieki w domach, dostaw żywności, transportu, umieszczenia pacjentów w wyspecjalizowanych placówkach opieki nad osobami starszymi, gdzie mogą korzystać z opieki lekarskiej) oraz koszty nieformalne (obejmujące koszty związane z niższą produktywnością w przypadku przedłużenia aktywności zawodowej w następnych latach, utratą produktywności w związku z wcześniejszym przejściem na emeryturę, ewentualnym zwolnieniem lekarskim lub śmiercią);

57. zachęca państwa członkowskie do opracowania kampanii informacyjnych skierowanych do ogółu społeczeństwa oraz do konkretnych grup odbiorców, takich jak uczniowie, pracownicy służby zdrowia i pracownicy socjalni, obejmujących porównywanie i wymianę doświadczeń w zakresie środków wsparcia dla członków rodziny sprawujących opiekę, stowarzyszeń pacjentów i organizacji pozarządowych poprzez promowanie publikowania i rozdawania ulotek informacyjnych, także w Internecie, o szkoleniach oraz organizowanie wolontariuszy i asystentów w zakresie prawa, psychologii i opieki medycznej działających zarówno w domu u pacjenta, jak i w ośrodkach dziennych oraz poprzez wspieranie lub tworzenie stowarzyszeń alzheimerowskich, aby umożliwić wymianę doświadczeń osobom, których dotyczy ta choroba; podkreśla znaczenie informowania we wszystkich kampaniach edukacyjnych i uświadamiających o rozpoznawaniu symptomów demencji;

58. zachęca państwa członkowskie do promowania na zasadzie dobrowolności praktyki bezpłatnych badań pamięci dla tych grup ludności, które zgodnie z danymi naukowymi znajdują się w grupie wysokiego ryzyka, jeśli chodzi o wystąpienie choroby Alzheimera lub innych chorób związanych z demencją;

59. zachęca państwa członkowskie i Komisję Europejską do wspierania refleksji nad chorymi i etycznego postępowania w odniesieniu do nich, tak aby zagwarantować poszanowanie godności ludzkiej; do zastanowienia się nad statutem prawnym osoby cierpiącej na choroby neurodegeneracyjne, aby zapewnić ramy prawne dotyczące kwestii ubezwłasnowolnienia i ochrony prawnej chorego;

60. wzywa do uznania stowarzyszeń alzheimerowskich za najważniejszych partnerów i zaangażowanie ich w 1) określanie zaleceń dotyczących prewencji i najlepszych praktyk oraz upowszechnianie ich u podstaw, 2) dostarczanie potrzebnych informacji i wspieranie osób z demencją oraz ich opiekunów, 3) przedstawianie potrzeb osób z demencją i ich opiekunów politykom oraz 4) wspieranie partnerstw z lekarzami w celu zagwarantowania holistycznego podejścia; podkreśla, że w tym celu instytucje europejskie powinny zbadać możliwości oferowane przez europejski program zdrowia publicznego gwarantujący systematyczne podstawowe finansowanie dla europejskich stowarzyszeń Alzheimera i zachęcać państwa członkowskie do wspierania stowarzyszeń Alzheimera na szczeblu krajowym;

61. zachęca państwa członkowskie do rozwijania grup wsparcia dla pracowników służby zdrowia pracujących w instytucjach, dla krewnych hospitalizowanych pacjentów, krewnych pomagających pacjentom w domu i pracowników służby zdrowia świadczących domową opiekę zdrowotną;

62. domaga się, by Rada, Komisja i państwa członkowskie, wspólnie z Parlamentem Europejskim, wspierały samodzielność osób cierpiących na demencję, ich godność i integrację społeczną w ramach planu działań w dziedzinie zdrowia oraz by upowszechniły informacje na temat najlepszych rozwiązań w zakresie poszanowania praw osób będących w trudnej sytuacji i zwalczania nadużyć wobec pacjentów cierpiących na demencję;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

63. domaga się, by Komisja i Rada zachęcały do tworzenia partnerstwa zarówno na poziomie instytucji publicznych, jak i partnerstw publiczno-prywatnych w procesie wdrażania projektów badań naukowych, wykorzystując w ten sposób udogodnienia, zasoby i doświadczenia w sektorze prywatnym i publicznym w celu zwalczania skutków choroby Alzheimera i innych demencji;

64. podkreśla, że pozostaje jeszcze wiele do zrobienia w zakresie dostępu do prób terapeutycznych dla pacjentów dotkniętych chorobą Alzheimera lub chorobami pokrewnymi, aby potwierdzić skuteczność nowych cząsteczek; podkreśla również, że prace nad niniejszą problematyką powinny być kontynuowane w ramach przyszłego przeglądu dyrektywy UE w sprawie badań klinicznych produktów leczniczych (2001/20/WE);

65. wzywa państwa członkowskie, aby w świetle destrukcyjnego wpływu choroby Alzheimera na pamięć i zdolności umysłowe opracowały krajowe strategie umożliwiające władzom odpowiedzialnym za pomoc finansową dla osób cierpiących także monitorowanie tej pomocy celem dopilnowania, aby była wykorzystywana wyłącznie z korzyścią dla osób cierpiących;

66. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przedłożenia niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Inhalatory dla osób chorych na astmę

P7_TA(2011)0017

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie petycji 0473/2008, którą złożył Christoph Klein (Niemcy) w sprawie braku działań Komisji odnośnie do problemu konkurencji oraz szkodliwego wpływu takiego stanu rzeczy na przedmiotowe przedsiębiorstwo

(2012/C 136 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pytanie z dnia 10 listopada 2010 r. do Komisji dotyczące petycji 0473/2008, którą złożył Christoph Klein (Niemcy) w sprawie braku działań Komisji odnośnie do problemu konkurencji oraz szkodliwego wpływu takiego stanu rzeczy na przedmiotowe przedsiębiorstwo (O-0182/2010 – B7-0666/2010),
- uwzględniając art. 227 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając art. 201 i art. 202 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że ramy prawne mające zastosowanie do tej sprawy to dyrektywa Rady 93/42/EWG ⁽¹⁾ dotycząca wyrobów medycznych, która przewiduje, że wytwórcy wyrobów medycznych klasy I mogą wprowadzać je na rynek bez interwencji jednostki notyfikowanej lub innego organu oraz że to wytwórca odpowiada za wykazanie, iż jego wyrób jest zgodny z przepisami dyrektywy,
- B. mając na uwadze, że aby zagwarantować spełnianie tych wymogów, państwa członkowskie są zobowiązane do nadzorowania rynku oraz do podejmowania niezbędnych środków, które obejmują procedurę związaną z klauzulą ochronną zgodnie z art. 8 oraz środki zgodne z art. 18 w razie bezzasadnego umieszczenia oznakowania CE,
- C. mając na uwadze, że dany wytwórca wykazał właściwemu organowi w państwie członkowskim, że jego wyrób spełnia wszelkie wymogi prawne dotyczące wprowadzenia do obrotu wyrobu medycznego klasy I i produktu noszącego oznakowanie CE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 12.7.1993, s. 1.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- D. mając na uwadze, że w przypadku, gdy państwo członkowskie za pośrednictwem właściwego organu podejmuje właściwe środki tymczasowe w celu wycofania wyrobu z rynku, zakazania go lub ograniczenia wprowadzania go do obrotu, niezwłocznie zawiadamia ono Komisję o wszelkich takich środkach, wskazując powody swej decyzji,
- E. mając na uwadze, że władze niemieckie już od 1996 r. wyrażały wątpliwości co do bezpieczeństwa omawianego wyrobu (inhalator) i poinformowały Komisję o sprawie w celu przeprowadzenia i zakończenia procedury związanej z klauzulą ochronną, lecz Komisja nie skonsultowała się z wytwórcą i nigdy nie wydała decyzji; w konsekwencji decyzja w tej sprawie nadal nie zapadła, a składający petycję został pozostawiony bez środków umożliwiających mu uzyskanie prawnego zadośćuczynienia,
- F. mając na uwadze, że w 1997 r. władze Saksonii-Anhalt, pod naciskiem władz Bawarii, wydały zakaz sprzedaży wyrobu,
- G. mając na uwadze, że zanim wydano w 1997 r. pierwszy zakaz, przedsiębiorstwo sprzedawało legalnie wyroby i przestrzegało wszystkich przepisów dyrektywy Rady 93/42/EWG zgodnie z ustaleniami właściwego organu,
- H. mając na uwadze, że w 2003 r. wytwórca wprowadził wyrób do obrotu pod nową nazwą, a w 2005 r. rząd Górnej Bawarii nakazał wycofanie tego wyrobu z rynku, na mocy niemieckiej ustawy o wyrobach medycznych, nie informując o tym Komisji,
- I. mając na uwadze, że w 2006 r. wytwórca poinformował Komisję o drugim zakazie sprzedaży z zamiarem wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia przeciwko Niemcom w związku z naruszeniem art. 8 ust. 1 dyrektywy 93/42/EWG,
- J. mając na uwadze, że Komisja twierdzi, iż nie było wystarczających dowodów na to, że inhalator spełniał podstawowe wymogi określone w dyrektywie 93/42/EWG, oraz że doszła do wniosku, iż nie ma potrzeby przeprowadzania nowego przeglądu bezpieczeństwa produktu, gdyż sprawa wchodzi w zakres art. 18, a nie art. 8 tej dyrektywy,
- K. mając na uwadze, że w 2008 r. wytwórca skierował do Parlamentu Europejskiego petycję, w której stwierdził, że postępowaniem w tej sprawie Komisja Europejska naruszyła swoje obowiązki wynikające z dyrektywy i nie wywiązała się z obowiązku działania jako strażniczka traktatów,
1. uważa, że odpowiedź Komisji Europejskiej skierowana do Komisji Petycji nie zawierała wystarczających elementów umożliwiających odpowiedź na pytania złożone przez składającego petycję i członków komisji, ani na kwestie poruszone w opinii Komisji Prawnej;
 2. wzywa Komisję do niezwłocznego podjęcia niezbędnych kroków w celu zakończenia wciąż trwającej procedury rozpoczętej w 1997 r. w związku z klauzulą ochronną, o której mowa w art. 8 dyrektywy 93/42/EWG;
 3. wzywa Komisję do pilnego wystosowania odpowiedzi na słuszne zarzuty składającego petycję, który od 13 lat doświadcza tej niemożliwej do zaakceptowania sytuacji i w związku z którą ucierpiał z powodu utraty zarobku, oraz do podjęcia niezbędnych działań umożliwiających składającemu petycję dochodzenie swoich praw;
 4. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji Europejskiej i rządowi federalnemu Niemiec.
-

Środa, 19 stycznia 2011 r.

Sytuacja na Haiti w rok po trzęsieniu ziemi: pomoc humanitarna i odbudowa

P7_TA(2011)0018

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji na Haiti rok po trzęsieniu ziemi: pomoc humanitarna i odbudowa

(2012/C 136 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając międzynarodową konferencję darczyńców poświęconą przyszłości Haiti, która odbyła się w Nowym Jorku dnia 31 marca 2010 r., oraz sprawozdanie delegacji Komisji Rozwoju Parlamentu Europejskiego, która udała się do Nowego Jorku,
- uwzględniając przyjęty w marcu 2010 r. plan działań na rzecz odbudowy i rozwoju Haiti – główne projekty dla przyszłości,
- uwzględniając konkluzje z nadzwyczajnego posiedzenia Rady Spraw Zagranicznych, które odbyło się w Brukseli w dniu 18 stycznia 2010 r.,
- uwzględniając oświadczenie Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 19 stycznia 2010 r. w sprawie trzęsienia ziemi na Haiti,
- uwzględniając wnioski z przygotowawczej konferencji ministerialnej, która odbyła się w Montrealu w dniu 25 stycznia 2010 r.,
- uwzględniając europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej podpisany w grudniu 2007 r. przez trzy instytucje europejskie,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie niedawnego trzęsienia ziemi na Haiti ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie delegacji Komisji Rozwoju Parlamentu Europejskiego, która udała się na Haiti w dniach 25-27 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie misji rozpoznawczej na Haiti i w Republice Dominikańskiej, z dnia 30 sierpnia 2010 r.,
- uwzględniając przyjęty w czerwcu 2010 r. wspólny dokument wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton oraz komisarz Kristaliny Georgiewej, zawierający wnioski, jakie należy wyciągnąć z interwencji UE po klęsce na Haiti,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 października 2010 r. w sprawie europejskiej zdolności reagowania w sytuacjach kryzysowych (COM(2010)0600),
- uwzględniając Misję Stabilizacyjną Organizacji Narodów Zjednoczonych na Haiti (MINUSTAH),
- uwzględniając sprawozdanie Michela Barniera zatytułowane „Europejskie siły ochrony ludności – Europe Aid”, opublikowane w maju 2006 r.,
- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 5.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- A. mając na uwadze, że trzęsienie ziemi o sile 7,3 w skali Richtera, które miało miejsce na Haiti dnia 12 stycznia 2010 r., spowodowało śmierć 222 750 osób, dotknęło 3 miliony kolejnych i zmusiło do opuszczenia domów około 1,7 miliona osób, z których ponad milion wciąż mieszka w źle zorganizowanych obozach, które miały mieć charakter tymczasowy, a także mając na uwadze, że stowarzyszenia obrońców praw człowieka donoszą o „prerażających” warunkach życia w źle zorganizowanych obozach, a zwłaszcza o „gwałtach i przemyśle seksualnej” wobec kobiet,
- B. mając na uwadze, że w kraju, w którym 60 % społeczeństwa zamieszkuje obszary wiejskie, a 80 % żyje w skrajnym ubóstwie, od 2,5 do 3,3 miliona osób znalazło się w sytuacji braku bezpieczeństwa żywnościowego,
- C. mając na uwadze, że rok po trzęsieniu ziemi sytuacja na Haiti nadal jest chaotyczna, kraj wciąż znajduje się w sytuacji kryzysowej, a rozpoczęcie jego odbudowy napotyka trudności,
- D. mając na uwadze, że dziesięciolecie biedy, degradacji środowiska naturalnego, narażenia na liczne klęski żywiołowe, przemocy, niestabilności politycznej i dyktatury uczyniły z tego kraju najbardziej niebezpieczne państwo obu Ameryk, w którym przed katastrofą większość z 12 milionów Haitańczyków żyło za mniej niż dwa dolary dziennie; mając również na uwadze, że szkody spowodowane trzęsieniem ziemi jeszcze bardziej osłabiły zdolność państwa do świadczenia podstawowych usług publicznych, a przez to do czynnego udziału w wysiłkach na rzecz niesienia pomocy i odbudowy,
- E. mając na uwadze, że do chwili obecnej rzeczywiście przekazano 1,2 mld dolarów z 10 mld obiecanych (w 2 terminach: 18 miesięcy i 3 lat) na międzynarodowej konferencji darczyńców poświęconej odbudowie Haiti, a zorganizowanej w Nowym Jorku w dniu 31 marca 2010 r.,
- F. mając na uwadze, że ostatnia katastrofa na Haiti wykazała potrzebę doskonalenia instrumentów reagowania na sytuacje kryzysowe, jakimi dysponuje UE (pomoc humanitarna i wspólnotowy mechanizm ochrony ludności), pod względem skuteczności, szybkości, koordynacji i dostrzegalności,
- G. mając na uwadze, że na wniosek tego kraju powołana została tymczasowa komisja ds. odbudowy Haiti (IHRC), aby zapewnić koordynację i skuteczne przyznawanie środków oraz wdrożyć plan działania na rzecz rozwoju Haiti; mając również na uwadze, że Komisja Europejska jako główny darczyńca jest członkiem IHRC i ma w niej prawo głosu,
- H. mając na uwadze, że usuwanie gruzów to poważne wyzwanie w procesie odbudowy kraju (do tej pory oczyszczono nieznaczną część ruin) i że przy obecnym tempie potrzeba by co najmniej 6 lat na usunięcie milionów metrów sześciennych gruzów,
- I. mając na uwadze, że epidemia cholery, która rozpoczęła się w dniu 19 października 2010 r., zebrała do tej pory ponad 3 000 ofiar śmiertelnych, a dotkniętych nią jest ponad 150 000 osób; mając na uwadze, że rozprzestrzenianie się epidemii uwypukla oczywiste niedostatki strukturalne państwa haitańskiego oraz ograniczenia systemu pomocy międzynarodowej i MINUSTAH, a przy tym reakcji na epidemię cholery szkodzi w szczególności obecny kryzys polityczny powstały w związku z wyborami,
- J. mając na uwadze, że z 174 mln dolarów ONZ otrzymało tylko 44 mln na walkę z epidemią cholery,
- K. mając na uwadze, że Światowa Organizacja Zdrowia przewiduje, iż jeżeli epidemia nie zostanie zlikwidowana, to w ciągu najbliższych 12 miesięcy wystąpi 400 000 kolejnych przypadków zachorowania na cholere,
- L. mając na uwadze, że wybory z dnia 28 listopada 2010 r., których wstępne wyniki ogłoszono na początku grudnia, wywołały na Haiti gwałtowne manifestacje i liczne doniesienia o fałszerstwach; mając na uwadze, że społeczność międzynarodowa powinna wspierać przejrzysty i zgodny z prawem proces wyborczy, by zapewnić uczciwe głosowanie niezbędne do odbudowy kraju; mając również na uwadze, że priorytetem jest ochrona ludności cywilnej,
1. ponownie wyraża solidarność z ludnością Haiti, która ucierpiała wskutek trzęsienia ziemi i cholery, a także podkreśla, że wysiłki na rzecz odbudowy muszą być podejmowane po konsultacji z mieszkańcami Haiti i ze społeczeństwem obywatelskim oraz z ich udziałem;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

2. wzywa z naciskiem, by społeczność międzynarodowa, w tym UE, zdecydowanie i długoterminowo zaangażowała się w realizację wszystkich obietnic złożonych na międzynarodowej konferencji darczyńców w Nowym Jorku oraz by bezzwłocznie przystąpiła do działania; podkreśla również, że wszelka pomoc humanitarna i pomoc w odbudowie ze strony UE powinna być świadczona w formie darowizn, a nie pożyczek prowadzących do zadłużenia;
3. przypomina o silnej mobilizacji społeczności międzynarodowej po niszczycielskim trzęsieniu ziemi na Haiti i o rzeczywistej woli politycznej wspierania odbudowy Haiti na inne sposoby, bez popełniania błędów z przeszłości, oraz woli o definitywnego usunięcia wszystkich głęboko zakorzenionych przyczyn ubóstwa na Haiti;
4. ubolewa z powodu rozmiarów klęski na Haiti, której skutki są wciąż wyraźnie widoczne w rok po trzęsieniu ziemi; z zadowoleniem przyjmuje wysokość pomocy humanitarnej udzielonej Haiti przez Komisję Europejską – 120 mln euro (w tym 12 mln na walkę z cholera) – oraz przez państwa członkowskie UE – 200 mln euro, a także zaangażowanie europejskiej komisarzy ds. współpracy międzynarodowej, pomocy humanitarnej i reagowania kryzysowego oraz DG ECHO i jej ekspertów;
5. podkreśla, że tworzenie klastrow umożliwiło koordynowanie działań humanitarnych w terenie, jednak metoda ta okazała się niewystarczająca wobec dużej liczby podmiotów niosących pomoc humanitarną oraz wobec złożoności kryzysu ze względu na duże zagęszczenie urbanistyczne;
6. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki i pracę wykonaną przez organizacje humanitarne (Czerwony Krzyż, organizacje pozarządowe, ONZ) i państwa członkowskie oraz nalega, by zapewnić niezbędne informowanie o niewidocznych skutkach działań humanitarnych i o tym, że sytuację udało się opanować przede wszystkim dzięki zapewnieniu opieki nad rannymi, dostawom wody pitnej i żywności oraz prowizorycznych schronień;
7. stwierdza, że epidemia cholery ukazała niemal całkowitą nieudolność państwa haitańskiego w obliczu choroby, której łatwo zapobiegać i którą łatwo leczyć, oraz ograniczenia systemu pomocy międzynarodowej w kraju, w którym działają wyjątkowo liczne organizacje humanitarne (12 000 organizacji pozarządowych); podkreśla, że podmioty niosące pomoc humanitarną nie mogą dalej maskować słabości państwa haitańskiego ani go zastępować oraz że należy wreszcie zacząć pilnie działać na rzecz długoterminowego rozwoju, szczególnie w zakresie dostępu do opieki zdrowotnej, wody pitnej i kanalizacji;
8. z zadowoleniem przyjmuje wspólne zobowiązanie Komisji i państw członkowskich, podjęte na międzynarodowej konferencji darczyńców poświęconej odbudowie Haiti, do przeznaczenia na pomoc 1,2 mld euro, w tym 460 mln w formie wsparcia pozahumanitarnego ze strony Komisji; ponownie apeluje, by Unia Europejska jako główny darczyńca odgrywała rolę politycznego lidera w wysiłkach na rzecz odbudowy;
9. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by włączyły lokalną produkcję żywności i bezpieczeństwo żywnościowe w wysiłki na rzecz odbudowy Haiti, dzięki rozwojowi infrastruktury wiejskiej i pomocy dla drobnych rolników, w ramach wspólnego podejścia przy programowaniu zasobów na rzecz odbudowy Haiti i przy śródkresowym przeglądzie programowania pozostałych funduszy Komisji, czyli dostępnych jeszcze 169 mln euro z 460 mln zapowiadanych w Nowym Jorku; wzywa do wdrożenia nowych ram politycznych dotyczących bezpieczeństwa żywnościowego, ogłoszonych przez Komisję w marcu 2010 r.;
10. ubolewa, że IHRC, która powinna odgrywać centralną rolę w koordynacji odbudowy, rozpoczęła pracę z opóźnieniem; ubolewa z powodu braku informacji dotyczących działania i skuteczności IHRC i zwraca się do Komisji Europejskiej jako do członka IHRC o interwencję w celu przyspieszenia wdrażania mandatu IHRC i przeglądu jej funkcjonowania, a także o przedłożenie Parlamentowi Europejskiemu sprawozdania z działalności IHRC oraz z wykorzystania zasobów i środków obiecanych na konferencji w Nowym Jorku i rzeczywiście przeznaczonych na odbudowę;
11. przyznaje, że IHRC jako centralna struktura zarządzania odbudową może skutecznie działać tylko dzięki odtworzeniu potencjału haitańskiego państwa i zmianie przywódców, wybranych w przejrzystym i zgodnym z prawem procesie wyborczym, oraz dzięki prawdziwej politycznej woli podejmowania decyzji niezbędnych do wykonania tak ogromnej pracy;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

12. wzywa z naciskiem rząd Haiti, by dążył do realizacji zobowiązań podjętych w krajowym programie odbudowy, a dotyczących wzmocnienia władz państwowych, poprawy skuteczności lokalnych organów władzy, tworzenia potencjału lokalnych i krajowych instytucji, a także włączenia w swoje działania kwestii decentralizacji politycznej, ekonomicznej i instytucjonalnej;
13. uważa, że lokalne organy władzy, a także przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego powinni otrzymywać większe wsparcie i być w większym stopniu włączani w proces decyzyjny;
14. ubolewa z powodu faktu, że Haitańczycy mają do dyspozycji tylko łopaty, kilofy i taczki do wywożenia ton gruzu, które paraliżują stolicę, co jest dramatycznie niewystarczające wobec skali problemu; podkreśla, że usunięcie gruzów jest niezbędne do odbudowy Haiti; ubolewa, że na oczyszczanie rumowisk nie przeznaczono praktycznie żadnych funduszy; wzywa Komisję do zapewnienia finansowej i technicznej pomocy w usuwaniu gruzów;
15. apeluje do ONZ o dokonanie przeglądu mandatu MINUSTAH ze szczególnym uwzględnieniem kwestii bezpieczeństwa, a także wyraża obawę o skuteczność misji wobec ostatnich wydarzeń, epidemii cholery i trwających wyborów;
16. wyraża ubolewanie z powodu poważnego kryzysu mieszkaniowego na Haiti; podkreśla, że przenoszenie bezdomnych, którzy w większości przypadków mieszkają w prowizorycznych obozach, głównie w stolicy – Port-au-Prince, napotyka problem w postaci braku dostępnych działek, nieistniejącego systemu gruntowego i przejęcia wielu działek przez diasporę, oraz apeluje do haitańskich władz o polityczną wolę podjęcia zdecydowanych działań, zwłaszcza w formie wywłaszczenia;
17. wyraża rosnące zaniepokojenie sytuacją osób najbardziej podatnych za zagrożenia, zwłaszcza dzieci i kobiet, po trzęsieniu ziemi, którego konsekwencje z ogromną mocą uderzyły w ponad 800 000 dzieci, narażonych na przemoc, nadużycia seksualne, handel ludźmi, wykorzystywanie i porzucenie, i wzywa Unię Europejską (Komisję) do zdecydowanego zaangażowania się w przywracanie bezpiecznych warunków życia chroniących dzieci, by wspierać proces wdrażania systemu ochrony społecznej na Haiti oraz reformę szkolnictwa; wzywa do poprawy warunków życia i bezpieczeństwa w obozach;
18. wzywa Unię Europejską do współpracy z rządem wyspy w celu opracowania kompleksowego prawodawstwa chroniącego prawa dzieci i wdrożenia w prawie krajowym obowiązków wynikających z licznych instrumentów międzynarodowych ratyfikowanych przez Haiti, a dotyczących praw dziecka, praw człowieka, zwalczania niewolnictwa i ochrony praw dziecka;
19. uważa, że niezmiernie ważne jest, aby Komisja wspierała realizację procesu identyfikacji, ewidencji i poszukiwania rodzin dzieci odłączonych od bliskich oraz aby wykazała szczególną czujność na granicach, by przeciwdziałać handlowi dziećmi i ich nielegalnej adopcji;
20. stwierdza z naciskiem, że sprawą zasadniczą jest niezwłoczne stworzenie zdolności haitańskiego państwa do zapewnienia funkcjonowania demokracji i dobrych rządów, niezbędnych do odbudowy kraju, a także czuwanie nad zapewnieniem udziału społeczeństwa obywatelskiego i ludności Haiti;
21. jest żywo zaniepokojony obecnym kryzysem politycznym związanym z wynikami wyborów prezydenckich i parlamentarnych, szeroko podważanymi i ostrożnie potwierdzanymi przez misje zagranicznych obserwatorów – w chwili obecnej specjaliści wysłani przez Organizację Państw Amerykańskich ponownie obliczają głosy; w swoim sprawozdaniu, przedłożonym w czwartek 13 stycznia 2011 r., zalecili oni ze względu na potwierdzone fałszerstwa odsunąć kandydata na prezydenta Jude'a Célestina i wpisać na jego miejsce Michela Martelly'ego;
22. zwraca się do Unii Europejskiej, by dołożyła wszelkich starań na rzecz zdecydowanego wspierania przejrzystego i zgodnego z prawem procesu wyborczego oraz prawidłowego przebiegu drugiej tury przesuniętej na luty, by Haiti nie pogrążyło się w jeszcze większym kryzysie; uważa, że tylko prezydent i parlamentarzyści wybrani zgodnie z prawem będą mogli podejmować niezbędne decyzje, i jest zdania, że odbudowa wymaga stabilności i woli politycznej;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

23. apeluje do społeczności międzynarodowej i do Unii Europejskiej o ścisłą współpracę z przyszłymi władzami Haiti i do wspierania ich w organizowaniu instytucji i potencjału państwa, w dążeniu do nowej równowagi na wszystkich szczeblach i do w pełni funkcjonującej demokracji, przez cały czas trwania procesu odbudowy;
24. podkreśla centralne znaczenie przekazów pieniężnych od haitańskiej diaspory, gdyż środki te docierają bez pośredników do ludności Haiti, która może szybko wykorzystać je na zaspokojenie naglących potrzeb; zwraca się do państw członkowskich i do rządu Haiti o ułatwienie realizacji przekazów pieniężnych i o dążenie do obniżenia ich kosztów;
25. apeluje do UE i jej państw członkowskich o utrzymanie kwestii odbudowy i rehabilitacji Haiti jako priorytetowego punktu w ich programach działań; podkreśla, że przyszedł czas, by pomóc Haiti stać się krajem gospodarczo i politycznie silnym i niezależnym; apeluje do społeczności międzynarodowej o wykorzystanie obecnej sytuacji jako okazji do ostatecznego usunięcia głęboko zakorzenionych przyczyn ubóstwa na Haiti;
26. wzywa Komisję, by w duchu europejskiego konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej dołożono istotnych starań o uwzględnienie aspektu przygotowania na klęski i ograniczania zagrożenia nimi we współpracy z rządem, lokalnymi organami władzy i społeczeństwem obywatelskim, na etapie reagowania kryzysowego i długoterminowego rozwoju;
27. apeluje do Komisji o jak najszybsze przedstawienie wniosków w sprawie utworzenia europejskich sił ochrony ludności w oparciu o europejski mechanizm ochrony ludności;
28. stwierdza, że Haiti otrzymuje pomoc humanitarną od dziesięcioleci i że w obecnym kryzysie pełnego znaczenia nabiera związek między pomocą w sytuacjach kryzysowych, odbudową i rozwojem; podkreśla, że kluczowe znaczenie ma dalsze sprawowanie przez ONZ koordynacji wszystkich operacji cywilnych i wojskowych w zakresie przywracania bezpieczeństwa i pomocy humanitarnej, a także odbudowy i rozwoju;
29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Wysokiej Przedstawicielce Unii Europejskiej ds. Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, Radzie, Komisji i państwom członkowskim, prezydentowi i rządowi Haiti, zastępcy sekretarza generalnego ONZ ds. pomocy humanitarnej i koordynacji pomocy w sytuacjach kryzysowych, a także Bankowi Światowemu i MFW.

Naruszenie wolności słowa i dyskryminacja ze względu na orientację seksualną na Litwie

P7_TA(2011)0019

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie naruszenia wolności słowa oraz dyskryminacji ze względu na orientację seksualną na Litwie

(2012/C 136 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając międzynarodowe instrumenty gwarantujące prawa człowieka i podstawowe wolności oraz zakazujące dyskryminacji, w szczególności europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC),
- uwzględniając art. 6–7 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 19 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które zobowiązują UE i jej państwa członkowskie do stania na straży praw człowieka i podstawowych wolności oraz umożliwiają przeciwdziałanie dyskryminacji i łamaniu praw człowieka na szczeblu europejskim,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności jej art. 11, gwarantujący prawo do wolności słowa, a także art. 21, zakazujący dyskryminacji ze względu na orientację seksualną,

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- uwzględniając projekt poprawek do kodeksu wykroczeń administracyjnych Republiki Litewskiej (nr XIP-2595),
 - uwzględniając projekt opinii ministra sprawiedliwości Republiki Litewskiej (nr 11-30-01),
 - uwzględniając działalność Unii Europejskiej w zakresie zwalczania dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i homofobii,
 - uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych z listopada 2010 r. zatytułowane „Homofobia, transfobia i dyskryminacja ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową”,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 września 2009 r. w sprawie sytuacji na Litwie po przyjęciu ustawy dotyczącej ochrony nieletnich ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie homofobii, ochrony mniejszości i polityki w zakresie przeciwdziałania dyskryminacji, zwłaszcza rezolucje w sprawie homofobii w Europie ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 16 grudnia 2010 r. Seimas (parlament Litwy) odroczył głosowanie nad projektem ustawy zmieniającej kodeks wykroczeń administracyjnych w celu karania „publicznego promowania relacji homoseksualnych” grzywną w wysokości od 2 000 do 10 000 litów (580–2 900 euro), ponieważ zmiany te nie zostały jeszcze rozpatrzone przez właściwe komisje parlamentarne i wciąż są przedmiotem oceny litewskich organów krajowych,
- B. mając na uwadze, że w dniu 8 grudnia 2010 r. komisja edukacji, nauki i kultury Seimasu również usunęła orientację seksualną z listy powodów wymagających ochrony w przepisach ustawy o szkolnictwie z zakresu równych szans (art. 5 ust. 1),
- C. mając na uwadze, że projekt poprawek do kodeksu wykroczeń administracyjnych jest sprzeczny z art. 25 konstytucji Republiki Litewskiej, który stanowi, że „nikomu nie można utrudniać poszukiwania, otrzymywania i rozpowszechniania informacji oraz idei”, a także z art. 29, który stwierdza, że „wszyscy ludzie są równi wobec ustaw oraz sądu, innych instytucji państwowych lub funkcjonariuszy. Niedozwolone jest ograniczanie praw człowieka lub ustanawianie przywilejów ze względu na płeć, rasę, narodowość, język, pochodzenie, położenie społeczne, wiarę, przekonania lub poglądy”,
- D. mając na uwadze, że minister sprawiedliwości Republiki Litewskiej wyraził opinię, iż projekt poprawek do kodeksu wykroczeń administracyjnych narusza zobowiązania Litwy wynikające z jej konstytucji, europejskiej Karty praw podstawowych, europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych,
- E. mając na uwadze, że w ostatnim sprawozdaniu Agencji Praw Podstawowych z listopada 2010 r. zatytułowanym „Homofobia, transfobia i dyskryminacja ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową” stwierdzono, iż poprawki te mogą potencjalnie doprowadzić do uznania za niezgodny z prawem niemal każdego przypadku publicznego wyrażania lub przedstawiania homoseksualności, bądź też informowania o niej,
- F. mając na uwadze, że w czerwcu 2009 r. Seimas przytłaczającą większością głosów przegłosował zmianę ustawy o ochronie nieletnich przed szkodliwym wpływem ogólnie dostępnych informacji, zakazując nieletnim dostępu do informacji o homoseksualizmie,
- G. mając na uwadze, że interpretacja „manifestowania lub promowania orientacji seksualnej” w ustawie o reklamie pozostaje niejasna,

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 E z 19.8.2010, s. 18.

⁽²⁾ Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, s. 179, Dz.U. C 300 E z 9.12.2006, s. 491, Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 776.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- H. mając na uwadze, że powodem uchwalenia niniejszej rezolucji był szereg niepokojących wydarzeń, takich jak przyjęcie ustawy o ochronie nieletnich przed szkodliwym wpływem ogólnie dostępnych informacji, próba wydania przez władze lokalne zakazu organizacji marszy równości i parad gejów, a także podżegające albo zawierające groźby wystąpienia i język nienawiści czołowych polityków i parlamentarzystów,
- I. mając na uwadze, że 17 maja 2010 r., w Międzynarodowy Dzień przeciwko Homofobii, wiceprzewodnicząca Komisji Viviane Reding, wysoka przedstawiciel Unii Europejskiej Catherine Ashton, przewodniczący Rady Europejskiej Herman van Rompuy oraz przewodniczący Parlamentu Europejskiego Jerzy Buzek jednogłośnie potępił wszelkie przejawy homofobii i dyskryminacji ze względu na orientację seksualną,
- J. mając na uwadze, że w 1990 r. Światowa Organizacja Zdrowia przestała uznawać homoseksualizm za chorobę psychiczną; mając na uwadze, że brak jest wiarygodnych badań, według których edukacja dzieci i młodzieży na temat seksualności może wpłynąć na ich orientację seksualną, a także mając na uwadze, że edukacja na temat różnorodności seksualnej zwiększa tolerancję i akceptację odmienności,
1. stoi na straży wartości i zasad, na których zasadza się Unia Europejska, w szczególności poszanowania praw człowieka, w tym praw wszystkich mniejszości;
 2. przypomina, że instytucje UE i państwa członkowskie mają obowiązek przestrzegania, ochrony i propagowania praw człowieka w Unii Europejskiej zgodnie z europejską konwencją praw człowieka, europejską Kartą praw podstawowych oraz art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, niezależnie od orientacji seksualnej;
 3. wzywa Seimas do wycofania projektu poprawek do kodeksu wykroczeń administracyjnych, włączenia orientacji seksualnej na listę powodów wymagających ochrony w ustawie o szkolnictwie, umożliwienia nieletnim swobodnego dostępu do informacji na temat orientacji seksualnej oraz wyjaśnienia znaczenia zakazu zawartego w ustawie o reklamie;
 4. zwraca uwagę, że zaproponowanych zmian nie poddano jeszcze pod głosowanie podczas sesji plenarnej parlamentu Litwy oraz że litewskie organy krajowe wciąż dokonują ich oceny;
 5. uznaje niezmiennie stanowisko prezydent Republiki Litewskiej Daliai Grybauskaitė, wyrażane przy wielu okazjach, potępiające projekt homofobicznych przepisów jako szkodliwy dla obywateli Litwy i wizerunku tego kraju, a także wzywa prezydent do zawetowania poprawek do kodeksu wykroczeń administracyjnych w razie ich przyjęcia;
 6. z zadowoleniem przyjmuje niedawne uznanie homofobii za okoliczność obciążającą przy popełnianiu przestępstw;
 7. pochwała dwustronne działania podjęte do tej pory przez Komisję; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny prawnej proponowanych poprawek do kodeksu wykroczeń administracyjnych, a także do opracowania unijnego harmonogramu zawierającego konkretne działania wymierzone przeciwko homofobii i dyskryminacji ze względu na orientację seksualną;
 8. z zadowoleniem przyjmuje zamiar organów litewskich, aby dokonać oceny proponowanych zmian, które uznano za sprzeczne z prawem europejskim, zwłaszcza z zasadą niedyskryminacji ze względu na orientację seksualną;
 9. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich i krajów kandydujących, a także prezydent i parlamentowi Republiki Litewskiej, Agencji Praw Podstawowych UE i komisarzowi Rady Europy ds. praw człowieka.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

Sytuacja chrześcijan w kontekście wolności wyznania

P7_TA(2011)0021

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji chrześcijan w kontekście wolności wyznania

(2012/C 136 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje, w szczególności rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie poważnych wydarzeń zagrażających istnieniu wspólnot chrześcijańskich oraz innych wspólnot religijnych⁽¹⁾, rezolucję z dnia 21 stycznia 2010 r. w sprawie ataków na wspólnoty chrześcijańskie⁽²⁾, rezolucję z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie masowych aktów okrucieństwa w Jos w Nigerii⁽³⁾, rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wolności wyznania w Pakistanie⁽⁴⁾ oraz z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie Iraku: kary śmierci (w szczególności sprawa Tarika Aziza) i ataków na wspólnoty chrześcijańskie⁽⁵⁾,
- uwzględniając sprawozdania roczne w sprawie sytuacji praw człowieka na świecie i, w szczególności, swą rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2009 oraz politykę Unii Europejskiej w tym zakresie⁽⁶⁾,
- uwzględniając art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,
- uwzględniając deklarację ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji ze względu na wyznanie lub przekonania z 1981 r.,
- uwzględniając sprawozdania specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. wolności wyznania lub przekonań, a w szczególności jej sprawozdania z dnia 29 grudnia 2009 r., 16 lutego 2010 r. oraz 29 lipca 2010 r.,
- uwzględniając art. 9 Europejskiej konwencji praw człowieka z 1950 r.,
- uwzględniając art. 10 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 17 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając oświadczenie rzecznika wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton po ataku na wierzniach Kościoła koptyjskiego w Aleksandrii, w Egipcie, do którego doszło w dniu 1 stycznia 2011 r.,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego Jerzego Buzka na temat tragicznego wybuchu przed kościołem w Egipcie w dniu 1 stycznia 2011 r.,
- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 474.

⁽²⁾ Dz.U. C 305 E z 11.11.2010, s. 7.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0157.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0194.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0448.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0489.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- A. mając na uwadze, że Unia Europejska niejednokrotnie wyrażała swoje zaangażowanie na rzecz wolności religii, sumienia i myśli oraz podkreślała, że obowiązkiem rządów jest zagwarantowanie tych wolności na całym świecie; mając na uwadze, że rozwój praw człowieka, demokracji i swobód obywatelskich stanowią wspólne fundamenty, na których Unia Europejska buduje swe stosunki z krajami trzecimi i które przewidziane są w klauzulach demokratycznych dołączonych do układów UE z krajami trzecimi,
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych każdy ma prawo do wolności myśli, sumienia i wyznania; mając na uwadze, że prawo to obejmuje swobodę wyznawania lub przyjmowania religii lub przekonań własnego wyboru, swobodę głoszenia swego wyznania lub przekonań indywidualnie lub we wspólnocie z innymi osobami, publicznie lub prywatnie, do wyrażania tej religii lub przekonań w formie kultu, przestrzegania obyczajów, praktyk religijnych i nauczania,
- C. mając na uwadze, że wolność myśli, sumienia i wyznania dotyczy wyznawców religii, ale także ateistów, agnostyków i osób niewierzących,
- D. mając na uwadze, że w 2010 r. liczba ataków na społeczności chrześcijańskie na całym świecie wzrosła, podobnie jak liczba procesów sądowych i wyroków skazujących na karę śmierci za bluźnierstwo, których ofiarą często padają kobiety, mając na uwadze, że dane statystyczne dotyczące wolności wyznania z ostatnich lat wskazują, że większość aktów przemocy na tle religijnym wymierzona jest w chrześcijan, jak podaje raport na temat wolności wyznania w świecie za 2009 r., przygotowany przez organizację „Aid to the Church in Need” (Pomoc Kościołowi w Potrzebie); mając na uwadze, że w niektórych przypadkach sytuacja, w jakiej znajdują się wspólnoty chrześcijan, zagraża ich przyszłemu istnieniu, a ich zniknięcie oznaczałoby utratę istotnej części spuścizny religijnej krajów, których ten problem dotyczy,
- E. mając na uwadze, że raz jeszcze w okropnych atakach wymierzonych w społeczność chrześcijańską, do jakich doszło w dniu 11 stycznia 2011 r. w Nigerii, śmierć ponieśli niewinni ludzie; mając na uwadze, że dnia 24 grudnia 2010 r. doszło do kilku ataków na kościoły w Maiduguri, zaś dnia 25 grudnia 2010 r. – do kilku ataków bombowych w nigeryjskim mieście Jos, w wyniku których zginęło 38 cywilów, zaś dziesiątki zostało rannych; mając na uwadze, że dnia 21 grudnia 2010 r. w Turu w Nigerii mężczyźni uzbrojeni w szpady i maczety zaatakowali grupę zamieszkujejących wieś chrześcijan, zabijając 3 osoby i porzucając 2 osoby ranne; mając na uwadze, że dnia 3 grudnia 2010 r. w wyniku ataku, do jakiego doszło w mieście Jos w Nigerii, zginęło siedmiu chrześcijan, w tym kobiety i dzieci, zaś cztery inne osoby zostały ranne,
- F. mając na uwadze, że zamordowanie gubernatora Pendżabu Salmana Taseera w dniu 4 stycznia 2011 r., a także sprawa Asii Noreen w Pakistanie wywołały protesty społeczności międzynarodowej,
- G. mając na uwadze, że w zamachu terrorystycznym na koptyjskich chrześcijan, do którego doszło w Aleksandrii w dniu 1 stycznia 2011 r., zginęli lub odnieśli obrażenia niewinni cywile,
- H. mając na uwadze, że w wyniku wybuchu bomby umieszczonej wewnątrz kaplicy w dzień Bożego Narodzenia (25 grudnia 2010 r.) w Sulu na Filipinach wśród ogólnej liczby 11 rannych znalazł się ksiądz i 9-letnia dziewczynka,
- I. mając na uwadze, że obchody mszy bożonarodzeniowej dnia 25 grudnia 2010 r. we wsiach Rizokarpaso i Ayia Triada w północnej części Cypru zostały siłą przerwane,
- J. mając na uwadze, że dnia 30 grudnia 2010 r. na skutek inspirowanych ideologią dżihadu ataków terrorystycznych na asyryjskie rodziny chrześcijańskie zginęły co najmniej dwie osoby, zaś 14 zostało rannych podczas serii skoordynowanych zamachów bombowych na chrześcijańskie domy w Bagdadzie w Iraku, mając na uwadze, że w dniu 27 grudnia 2010 r. wybuch przydrożnej bomby w Dużailu w Iraku spowodował śmierć asyryjskiej chrześcijanki i zranił jej męża, mając na uwadze, że w dniu 22 listopada 2010 r. w Mosulu zamordowano dwóch irackich chrześcijan; mając na uwadze, że w dniu 10 listopada 2010 r. w Bagdadzie w wyniku serii ataków na chrześcijan zginęli niewinni cywile; mając na uwadze śmierć 52 osób, w tym wielu kobiet i dzieci, w masakrze w dniu 1 listopada 2010 r., do jakiej doszło w kościele katolickim obrządku syryjskiego p.w. Marii Panny Wybawienia w Bagdadzie,

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- K. mając na uwadze, że rząd irański wzmógł swą kampanię przeciwko chrześcijanom w Republice Islamskiej, w związku z czym w ciągu ostatniego miesiąca aresztowano przeszło 100 osób, wiele zostało zmuszonych do ucieczki z kraju lub stoi w obliczu sankcji karnych i ewentualności kary śmierci,
- L. mając na uwadze, że również w Wietnamie działalność kościoła katolickiego oraz innych wspólnot religijnych jest bezwzględnie tłumiona, czego przykładem jest ciężka sytuacja wietnamskich górali, mając jednak na uwadze, że zmiana zdania przez reżim wietnamski w sprawie ojca Nguyen Van Ly, w efekcie czego został on uwolniony, jest powodem do radości,
- M. mając na uwadze, że takie ataki ze strony islamskich ekstremistów są również atakami na obecny system prawny tych państw i mają na celu sianie niepokoju i wywołanie wojny domowej pomiędzy różnymi grupami religijnymi,
- N. mając na uwadze, że Europa, podobnie jak inne części świata, nie jest wolna od przypadków naruszenia wolności wyznania ani od ataków na członków mniejszości religijnych ze względu na ich przekonania,
- O. mając na uwadze, że dialog między wspólnotami ma kluczowe znaczenie dla wspierania pokoju i wzajemnego zrozumienia między narodami,
1. potępia niedawne ataki na wspólnoty chrześcijan w różnych krajach i wyraża solidarność z rodzinami ofiar; wyraża głęboki niepokój w związku z mnożeniem się przypadków nietolerancji, represji i aktów przemocy skierowanych przeciw wspólnotom chrześcijańskim, w szczególności w krajach Afryki, Azji i Bliskiego Wschodu;
 2. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki władz odnośnych krajów zmierzające do wskazania inicjatorów i sprawców ataków na społeczności chrześcijańskie; wzywa rządy, by zapewniły postawienie przed sądem i sprawiedliwy proces sprawców tych zbrodni oraz wszystkich osób odpowiedzialnych za te ataki, a także za inne akty przemocy wobec chrześcijan oraz innych mniejszości religijnych lub mniejszości innego rodzaju;
 3. surowo potępia wszelkie akty przemocy wobec chrześcijan lub innych społeczności religijnych, jak również wszelkie przejawy dyskryminacji i nietolerancji oparte na wyznaniu i przekonaniu wobec osób wierzących, apostatów czy niewierzących; raz jeszcze podkreśla, że prawo do wolności myśli, sumienia i wyznania należy do podstawowych praw człowieka;
 4. wyraża zaniepokojenie masowym opuszczaniem przez chrześcijan w ostatnich latach różnych krajów, zwłaszcza krajów Bliskiego Wschodu;
 5. wyraża swe zaniepokojenie faktem, iż pakistańskie prawo dotyczące bluźnierstwa, któremu to prawu publicznie sprzeciwiał się gubernator Salman Taseer, wciąż służy do prześladowania wyznawców religijnych, m.in. chrześcijan, jak Asii Noreen, chrześcijańskiej matki piątki dzieci skazanej na karę śmierci, a także tym, iż morderca gubernatora Salmana Taseera jest uważany przez znaczną część społeczeństwa pakistańskiego za bohatera;
 6. z zadowoleniem przyjmuje reakcję egipskiej opinii publicznej, która surowo potępiła atak terrorystyczny i szybko zrozumiała, że jego celem było podkopanie głęboko zakorzenionych i tradycyjnych więzów łączących chrześcijan i muzułmanów w Egipcie; z zadowoleniem przyjmuje wspólne demonstracje koptyjskich chrześcijan i muzułmanów w Egipcie na znak protestu przeciwko temu atakowi; wyraża satysfakcję, iż atak publicznie potępił prezydent Egiptu Hosni Mubarak, wielki szejek Al-Azharu oraz wielki mufti Egiptu;
 7. potępia przerwanie siłą przez władze tureckie nabożeństwa noworocznego odprawianego w dniu Bożego Narodzenia z udziałem 300 chrześcijan w północnej części Cypru;
 8. wyraża swe głębokie zaniepokojenie wykorzystywaniem religii przez sprawców aktów terrorystycznych w kilku obszarach w świecie; potępia instrumentalizację religii w rozmaitych konfliktach politycznych;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

9. wzywa władze państw o alarmująco wysokim poziomie ataków wymierzonych przeciwko wyznawcom religijnym, by przyjęły odpowiedzialność za zagwarantowanie wiernym wszystkich wyznań możliwości normalnego i publicznego praktykowania ich obrządku, wzmogły wysiłki zmierzające do udzielenia wiarygodnej i skutecznej ochrony wszystkim religiom w swym kraju i zapewniły wyznawcom religii w swym kraju osobistą i fizyczną integralność, by spełnić tym samym zobowiązania, jakie same podjęły na arenie międzynarodowej;

10. po raz kolejny podkreśla, że poszanowanie praw człowieka i swobód obywatelskich, w tym wolność wyznania i przekonania, to fundamentalne zasady i cele Unii Europejskiej oraz wspólna podstawa jej stosunków z krajami trzecimi;

11. wzywa Radę, Komisję i wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącą Komisji Europejskiej do zwrócenia większej uwagi na kwestię wolności wyznania oraz na sytuację społeczności religijnych, m.in. chrześcijan, w ramach porozumień i współpracy z państwami trzecimi, a także w sprawozdaniach dotyczących praw człowieka;

12. domaga się, aby na następnym posiedzeniu Rady ds. Stosunków Zewnętrznych, które odbędzie się dnia 31 stycznia 2011 r., przedyskutowano kwestię prześladowania chrześcijan i poszanowania wolności religijnej i wolności wyznania, które to dyskusje powinny przynieść konkretne wyniki, szczególnie w zakresie instrumentów, jakie można zastosować, aby zapewnić zagrożonym wspólnotom chrześcijańskim bezpieczeństwo i ochronę, bez względu na to, gdzie się w świecie znajdują;

13. wzywa wysoką przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącą Komisji Europejskiej do przygotowania w trybie pilnym strategii UE na rzecz egzekwowania prawa człowieka do wolności wyznania, w tym listy sankcji przeciwko państwom, które świadomie unikają chronienia wyznań religijnych;

14. w świetle ostatnich wydarzeń oraz rosnącej potrzeby przeanalizowania i zrozumienia ewolucji trendów kulturowych i religijnych w stosunkach międzynarodowych i współczesnych społeczeństwach apeluje do wysokiej przedstawiciel o stworzenie w ramach dyrekcji ds. praw człowieka Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych stałej zdolności do monitorowania sytuacji w zakresie restrykcji rządowych i społecznych w odniesieniu do wolności religii i praw z nią związanych oraz do składania Parlamentowi Europejskiemu rocznych sprawozdań w tej sprawie;

15. wzywa Radę, Komisję, wysoką przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącą Komisji Europejskiej i Parlament Europejski, by włączyli rozdział poświęcony wolności wyznania do swych sprawozdań rocznych nt. praw człowieka;

16. nalega na instytucje UE, by spełniły zobowiązanie na mocy art. 17 TFUE do prowadzenia otwartego, przejrzystego i systematycznego dialogu z kościołami i organizacjami wyznaniowymi, filozoficznymi i niewyznaniowymi, aby zapewnić, że kwestia prześladowania chrześcijan oraz innych społeczności religijnych jest traktowana priorytetowo i regularnie poddawana pod dyskusję;

17. wzywa przywódców wszystkich społeczności wyznaniowych w Europie do potępienia ataków wymierzonych w społeczności chrześcijańskie oraz inne grupy wyznaniowe w oparciu o analogiczne poszanowanie dla wzajemnych wyznań;

18. ponownie wyraża poparcie dla wszelkich inicjatyw mających na celu wspieranie dialogu i wzajemnego szacunku między wspólnotami religijnymi i innymi; wzywa wszystkie władze religijne do propagowania tolerancji i podejmowania inicjatyw przeciwko nienawiści oraz naznaczonej przemocą i ekstremizmem radykalizacji postaw;

19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Egiptu, rządowi i parlamentowi Iranu, rządowi i parlamentowi Iraku, rządowi i parlamentowi Nigerii, rządowi i parlamentowi Pakistanu, rządowi i parlamentowi Filipin, rządowi i parlamentowi Wietnamu oraz Organizacji Konferencji Islamskiej.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

Sytuacja na Białorusi

P7_TA(2011)0022

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji na Białorusi

(2012/C 136 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie sytuacji na Białorusi, szczególnie rezolucję z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie Białorusi ⁽¹⁾,
 - uwzględniając decyzję Rady 2010/639/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi ⁽²⁾, która zarówno rozszerza środki ograniczające, jak i przedłuża zawieszenie ich stosowania do 31 października 2011 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady ds. Stosunków Zewnętrznych z dnia 25 października 2010 r.,
 - uwzględniając oświadczenie w sprawie wstępnych ustaleń i wniosków z wyborów prezydenckich na Białorusi, wydane w dniu 20 grudnia 2010 r. przez Biuro OBWE ds. Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka (OBWE/ODIHR) oraz Zgromadzenie Parlamentarne OBWE,
 - uwzględniając art. 110 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w praskiej deklaracji ze szczytu partnerstwa wschodniego potwierdzono zobowiązanie, m.in. ze strony Białorusi, do przestrzegania zasad prawa międzynarodowego i podstawowych wartości, takich jak demokracja, praworządność oraz poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności,
- B. mając na uwadze, że w dniu 25 października 2010 r. Rada wezwała władze Białorusi do zapewnienia, że wybory (prezydenckie) zostaną przeprowadzone zgodnie z międzynarodowymi normami demokracji oraz ze zobowiązaniami Białorusi wobec OBWE i ONZ,
- C. mając na uwadze, że Białoruś zobowiązała się rozważyć zalecenia OBWE i OBWE/ODIHR dotyczące zmian w ordynacji wyborczej w celu dostosowania jej do międzynarodowych norm demokratycznych wyborów, a także konsultować proponowane zmiany z OBWE; mając na uwadze, że Zgromadzenie Narodowe Białorusi przyjęło reformę ordynacji wyborczej bez wcześniejszej konsultacji z OBWE,
- D. mając na uwadze, że Rada potwierdziła „gotowość do pogłębienia stosunków z Białorusią stosownie do rozwoju sytuacji w tym kraju w kwestii demokracji, praw człowieka i praworządności, a także gotowość do wspierania Białorusi w realizacji tych celów; jeżeli Białoruś dokona postępów w tych dziedzinach, Rada gotowa jest podjąć działania zmierzające do zacieśnienia stosunków umownych z Białorusią”,
- E. mając na uwadze, że po dokonaniu oceny rozwoju sytuacji na Białorusi Rada podjęła decyzję o przedłużeniu stosowania środków ograniczających wobec niektórych urzędników białoruskich, zawieszając jednocześnie stosowanie ograniczeń dotyczących wjazdu do UE do 31 października 2011 r.,
- F. mając na uwadze, że z oświadczenia Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE i OBWE/ODIHR w sprawie wstępnych ustaleń i wniosków dotyczących wyborów prezydenckich na Białorusi wynika, że w okresie poprzedzającym wybory nastąpiła pewna poprawa sytuacji, jednak na samych wyborach cieniem położyły się poważne nieprawidłowości, które miały miejsce w dniu głosowania, oraz akty przemocy dokonane w nocy 19 grudnia 2010 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 286 E z 22.10.2010, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 18.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- G. mając na uwadze, że w dniu 19 grudnia 2010 r. za udział w demonstracji w Mińsku zatrzymano ponad 700 osób (większość z nich została zwolniona po odbyciu krótkiej kary administracyjnej), a 24 działaczom opozycji i dziennikarzom, w tym 6 kandydatom na prezydenta, zarzucono „masowe zakłócanie porządku” połączone z aktami przemocy i zbrojnym oporem, za co grozi kara do 15 lat pozbawienia wolności; mając na uwadze, że wkrótce zarzuty usłyszeć może kolejnych 14 osób,
- H. mając na uwadze, że rozpędzenie przez policję demonstracji w dniu 19 grudnia 2010 r. oraz dalsze działania organów ścigania wobec demokratycznej opozycji, wolnych mediów i działaczy społeczeństwa obywatelskiego zostały potępione przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, Wysoką Przedstawiciel UE oraz sekretarza generalnego ONZ,
- I. mając na uwadze, że adwokatom reprezentującym demonstrantów, opozycję polityczną lub ich rodziny grozi utrata licencji lub wykluczenie z palestry,
1. zgodnie z ustaleniami zawartymi we wstępnych wnioskach Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE i OBWE/ODIHR uważa, że wybory prezydenckie z dnia 19 grudnia 2010 r. nie spełniły międzynarodowych norm wolnych, uczciwych i przejrzystych wyborów; uznaje te wybory za kolejną straconą szansę na demokratyczne przemiany na Białorusi i apeluje, by w związku z licznymi i poważnymi uchybieniami, o których informuje OBWE/ODIHR, wybory przeprowadzono ponownie, w wolnych i demokratycznych warunkach, zgodnych z normami OBWE;
 2. potępia brutalną akcję milicji i służb KGB wobec demonstrantów w dniu wyborów, a w szczególności wyraża oburzenie brutalną napaścią na Władzimira Niaklajewa, gdyż są to przykłady poważnego naruszenia podstawowych zasad demokracji, takich jak wolność zgromadzeń i wolność słowa, a także praw człowieka; wyraża ponadto zaniepokojenie próbami objęcia przez białoruskie władze kurateli nad Daniłą Sannikauem, trzyletnim synem kandydata na prezydenta Andreja Sannikaua i dziennikarki śledczej Iryny Chalip: od wyborów, które odbyły się w dniu 19 grudnia 2010 r., oboje przebywają w areszcie; jest szczególnie zaniepokojony stanem zdrowia Mikołaja Statkiewicza, który od 30 dni prowadzi strajk głodowy;
 3. zdecydowanie potępia aresztowanie i przetrzymywanie uczestników pokojowych demonstracji oraz większości kandydatów na prezydenta (na przykład Władimira Nikołajewa, Andrieja Sannikowa, Mikołaja Statkiewicza i Aleksieja Michalewicza), przywódców demokratycznej opozycji (na przykład Pawła Siewiarynca, Anatola Lebedko), a także wielu działaczy organizacji społeczeństwa obywatelskiego, dziennikarzy, nauczycieli i studentów, którym grożą wyroki do 15 lat pozbawienia wolności; wzywa do przeprowadzenia niezależnego i bezstronnego międzynarodowego dochodzenia w sprawie tych zająć, pod auspicjami OBWE; wzywa do natychmiastowego odstąpienia od zarzutów postawionych ze względów politycznych;
 4. potępia represje i z naciskiem wzywa władze Białorusi do natychmiastowego zaprzestania wszelkich form prześladowań, zastraszania i grózb wobec działaczy organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym nalotów, rewizji i konfiskaty materiałów w prywatnych mieszkaniach oraz biurach niezależnych mediów i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, a także wydalania z wyższych uczelni i zwalniania z pracy;
 5. żąda natychmiastowego i bezwarunkowego zwolnienia wszystkich zatrzymanych w dniu wyborów i po wyborach, w tym osób uznanych przez Amnesty International za więźniów sumienia; wzywa władze Białorusi do zapewnienia zatrzymanym nieograniczonych spotkań z rodziną oraz dostępu do pomocy prawnej, a przede wszystkim do opieki medycznej;
 6. ubolewa nad decyzją białoruskich władz o wypowiedzeniu mandatu biura OBWE na Białorusi i wzywa białoruskie władze do zmiany tej decyzji;
 7. potępia zablokowanie licznych ważnych stron internetowych w dniu wyborów na Białorusi, w tym portali społecznościowych i stron internetowych opozycji; podkreśla, że obowiązujące białoruskie prawo medialne nie spełnia norm międzynarodowych, w związku z czym wzywa władze Białorusi do jego przeglądu i nowelizacji;
 8. wzywa Radę, Komisję i Wysoką Przedstawiciel UE do dokonania przeglądu polityki UE wobec Białorusi, w tym do rozważenia ukierunkowanych sankcji gospodarczych i zamrożenia wszelkiej pomocy makrofinansowej świadczonej w formie pożyczek z MFW oraz operacji pożyczkowych prowadzonych w ramach

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

programów EBI i EBOR; podkreśla, że kierunek europejskiej polityki sąsiedztwa i pomocy dla Białorusi powinien ulec zmianie, by zapewnić odpowiednie wsparcie dla społeczeństwa obywatelskiego; ponownie wskazuje na znaczenie skutecznego korzystania z europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka;

9. wzywa Komisję, aby wspierała wszelkimi środkami finansowymi i politycznymi wysiłki białoruskiego społeczeństwa obywatelskiego, niezależnych mediów (w tym telewizji Bielsat, Europejskiego Radia dla Białorusi, Radia Racyja i innych) i organizacji pozarządowych na Białorusi mające propagować demokrację i przeciwstawiać się reżimowi; dostrzega konieczność zacieśnienia i ułatwienia stosunków białoruskich organizacji pozarządowych z międzynarodową wspólnotą organizacji pozarządowych; apeluje równocześnie do Komisji Europejskiej o wstrzymanie obecnej współpracy z białoruskimi mediami państwowymi oraz o zaprzestanie udzielania im pomocy; jednocześnie Komisja powinna sfinansować ponowne wydanie i dystrybucję poezji Władimira Nikołajewa, które zostały ostatnio skonfiskowane i spalone przez władze białoruskie;

10. wzywa Komisję Europejską do opracowania mechanizmu rejestracji organizacji pozarządowych, którym z przyczyn politycznych odmówiono zarejestrowania na Białorusi, by umożliwić im korzystanie z programów UE;

11. wzywa Komisję, aby nadal – i w większym stopniu – wspierała finansowo Europejski Uniwersytet Humanistyczny działający w Wilnie (Litwa), zwiększyła liczbę stypendiów dla białoruskich studentów represjonowanych za działalność obywatelską i relegowanych z uczelni, a także wniosła wkład w konferencję darczyńców „Solidarność z Białorusią”, która ma się rozpocząć w dniu 2 lutego 2011 r. w Warszawie, a następnie odbywać się w Wilnie w dniu 3 i 4 lutego 2011 r.;

12. wzywa Radę, Komisję i Wysoką Przedstawiciel UE, by niezwłocznie ponownie zastosowały zakaz wydawania wiz białoruskim przywódcom, rozszerzając go na urzędników państwowych, pracowników wymiaru sprawiedliwości i funkcjonariuszy służb bezpieczeństwa, których można uznać za odpowiedzialnych za fałszowanie wyborów i brutalne represje po wyborach oraz za aresztowania członków opozycji, a także wzywa do zamrożenia aktywów tych osób; zauważa, że sankcje te powinny pozostawać w mocy co najmniej do czasu zwolnienia i oczyszczenia z zarzutów wszystkich więźniów politycznych i zatrzymanych osób; z zadowoleniem przyjmuje dobry przykład ze strony polskiego rządu, który nałożył własne restrykcje dotyczące wjazdu przedstawicieli reżimu z Mińska na terytorium Polski, ułatwiając jednocześnie obywatelom białoruskim wjazd do Unii Europejskiej;

13. wzywa Radę, by najpóźniej na szczycie partnerstwa wschodniego w Budapeszcie rozważyła możliwość zawieszenia udziału Białorusi w działaniach partnerstwa wschodniego, jeżeli nie zostaną przedstawione zadowalające wyjaśnienia i nie dojdzie do zdecydowanej poprawy sytuacji na Białorusi; zawieszenie to nie powinno dotyczyć organizacji pozarządowych i społeczeństwa obywatelskiego;

14. wzywa Komisję i Radę do bardziej wyťažonej pracy nad wytycznymi dotyczącymi negocjacji w sprawie umów o readmisji i ułatwieniach wizowych, obejmujących przystępne opłaty wizowe i mających na celu zacieśnienie kontaktów międzyludzkich;

15. oczekuje, że państwa członkowskie UE nie będą osłabiać działań UE, podejmując dwustronne inicjatywy z udziałem reżimu białoruskiego, podważającymi wiarygodność i skuteczność europejskiej polityki zagranicznej;

16. wyraża pogląd, że wydarzenia sportowe, takie jak mistrzostwa świata w hokeju na lodzie planowane na 2014 r., nie powinny odbywać się na Białorusi, dopóki w tym kraju przetrzymywani będą więźniowie polityczni;

17. wyraża ubolewanie z powodu zmiany stanowiska Federacji Rosyjskiej, która uznała wybory, a represje określiła jako „sprawę wewnętrzną”; zaleca, by Komisja Europejska nawiązała dialog, konsultacje i koordynację polityczną z sąsiadami Białorusi nienależącymi do UE, których tradycyjnie łączą szczególne stosunki z Białorusią, a którzy są także partnerami UE, a mianowicie z Rosją i Ukrainą, z myślą o jak największej skuteczności polityki UE wobec Białorusi oraz o współpracy na rzecz właściwej równowagi między reagowaniem na deficyt demokracji i naruszanie praw człowieka na Białorusi a potrzebą uniknięcia dalszej izolacji tego kraju na arenie międzynarodowej;

18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zewnętrznych i Polityki Bezpieczeństwa, państwom członkowskim UE, prezydentowi, rządowi i parlamentowi Białorusi, a także Zgromadzeniom Parlamentarnym Rady Europy i OBWE.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

Sprawozdanie dotyczące polityki konkurencji za rok 2009

P7_TA(2011)0023

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji za rok 2009 (2010/2137(INI))

(2012/C 136 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji dotyczące polityki konkurencji za rok 2009 (COM(2010)0282) oraz załączony do niego dokument roboczy służb Komisji dotyczący polityki konkurencji za rok 2009 (SEC(2010)0666),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2008 r. w sprawie zastosowania zasad pomocy państwa do środków podjętych w odniesieniu do instytucji finansowych w kontekście obecnego, globalnego kryzysu finansowego ⁽³⁾ (komunikat bankowy),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 grudnia 2008 r. w sprawie dokapitalizowania instytucji finansowych w związku z obecnym kryzysem finansowym: ograniczenia pomocy do niezbędnego minimum oraz mechanizmów zabezpieczających przed nadmiernym zakłóceniem konkurencji ⁽⁴⁾ (komunikat o dokapitalizowaniu),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2009 r. w sprawie postępowania z aktywami o obniżonej wartości we wspólnotowym sektorze bankowym ⁽⁵⁾ (komunikat w sprawie aktywów o obniżonej wartości),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 lipca 2009 r. w sprawie przywrócenia rentowności i oceny środków restrukturyzacyjnych stosowanych w sektorze finansowym w dobie kryzysu zgodnie z regułami pomocy państwa ⁽⁶⁾ (komunikat w sprawie restrukturyzacji), będący ostatnim z czterech wymienionych wyżej komunikatów zwanych dalej „czterema komunikatami dla sektora finansowego”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie tymczasowych wspólnotowych ram prawnych w zakresie pomocy państwa ułatwiających dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego ⁽⁷⁾ (tymczasowe ramy),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 lutego 2009 r. pt. „Wytoczne w sprawie priorytetów, którymi Komisja będzie się kierować przy stosowaniu art. 82 Traktatu WE w odniesieniu do szkodliwych działań o charakterze praktyki wyłączającej, podejmowanych przez przedsiębiorstwa dominujące” ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 270 z 25.10.2008, s. 8.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 10 z 15.1.2009, s. 2.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 72 z 26.3.2009, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 195 z 19.8.2009, s. 9.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 16 z 22.1.2009, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 45 z 24.2.2009, s. 7.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- uwzględniając zawiadomienie Komisji w sprawie Kodeksu najlepszych praktyk dotyczących przebiegu postępowania w zakresie kontroli pomocy państwa ⁽¹⁾, zawiadomienie Komisji w sprawie uproszczonej procedury rozpatrywania niektórych rodzajów pomocy państwa ⁽²⁾ oraz komunikat Komisji w sprawie egzekwowania prawa dotyczącego pomocy państwa przez sądy krajowe ⁽³⁾ (pakiet uproszczeń),
 - uwzględniając wytyczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając tabele wyników w dziedzinie pomocy państwa z wiosny 2009 r. (COM(2009)0164), jesieni 2009 r. (COM(2009)0661) oraz wiosny 2010 r. (COM(2010)0255),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie sprawozdań Komisji dotyczących polityki konkurencji za rok 2006 i 2007 ⁽⁵⁾ oraz rezolucję z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji za rok 2008 ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie cen żywności w Europie ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając oświadczenie Parlamentu z dnia 19 lutego 2008 r. w sprawie zbadania ewentualnych przypadków nadużywania władzy przez duże supermarkety prowadzące działalność w Unii Europejskiej oraz przeciwdziałania im ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Transportu i Turystyki (A7-0374/2010),
- A. mając na uwadze, że wyjątkowe okoliczności ostatnich dwóch lat spowodowane kryzysem finansowym i gospodarczym wymagały zastosowania szczególnych środków; mając na uwadze, że działania Komisji przyczyniły się do stabilizacji rynków finansowych, a jednocześnie chroniły integralność jednolitego rynku,
- B. mając na uwadze, że w czasach kryzysu zapewnienie stabilności finansowej, przywrócenie napływu kredytów i reforma systemu finansowego są sprawą podstawowej wagi dla dobrego funkcjonowania rynków, oraz mając na uwadze, że z tego powodu reguły konkurencji powinny być stosowane elastycznie, ale też rygorystycznie,
- C. mając na uwadze, że protekcjonizm i niewdrożenie reguł konkurencji poskutkowałyby jedynie pogłębieniem kryzysu i wydłużeniem okresu jego trwania,
- D. mając na uwadze, że polityka konkurencji jest kluczowym narzędziem, które umożliwi UE stworzenie dynamicznego, skutecznego i innowacyjnego rynku wewnętrznego oraz osiągnięcie konkurencyjności w skali światowej, a także umożliwi jej przezwycięzenie kryzysu finansowego,
- E. mając na uwadze, że rosnące deficyty budżetowe oraz wzrost poziomu długu publicznego w wielu państwach członkowskich mogą spowalniać ożywienie gospodarcze i wzrost gospodarczy jeszcze przez szereg lat,
- F. mając na uwadze, że w odpowiedzi na kryzys finansowy rządy państw członkowskich przyznały znaczne kwoty w ramach pomocy państwa, przykładowo w postaci systemów gwarancji i dokapitalizowania oraz uzupełniających sposobów wsparcia płynności finansowej banków; mając na uwadze, że działania te zapewniły bankom ważne źródło finansowania i zabezpieczenie przed ryzykiem zwyczajowo obecnym w sektorze finansowym,
- G. mając na uwadze, że analizy empiryczne wskazują, iż pomoc państwa wywołała szereg skutków i zakłóceń – takich jak ograniczenie zróżnicowania rentowności obligacji prywatnych – które należy wziąć pod uwagę, rozważając dalsze udzielanie tej pomocy lub przedłużenie obecnie obowiązujących zasad wyjątkowych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 16.6.2009, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. C 136 z 16.6.2009, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. C 85 z 9.4.2009, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 82 z 1.4.2008, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 43.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 16.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 180.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 184 E z 6.8.2009, s. 23.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- H. mając na uwadze, że zarządzanie podatkami stanowi istotny czynnik utrzymania warunków sprzyjających konkurencji oraz poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego,
- I. mając na uwadze, że sytuacja w zakresie konkurencji jest wciąż niedoskonała w sektorze energii, produkcji rolnej i innych sektorach,
- J. mając na uwadze, że pomyślny rozwój MŚP w warunkach wolnej konkurencji jest jednym z najważniejszych warunków skutecznego przezwyciężenia kryzysu finansowego,

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie dotyczące polityki konkurencji za rok 2009;
2. z satysfakcją stwierdza, że Komisja szybko zareagowała na kryzys; wina Komisji skutecznego zastosowania środków polityki konkurencji w wyjątkowych okolicznościach;
3. nadal opowiada się za bardziej aktywną rolą Parlamentu w kształtowaniu polityki konkurencji dzięki wprowadzeniu roli współprawodawcy; wnosi o regularne informowanie Parlamentu o wszelkich inicjatywach w tym obszarze;
4. ponownie wzywa Komisję, będącą jedyną instancją posiadającą ogólnounijne uprawnienia w kwestii konkurencji, do szczegółowego i corocznego informowania Parlamentu o działaniach realizowanych w następstwie jego zaleceń oraz do wyjaśniania wszelkich przypadków odejścia od tych zaleceń; zwraca uwagę, że odpowiedź Komisji na sprawozdanie Parlamentu dotyczące polityki konkurencji za 2008 r. ograniczała się do krótkiego opisu podjętych działań i nie zawierała żadnych szczegółowych informacji na temat skuteczności tych środków;
5. podkreśla, że unijna polityka konkurencji, oparta na zasadach otwartego rynku i równych warunkach we wszystkich sektorach, jest kamieniem węgielnym sprawnie funkcjonującego rynku wewnętrznego oraz warunkiem dla tworzenia trwałych i opartych na wiedzy miejsc pracy;
6. podkreśla swoje apele o zachowanie spójności między polityką unijną a priorytetami określonymi w strategii UE 2020 na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia; podkreśla, że ma to szczególne znaczenie w zakresie polityki konkurencji;
7. podkreśla znaczenie usług świadczonych w interesie ogólnym dla sprostania podstawowym potrzebom obywateli; zwraca się do Komisji o rozważenie ram stworzonych przez traktat lizboński podczas finalizowania prac nad zastosowaniem unijnych reguł konkurencji do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym oraz pragnie aktywnie uczestniczyć w działaniach Komisji podejmowanych w następstwie otwartych konsultacji na temat zasad pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym;
8. podkreśla konieczność opracowania jasnych, przyjaznych i korzystnych dla MŚP reguł konkurencji;
9. podkreśla, że MŚP są szczególnie ważne dla całej gospodarki europejskiej; podkreśla ponadto znaczny potencjał innowacyjny MŚP i ponawia wcześniejszy wniosek skierowany do Komisji o włączenie odrębnego rozdziału dotyczącego sprawiedliwych i niedyskryminacyjnych warunków konkurencji dla MŚP;
10. wzywa Komisję do skorzystania z wiedzy niezależnych i wiarygodnych ekspertów przy sporządzaniu ocen i badań niezbędnych dla rozwijania polityki konkurencji; wzywa Komisję do opublikowania wyników;
11. wzywa Komisję do zastosowania art. 12 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który przewiduje, że „wymogi ochrony konsumentów są uwzględniane przy określaniu i urzeczywistnianiu innych polityk i działań Unii” w przyszłych przepisach rynku wewnętrznego;
12. wzywa Komisję, aby w swoim rocznym sprawozdaniu dotyczącym polityki konkurencji bardziej wyeksponowała korzyści wynikające z konkurencji dla konsumentów;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

13. z zainteresowaniem przyjmuje sprawozdanie w sprawie funkcjonowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003, zaprezentowane przez Komisję po pięciu latach od jego wejścia w życie, i przyznając, że jest ono kamieniem węgielnym procesu modernizacji reguł konkurencji oraz koordynacji działań organów UE i organów krajowych, odnotowuje potrzebę przezwyciężenia rozbieżności opinii dotyczących określania priorytetów, ważnych aspektów rozwoju polityki konkurencji oraz funkcjonowania systemów współpracy, aby zapewnić jego lepsze wdrożenie;

14. podkreśla potrzebę rozwijania synergii między polityką konkurencji a polityką ochrony konsumentów, w tym utworzenia europejskiej formy dochodzenia roszczeń zbiorowych dla indywidualnych ofiar naruszeń prawa konkurencji, w oparciu o zasadę wyrażenia zgody i przy uwzględnieniu kryteriów określonych w rezolucji Parlamentu z dnia 26 marca 2009 r., stanowiącej, że wypłata odszkodowania przysługuje określonej grupie ludzi lub podmiotowi przez nią wyznaczonemu wyłącznie za faktycznie poniesione straty; zwraca się do Komisji o rozważenie sposobów włączenia takiego mechanizmu do istniejących krajowych systemów prawnych;

15. przypomina swą rezolucję z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie zielonej księgi dotyczącej roszczeń o odszkodowanie za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i nadużywanie pozycji dominującej⁽¹⁾ oraz podkreśla, że pozostający do rozpatrzenia wniosek legislacyjny na ten temat powinien zawierać treść rezolucji Parlamentu z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie białej księgi w sprawie roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z naruszenia wspólnotowego prawa ochrony konkurencji⁽²⁾; podkreśla potrzebę przedstawienia przez Komisję projektu prawodawstwa, które – bez zbytecznego rozmywania przepisów – ułatwiłoby wnoszenie indywidualnych i zbiorowych roszczeń dotyczących skutecznego odszkodowania z tytułu naruszeń wspólnotowego prawa konkurencji, i zapewnienia, że będzie miało ono przekrojowy charakter, uniknie nadużyć systemu amerykańskiego i zostanie przyjęte w zwykłej procedurze ustawodawczej (współdecyzja);

16. podkreśla, że poparł wniosek Komisji o przyznanie w budżecie na 2011 r. większych środków na zasilenie kadr Komisji w obszarze konkurencji; oczekuje poinformowania go o sposobach wykorzystania dodatkowych środków; przypomina swój wniosek w sprawie powierzenia obecnemu personelowi Komisji wykonywania podstawowych uprawnień Komisji;

17. podkreśla, że wdrożenie skutecznej polityki konkurencji oraz zapewnienie nieograniczonego funkcjonowania rynku wewnętrznego stanowią warunki konieczne dla zrównoważonego wzrostu gospodarczego w Unii Europejskiej;

18. podkreśla, że państwa członkowskie powinny wykorzystać obecne dążenia do konsolidacji fiskalnej i trwałej odbudowy, aby dokonać postępów na drodze ku równym regułom gry w obszarze fiskalnym;

19. uważa, że polityka konkurencji powinna przyczynić się do propagowania i wzmacniania otwartych standardów i interoperacyjności, aby zapobiec technologicznemu uzależnieniu konsumentów i klientów od mniejszości podmiotów na rynku;

Rozdział dodatkowy: Polityka konkurencji a kryzys finansowy i gospodarczy

20. przychylnie odnosi się do tymczasowych zasad pomocy państwa opracowanych w odpowiedzi na kryzys finansowy i gospodarczy, a mianowicie do czterech komunikatów dla sektora finansowego oraz tymczasowych ram skierowanych do innych sektorów; odnotowuje przedłużenie o dodatkowy rok okresu stosowania tymczasowych środków pomocy państwa;

21. jest zaniepokojony, że powyższe środki, mające tymczasowy charakter, mogą ostatecznie okazać się niezupełnie tymczasowe; podkreśla konieczność jak najszybszego zaprzestania stosowania środków tymczasowych i odstępstw, w szczególności w sektorze samochodowym; nakłania Komisję do ustanowienia jednoznacznych kryteriów wycofania, które zostaną wykorzystane do podjęcia decyzji w sprawie ewentualnego przedłużenia;

22. apeluje do Komisji, aby ponownie rozważyła, czy istniejące ramy tymczasowe skutecznie przyczyniają się do zapewnienia równych szans w całej Unii oraz czy uznaniowe stosowanie tych ram prowadzi pod tym względem do optymalnych wyników;

23. wzywa Komisję do opracowania szczegółowej oceny decyzji przyjętych w ramach stosowania tymczasowych środków pomocy państwa w odpowiedzi na kryzys gospodarczy i finansowy, uwzględniającej zakres i poziom przejrzystości, a ponadto spójność różnych instrumentów opartych na tych ramach, oraz do załączenia tej oceny do kolejnego rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 653.

⁽²⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 161.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

24. ponownie wzywa Komisję do opublikowania w 2010 r. kompleksowego sprawozdania na temat skuteczności pomocy państwa przyznanej na „ekologiczny program żywienia gospodarczego” oraz pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska;
25. podkreśla potrzebę przywrócenia konkurencyjnej pozycji instytucjom finansowym, które nie uciekły się do tymczasowych przepisów dotyczących pomocy państwa;
26. zwraca się do Komisji o zadbanie o to, by banki zwróciły pomoc państwa zaraz po uzdrowieniu sektora finansowego, co zagwarantuje uczciwą konkurencję na rynku wewnętrznym i równe warunki wycofania;
27. apeluje do Komisji o sprecyzowanie wiążących środków restrukturyzacyjnych związanych z potencjalnymi szkodliwymi skutkami powodującymi różnice w warunkach spłaty między poszczególnymi państwami członkowskimi;
28. podkreśla jednak, że trwająca konsolidacja sektora bankowego de facto zwiększyła udział w rynku kilku dużych instytucji finansowych i dlatego wzywa Komisję do dalszego baczego przyglądania się temu sektorowi z myślą o zwiększeniu konkurencji na europejskich rynkach bankowych, w tym poprzez plany restrukturyzacji obligujące do rozdziału działań bankowych, w przypadku gdy depozyty klientów indywidualnych zostały wykorzystane do wspierania bardziej ryzykownych działań inwestycyjnych banków;

Przegląd tymczasowych zasad pomocy państwa przyjętych w odpowiedzi na kryzys

29. wzywa Komisję do przedstawienia analizy, która pokaże wpływ środków pomocy państwa na gospodarkę;
30. wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi szczegółowej analizy wpływu pomocy państwa na konkurencję w czasie kryzysu;
31. apeluje do Komisji, aby po dokonaniu takiej kompleksowej oceny wpływu wprowadziła środki korygujące tam, gdzie jest to konieczne, aby zagwarantować równe reguły gry na jednolitym rynku;
32. wzywa Komisję do przeprowadzenia dokładnej analizy konsekwencji zmienionych mechanizmów pomocy państwa przyjętych w odpowiedzi na kryzys w odniesieniu do konkurencji, utrzymania równych szans w UE, reformy finansowej oraz tworzenia miejsc pracy;
33. wzywa państwa członkowskie do czynnej współpracy z Komisją w opracowaniu i ocenie przepisów przejściowych ustanowionych w odpowiedzi na kryzys finansowy i gospodarczy poprzez punktualne dostarczenie szczegółowych sprawozdań na temat ich wdrażania i skuteczności; apeluje do Komisji o przeprowadzenie oceny sposobu ich funkcjonowania i o sporządzenie analizy oddziaływania środków przyjętych przez państwa trzecie na Unię Europejską;
34. wzywa Komisję do zadbania o jak największą przejrzystość oraz do ścisłego przestrzegania zasady niedyskryminacji przy zatwierdzaniu pomocy państwa i ustalaniu środków dezinvestycyjnych;
35. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie badania analizującego ewentualny wpływ wsparcia płynności przez EBC na zakłócenie konkurencji;
36. wzywa Komisję do ścisłego monitorowania podaży pieniądza M3 w odniesieniu do pomocy państwa, która została zatwierdzona w celu zapobieżenia niezamierzonej nadmiernej kapitalizacji firm, co w efekcie doprowadziłoby do zakłócenia konkurencji;

Kontrola pomocy państwa

37. zauważa, że polityka pomocy państwa stanowi integralną część polityki konkurencji oraz że kontrola pomocy państwa odpowiada potrzebie utrzymania równych reguł gry dla wszystkich przedsiębiorstw prowadzących działalność na jednolitym rynku;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

38. podkreśla, jak ważne jest, aby Komisja dokładnie monitorowała stosowanie pomocy państwa w celu zagwarantowania, że te uzgodnienia dotyczące wsparcia nie są wykorzystywane do ochrony krajowego przemysłu w sposób szkodliwy dla rynku wewnętrznego i europejskich konsumentów;
39. uważa, że w trakcie oceny zgodności pomocy państwa z Traktatem kluczowe znaczenie ma znalezienie odpowiedniej równowagi między ujemnym wpływem pomocy państwa na konkurencję i finanse publiczne a jej pozytywnymi skutkami pod względem wspólnych interesów;
40. wzywa do ustanowienia jasnych kryteriów dezinvestycji, przy uwzględnieniu średnioterminowego wpływu dezinvestycji na dane firmy, a mianowicie w obszarze wzrostu, innowacji i zatrudnienia, a także pod względem zmniejszenia ich roli na globalnym rynku;
41. apeluje do Komisji o dokładną kontrolę fiskalnych systemów pomocy państwa obowiązujących w niektórych państwach członkowskich, która zweryfikuje ich niedyskryminujący i przejrzysty charakter;
42. wzywa Komisję do ponownego utworzenia jednostki ds. fiskalnej pomocy państwa oraz do wzmocnienia tej jednostki;
43. uważa, że aby dać Komisji większe możliwości identyfikacji szkodliwych systemów konkurencji podatkowej, konieczne jest pełne wdrożenie przez państwa członkowskie decyzji w sprawie automatycznego powiadamiania o uregulowaniach podatkowych podjętej w 2002 r. przez grupę roboczą ds. unijnego kodeksu postępowania w obszarze opodatkowania działalności gospodarczej (dokument Rady 11077/02);
44. z niepokojem zauważa, że odzyskanie udzielonej nielegalnie pomocy państwa jest procesem długotrwałym i uciążliwym; zachęca Komisję do dalszego zaostrzenia procedur i wywierania ciągłej presji na państwa członkowskie, szczególnie te, które notorycznie dopuszczają się naruszeń;
45. wzywa Komisję do zbadania, w jakim zakresie zbyt hojne przyznawanie darmowych uprawnień EUA w niektórych sektorach może zakłócić konkurencję, mając na uwadze, że uprawnienia te, których efektywność zmniejszyła się od czasu zastoju działalności gospodarczej, spowodowały nadzwyczajne zyski w przypadku niektórych przedsiębiorstw, osłabiając jednocześnie bodźce zachęcające je do odgrywania swojej roli w przechodzeniu do ekowydajnej gospodarki;
46. podkreśla, że pomoc państwa powinna przede wszystkim wspierać projekty leżące we wspólnym interesie w Unii, na przykład rozwój łączy szerokopasmowych i infrastruktury energetycznej;
47. z zadowoleniem przyjmuje zatwierdzenie wytycznych w sprawie sieci szerokopasmowych, które obejmują pomoc państwa dla podstawowych sieci szerokopasmowych (ADSL, usług kablowych, ruchomych, bezprzewodowych lub satelitarnych usług szerokopasmowych) i wsparcie dla bardzo szybkich sieci NGA (obecnie są to sieci wykorzystujące włókna światłowodowe lub zaawansowane ulepszone sieci kablowe), oraz zwraca się do Komisji i państw członkowskich o rozpowszechnianie i promowanie najlepszych praktyk oraz o zwiększenie konkurencji;
48. wzywa Komisję – mając na uwadze konieczność ukończenia tworzenia rynku wewnętrznego dla wszystkich rodzajów transportu – do opublikowania sprawozdania zawierającego przegląd całkowitej pomocy państwa udzielonej sektorowi transportu publicznego;
49. ponownie wyraża poparcie dla wytycznych Komisji w sprawie pomocy państwa w dziedzinie ochrony środowiska w sektorze transportu, mając na uwadze wzmocnienie zrównoważonego rozwoju w europejskim sektorze transportu; zachęca Komisję do wzmocnienia zachęcającego charakteru dopuszczalnej pomocy państwa w tej dziedzinie;

Polityka antymonopolowa

50. z zadowoleniem przyjmuje twarde stanowisko Komisji w ostatnich latach w sprawie zachowania godzącego w konkurencję;
51. z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie okresu obowiązywania „pionowego” rozporządzenia o wyłączeniach grupowych, jako że zapewnia ono równowagę między producentami a dystrybutorami; wskazuje jednak, że Komisja nie uwzględniła w wystarczającym stopniu szczególnych warunków związanych ze sprzedażą internetową, przede wszystkim w świetle agendy cyfrowej i z uwzględnieniem bieżących działań na rzecz pełnego ukształtowania wewnętrznego rynku handlu elektronicznego;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

52. w kontekście prowadzonej obecnie przez Komisję kontroli rynku zwraca szczególną uwagę na wątpliwe z punktu widzenia prawa antymonopolowego operacje kupna dokonywane wspólnie przez dużych dystrybutorów działających w skali międzynarodowej;
53. wskazuje jednak, że nieprzestrzeganie okresu obowiązywania klauzul dotyczących konkurencji nie należy do rzadkości i wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na tego rodzaju niedopuszczalne praktyki;
54. zwraca się do Komisji, aby w ramach zintegrowanych ram regulacyjnych w sprawie ochrony praw własności intelektualnej rozważyła możliwość zastosowania prawodawstwa w dziedzinie konkurencji jako narzędzia służącego zapobieganiu nadużyciom w zakresie praw własności intelektualnej;
55. z naciskiem wzywa Komisję, by w interesie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i z myślą o zapewnieniu jednolitego stosowania reguł konkurencji w UE zwróciła należytą uwagę na orzeczenia sądów krajowych dotyczące stosowania prawa konkurencji oraz by przyjęła w związku z tym środki niezbędne do osiągnięcia tego celu;
56. przypomina, że kartele stanowią jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji; uważa, że takie naruszanie prawa konkurencji jest sprzeczne z interesami obywateli UE, ponieważ nie pozwala ono konsumentom na korzystanie z niskich cen;
57. ponownie wzywa Komisję, by w swoich inicjatywach poprawiła koordynację między podejściem z punktu widzenia prawa konkurencji i podejściem z punktu widzenia prawa konsumenckiego;
58. wzywa Komisję do dokonania oceny wpływu środków warunkujących zachowanie na konkurencję oraz następstw takich środków dla klientów i konsumentów;
59. apeluje do Komisji, aby podczas badania przypadków ewentualnego nadużywania dominującej pozycji i stwierdzenia, że nie doszło do takiego nadużycia, dokładniej przyjrzała się ekonomii zakładającej, że bogacenie się jednostek podnosi poziom życia społeczeństwa;
60. uważa, że stosowanie coraz wyższych kar jako jedyne instrumentu antymonopolowego może okazać się zbyt słabym rozwiązaniem, także z uwagi na utratę miejsc pracy, która może wynikać z niewypłacalności, i postuluje stworzenie szerszego zestawu bardziej wyrafinowanych instrumentów, obejmującego takie zagadnienia jak odpowiedzialność indywidualna, przejrzystość i odpowiedzialność przedsiębiorstw, krótsze procedury, prawo do obrony i rzetelny proces sądowy, mechanizmy mające na celu zagwarantowanie skutecznego działania programów łagodzenia kar (w szczególności w celu rozwiązania problemu kolizji z czynnościami wyjaśniającymi w USA), programy dotyczące przestrzegania przez przedsiębiorstwa obowiązków wynikających z przepisów prawnych oraz rozwój standardów europejskich; opowiada się za metodą „kija i marchewki”, czyli stosowaniem kar jako środków odstrasżających, w szczególności dla tych, którzy notorycznie dopuszczają się naruszeń, zachęcając jednocześnie do zachowania zgodności z przepisami;
61. zwraca się ponownie do Komisji, aby w stosownych przypadkach włączyła podstawę obliczania kar oraz nowe zasady nakładania kar do rozporządzenia (WE) nr 1/2003;
62. zwraca się do Komisji o wszczęcie ogólnego badania dotyczącego cen rudy żelaza;

Kontrola łączenia przedsiębiorstw

63. podkreśla – przeszło pięć lat od wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw – znaczenie określania obszarów, w których można ograniczyć biurokrację oraz osiągnąć lepszą zbieżność mających zastosowanie przepisów krajowych i przepisów UE;
64. podkreśla, że obecny kryzys gospodarczy nie uzasadnia rozluźnienia strategii politycznych UE dotyczących kontroli łączenia przedsiębiorstw;
65. podkreśla, że stosowanie reguł konkurencji dotyczących fuzji należy oceniać z perspektywy całego rynku wewnętrznego;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

Rozwój sektorowy

66. wzywa Komisję do monitorowania rozwoju sytuacji na rynkach towarowych w związku z konkluzjami Rady Europejskiej z czerwca 2008 r. (ust. 40) oraz do zajęcia się w odpowiednich przypadkach problemem spekulacji;

67. przyznaje, że duża koncentracja na rynku i brak przejrzystości na rynkach towarów mogą znacznie utrudniać konkurencję i niekorzystnie wpływać na przemysł europejski; w związku z tym wzywa Komisję do przeanalizowania rynków towarów, takich jak rynek rudy żelaza, a w szczególności rynek 14 surowców o decydującym znaczeniu, wskazanych przez Komisję, aby ustalić, w jakim stopniu rynki te wymagają większej przejrzystości i konkurencji, ponieważ niektóre z tych surowców mają ogromne znaczenie dla stosowania wydajnych ekologicznie technologii (takich jak panele fotowoltaiczne i baterie litowo-jonowe);

68. potwierdza, że przejrzystość stanowi podstawowy warunek właściwego funkcjonowania rynków finansowych; wzywa Komisję do dołożenia wszelkich starań, aby przy rozpowszechnianiu danych o rynkach finansowych zapewniono ścisłe przestrzeganie wymogów prawa konkurencji UE i w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy mające na celu zapobieżenie nadużywaniu kodów ISIN i RIC służących identyfikacji papierów wartościowych;

69. zwraca się do Komisji o nadzorowanie funkcjonowania SEPA (jednolity obszar płatniczy w euro), aby zapewnić, iż system płatności będzie dostępny, niedyskryminujący, przejrzysty, skuteczny i nie będzie stanowił żadnej przeszkody dla konkurencji; wzywa do ścisłego monitorowania tych aspektów systemu, które są istotne dla polityki konkurencji UE;

70. zwraca się do Komisji o kontynuowanie wysiłków zmierzających do zapewnienia skutecznej konkurencji na rynkach kart płatniczych zgodnie z zasadami SEPA, aby ułatwić płatności transgraniczne i zoptymalizować potencjał rynku wewnętrznego; wzywa do systematycznego monitorowania przemian na tych rynkach oraz do ujmowania wskaźników postępów w tym zakresie w rocznych sprawozdaniach w sprawie konkurencji;

71. uważa, że przypadki łamania prawa konkurencji na rynku kart płatniczych mają negatywne konsekwencje dla konsumentów; popiera wysiłki Komisji mające na celu walkę z wyjątkowo wysokimi transgranicznymi wielostronnymi opłatami interchange, które powodują wzrost cen produktów dla konsumentów;

72. wyraża ubolewanie, że unijni konsumenci energii w dalszym ciągu odczuwają boleśnie skutki zakłóceń na rynku energii; podkreśla, że skuteczna konkurencja na rynkach energii prowadzi do wzrostu innowacji, zwiększenia bezpieczeństwa dostaw energii i jej dostępniejszych cen oraz do zmniejszenia oddziaływania na środowisko naturalne; zauważa, że do utrzymujących się przeszkód w sektorze energii należą: niewystarczające połączenia międzysieciowe, brak przejrzystości procedur stosowanych w systemach przesyłowych, za pomocą których operatorzy przydzielają moc producentom oraz różne definicje kategorii odbiorców usług w państwach członkowskich;

73. zachęca Komisję do ścisłego monitorowania wdrażania przez państwa członkowskie trzeciego pakietu liberalizacji energetyki oraz do oceny jego skuteczności przy tworzeniu prawidłowo funkcjonującego rynku wewnętrznego; zachęca Komisję do wszczęcia kolejnego dochodzenia w sektorze energetycznym, jeżeli wyniki oceny okażą się negatywne;

74. podkreśla szczególne znaczenie technologii informacyjno-komunikacyjnych dla innowacji, maksymalnego wykorzystania potencjału gospodarki cyfrowej i rozwoju społeczeństwa opartego na wiedzy; uważa, że najwyższe znaczenie ma zapewnienie interoperacyjności, ułatwienie rozwijania sieci i utrzymanie rynków otwartych w taki sposób, by operatorzy na rynku byli w stanie konkurować ze sobą w oparciu o zalety swych produktów;

75. przypomina, że konwergencja cyfrowa oraz rosnące znaczenie interoperacyjności i standardów są kluczowymi kwestiami dla ICT w coraz bardziej wzajemnie połączonym globalnym otoczeniu; ponadto podkreśla znaczenie, jakie ma dalsze zapewnianie wolnej konkurencji w zakresie ICT ze względu na fakt, że na rynku pojawiają się nowe produkty i usługi cyfrowe; wzywa zatem Komisję do zajęcia się tymi kwestiami w kolejnych wytycznych w sprawie umów o horyzontalnych porozumieniach kooperacyjnych;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

76. wspiera środki przyjęte przez Komisję zachęcające do zapewnienia wszystkim obywatelom europejskim odpowiedniego dostępu do łączności szerokopasmowych po przystępnej cenie i wzywa Komisję do podwojenia wysiłków zmierzających do kontrolowania ewolucji opłat za roaming w transgranicznych połączeniach elektronicznych, a także do informowania w drodze kolejnych sprawozdań rocznych w sprawie konkurencji o postępach dokonanych w tym obszarze;

77. podkreśla nową i ważną rolę polityki konkurencji w gospodarce cyfrowej; zwraca się do Komisji o uważne śledzenie zmian technologicznych na rynku cyfrowym i szybkie reagowanie, jeżeli okaże się to konieczne, aby utrzymać możliwie otwarty charakter platform cyfrowych dzięki skrupulatnemu stosowaniu reguł konkurencji;

78. podkreśla znaczenie, jakie ma wspieranie wewnętrznego rynku cyfrowego; w związku z tym podkreśla znaczenie, jakie ma zwiększanie zaufania i dostępu konsumentów do usług online, w szczególności dzięki poprawie praw konsumentów, ochronie informacji prywatnych i usunięciu wszelkich przeszkód utrudniających transgraniczny handel i transgraniczne transakcje online;

79. zwraca się do Komisji o dopilnowanie, aby krajowe organy regulacyjne sektora telekomunikacji przestrzegały jej zaleceń dotyczących cen kończenia połączeń głosowych, tak aby wyeliminować zakłócenia konkurencji; wzywa Komisję do rozważenia dalszych środków, jeżeli nie zostaną osiągnięte spodziewane wyniki, tj. niższe ceny konsumpcyjne;

80. stwierdza, że rozporządzenie (WE) nr 544/2009 w sprawie roamingu w publicznych sieciach telefonii ruchomej wewnątrz Wspólnoty, które weszło w życie w dniu 1 lipca 2010 r., przyniosło konsumentom korzyści wynikające z obniżenia cen usług głosowych i usług SMS; podkreśla jednak, że konkurencja na rynku roamingu nie jest jeszcze wystarczająco rozwinięta i że nadal istnieją problemy strukturalne; zwraca się do Komisji o rozważenie w przeglądzie za rok 2011 możliwości zupełnego zniesienia opłat za roaming wewnątrz Unii Europejskiej;

81. ubolewa nad przypadkami braku przejrzystości podczas przetargów na nowe częstotliwości łączności ruchomej czwartej generacji w niektórych państwach członkowskich; zachęca Komisję do dalszego ścisłego monitorowania działań państw członkowskich w tym zakresie oraz wymagania od państw członkowskich, aby dogłębnie analizowały wpływ decyzji w sprawie widma na konkurencję i podejmowały odpowiednie środki, aby – zgodnie ze zmienioną dyrektywą GSM – zapobiec wszelkim antykonkurencyjnym skutkom, zapewniając wszystkim podmiotom działającym na rynku, w tym podmiotom wchodzącym na rynek, takie same warunki;

82. z zadowoleniem przyjmuje zmieniony komunikat w sprawie radiofonii i telewizji publicznej z lipca 2009 r., w którym potwierdzono, że określenie zadań, finansowanie oraz organizacja radiofonii i telewizji publicznej należą do kompetencji państw członkowskich, a jednocześnie uznano odpowiedzialność Komisji za kontrolę ewidentnych błędów; wzywa państwa członkowskie do zachowania równowagi między oferowanymi cyfrowymi usługami medialnymi i zapewnienia sprawiedliwej konkurencji, aby chronić w ten sposób prężnie działający sektor medialny w środowisku elektronicznym;

83. zachęca Komisję do zdania relacji z badania stosowania zasad pomocy państwa do sektora usług pocztowych oraz do szybszego poczynienia postępów w tym badaniu;

84. podkreśla, że należy zacieśnić współpracę pomiędzy Komisją a krajowymi organami ds. konkurencji w celu przyjęcia wspólnej koncepcji w zakresie konkurencji na rynku produktów spożywczych – opartej na ciągłej wymianie informacji, wczesnym rozpoznawaniu problemów i skuteczniejszym podziale zadań pomiędzy członków europejskiej sieci konkurencji – ponieważ rynki produktów spożywczych mają często charakter krajowy i funkcjonują w zróżnicowanych uwarunkowaniach prawnych, ekonomicznych i kulturowych;

85. podkreśla, że celem takiej ściślejszej współpracy powinno być przygotowanie spójnego podejścia w zakresie ochrony, kontroli i wdrożenia reguł konkurencji oraz opracowanie działań z myślą o zapewnieniu uczciwej konkurencji na rynkach produktów spożywczych i optymalnej wydajności łańcucha dostaw żywności, co przyniesie korzyści konsumentom;

86. uważa, że w ramach prowadzonej obecnie kontroli rynku Komisja powinna poddać krytycznej kontroli wspólne operacje kupna dokonywane w skali międzynarodowej, ponieważ nie wydaje się, aby korzystniejsze ceny uzyskiwane z racji siły nabywczej znajdowały przełożenie na niższe ceny detaliczne dla konsumentów;

87. przypomina, że grupa wysokiego szczebla ustanowiona w październiku 2009 r. w reakcji na kryzys, który uderzył w producentów mleka, przedstawiła swe zalecenia dotyczące w głównej mierze stosunków umownych oraz pozycji przetargowej producentów; wzywa Komisję do podjęcia bezwłocznego działania, aby osiągnięto postępy w tej dziedzinie w sposób zgodny z przepisami prawa konkurencji UE;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

88. nakłania Komisję, aby we współpracy z krajowymi organami ds. konkurencji uważniej przyjrzała się konkurencji w sektorze rolno-przemysłowym pod kątem przejrzystości i zmian cen konsumenckich; wzywa Komisję do przedstawienia opracowania analizującego w szczególności skutki siły rynkowej głównych dostawców żywności i dystrybutorów hurtowych, która umożliwi im wpływanie na funkcjonowanie rynku produktów spożywczych;
89. ponawia w tym kontekście swoje wcześniejsze apele o badania sektorowe w obszarze reklam online, wyszukiwarek oraz przemysłu spożywczego; wzywa do przeprowadzenia badania w sprawie koncentracji mediów, obejmującego wszystkie kanały dystrybucji treści, takie jak druk, telewizja, radio oraz internet; zwraca się do Komisji o przedstawienie analizy konkurencji w sektorze telekomunikacyjnym i samochodowym;
90. uważa, że konkurencja w sektorze produkcji rolnej stanowi warunek wstępny dla niższych cen dla konsumentów w krajach europejskich i nakłania Komisję do uważniejszego przyjrzenia się konkurencji w sektorze rolno-przemysłowym pod kątem wsparcia, przejrzystości i zmian cen konsumenckich;
91. ubolewa nad brakiem postępów w zwiększaniu konkurencji w sektorze farmaceutycznym i wzywa Komisję do przyspieszenia tworzenia rynku wewnętrznego leków, np. przez powierzenie Europejskiej Agencji Leków większej roli w zakresie centralnej certyfikacji leków; zwraca się do Komisji, aby walczyła z nadużyciami mogącymi wynikać z regularnego stosowania klastrów patentowych, które opóźniają wprowadzanie do obrotu leków generycznych i ograniczają dostęp pacjentów do leków po przystępnych cenach; wzywa Komisję do podjęcia środków karnych w reakcji na wprowadzające w błąd kampanie informacyjne przeciwko lekom generycznym;
92. uważa, że konkurencja w sektorze zdrowia mogłaby poprawić jakość usług opieki zdrowotnej z korzyścią dla pacjentów europejskich; wzywa Komisję do nadzorowania sektora zdrowia, a w szczególności konkurencji pomiędzy szpitalami publicznymi i prywatnymi; zwraca się do Komisji, aby wnikliwiej przyjrzała się przypadkom skarg szpitali prywatnych w sprawie subsydiowania skrótnego szpitali publicznych w państwach, które zliberalizowały ten sektor;
93. podkreśla potrzebę ustanowienia i monitorowania uczciwej konkurencji w ramach poszczególnych rodzajów transportu oraz między nimi w celu wytworzenia przejrzystych i prostych struktur cenowych oraz kierunków polityki cenowej;
94. zwraca się do Komisji o przeanalizowanie wpływu na konkurencję między różnymi rodzajami transportu znacznej pomocy udzielonej w ostatnich latach między innymi przemysłowi motoryzacyjnemu;
95. wzywa Komisję do zapewnienia przejrzystości w zakresie przydziałów czasowych i efektywnego ich wykorzystywania w celu zagwarantowania istnienia prawdziwej konkurencji w sektorze lotnictwa;
96. zwraca się do Komisji o przedstawienie przeglądu przypadków, w których tani przewoźnicy lotniczy korzystali ze wsparcia państwowego – co stawiało ich w uprzywilejowanej pozycji w stosunku do innych przewoźników – dzięki specjalnym warunkom przyznanym im przy korzystaniu z niektórych lotnisk, wykraczającym poza trzyletni okres na udzielanie pomocy dla przedsiębiorstw lotniczych rozpoczynających działalność;
97. podkreśla konieczność odpowiedniego ograniczenia udziału w rynku konsorcjów morskich linii kontenerowych oraz konieczność dzielenia się operacyjnymi korzyściami – zarówno w przypadku usług w transporcie morskim, jak i lądowym – zgodnie z ogólnymi unijnymi zasadami dotyczącymi uczciwej konkurencji i z zastrzeżeniem warunków przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 906/2009 w sprawie stosowania art. 101 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; podkreśla również konieczność zapewnienia operacyjnej współpracy przewoźników morskich z myślą o wspólnym świadczeniu usług liniowego transportu morskiego, aby zapewnić skuteczność i jakość usług transportu morskiego;
98. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dokończenia tworzenia rynku wewnętrznego transportu i do zapewnienia uczciwej konkurencji w dziedzinie transportu, przy jednoczesnym należytym poszanowaniu innych celów politycznych Unii Europejskiej, jak właściwie funkcjonujące usługi transportowe i mobilności, cele polityczne z zakresu usług użyteczności publicznej, bezpieczeństwa i ochrony środowiska oraz cele strategii UE 2020 dotyczące zmniejszenia emisji CO₂ i zależności od ropy naftowej;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

99. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania równych warunków konkurencji zarówno poszczególnym rodzajom transportu, jak i spółkom publicznym i prywatnym w ramach danego rodzaju;

100. wzywa Komisję do zapewnienia większej przejrzystości w stosunkach między państwem a państwowymi przedsiębiorstwami kolejowymi, w tym ich filiami z sektora transportu drogowego, jak również w przekazywaniu funduszy;

101. zwraca się do Komisji o przedstawienie przeglądu opodatkowania, opłat, finansowania infrastruktury i opłat za korzystanie z niej oraz systemów VAT poszczególnych rodzajów transportu i poszczególnych państw członkowskich oraz ich wpływu na konkurencję w obrębie rodzajów transportu i między nimi, a także o uwzględnienie w takim przeglądzie wpływu obowiązkowych i nieograniczonych opłat za korzystanie z infrastruktury kolejowej w porównaniu z nieobowiązkowymi i ograniczonymi opłatami za korzystanie z infrastruktury drogowej;

102. wzywa Komisję, aby przeprowadzając przegląd przepisów dotyczących praw pasażerów i zwrotów za opóźnienia, zagwarantowała sprawiedliwe i równe systemy odszkodowania za opóźnienia dla wszystkich rodzajów transportu, jak również ustanowienie niezależnych organów arbitrażowych rozstrzygających spory między operatorami a klientami;

103. podkreśla konieczność unikania nieuczciwej konkurencji w zliberalizowanym sektorze transportu drogowego przez zagwarantowanie, że zasady odnoszące się do kwestii socjalnych, bezpieczeństwa i środowiska naturalnego są odpowiednio stosowane, zwracając szczególną uwagę na otwarcie tego rynku na kabotaż i praktyki dumpingowe;

104. wzywa Komisję, aby dążyła do urzeczywistnienia jednolitego rynku transportu kolejowego w wyniku otwarcia krajowych rynków transportu pasażerskiego; zwraca się do państw członkowskich i Komisji, aby w okresie przejściowym zaproponowała klauzulę wzajemności dla każdego państwa członkowskiego, które zdecyduje się na wcześniejsze otwarcie swojego rynku;

105. zwraca uwagę Komisji na pośrednie przeszkody dla konkurencji wynikające z rozbieżności zasad bezpieczeństwa, interoperacyjności i homologacji typu w sektorze transportu;

106. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zadbały o to, żeby poprzez podejmowane na szczeblu unijnym, jak i krajowym decyzje zapewnić spójne i jednolite wdrożenie reguł konkurencji w sektorze kolei; w szczególności podkreśla potrzebę zachowania spójności między organami nadzoru kolei (organami regulacyjnymi) oraz europejskimi i krajowymi organami ochrony konkurencji;

107. zdecydowanie popiera utworzenie patentu UE i ogólnounijnego mechanizmu rozstrzygania sporów patentowych w celu przeciwdziałania zakłóceniom konkurencji spowodowanym przez obecne przepisy patentowe;

108. podkreśla, że innowacje naukowo-techniczne, patenty i przemysł kultury w ogromnej mierze przyczyniają się do konkurencyjności gospodarki europejskiej; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do szybkiego znalezienia rozwiązania dla nierozstrzygniętych kwestii dotyczących unijnego jednolitego systemu patentowego; dlatego też z zadowoleniem przyjmuje, jak przedstawiono w „Projekcie przewodnim strategii Europa 2020 – Unia innowacji”, cel, jakim jest przyznanie w 2014 r. pierwszych patentów unijnych;

109. ponownie stwierdza, że konkurencyjność UE w dużym stopniu zależy od zdolności do innowacji, możliwości badawczych i rozwojowych oraz od związku między innowacjami a procesem produkcji;

110. podkreśla kluczową rolę, jaką w zwiększaniu konkurencyjności europejskiej odgrywają badania; dlatego też wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o osiągnięcie celu, jakim jest 3-procentowy poziom inwestycji w badania i rozwój;

*

* *

111. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

Zrównoważona polityka UE na dalekiej północy

P7_TA(2011)0024

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie zrównoważonej polityki UE na dalekiej północy (2009/2214(INI))

(2012/C 136 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS), podpisaną w dniu 10 grudnia 1982 r. i obowiązującą od dnia 16 listopada 1994 r.,
- uwzględniając działania komisji ONZ ds. granic szelfu kontynentalnego,
- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz konwencję o różnorodności biologicznej (CBD),
- uwzględniając deklarację praw ludów Dczych ONZ, przyjętą w dniu 13 września 2007 r.,
- uwzględniając deklarację o utworzeniu Rady Arktycznej, podpisaną w dniu 19 września 1996 r.,
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności jego część czwartą, a także porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG),
- uwzględniając deklarację o współpracy w Euro-arktycznym Regionie Morza Barentsa, podpisaną w dniu 11 stycznia 1993 r. w Kirkenes,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 listopada 2008 r. (COM(2008)0763) w sprawie Unii Europejskiej i regionu arktycznego,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 9 października 2008 r. w sprawie zarządzania regionem arktycznym ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie Arktyki ⁽²⁾ oraz z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie Unii Europejskiej i regionu arktycznego ⁽³⁾,
- uwzględniając deklarację z Ilulissat przyjętą w dniu 28 maja 2008 r. podczas konferencji dotyczącej Oceanu Arktycznego,
- uwzględniając traktat zawarty pomiędzy Norwegią, Stanami Zjednoczonymi, Danią, Francją, Włochami, Japonią, Holandią, Wielką Brytanią, brytyjskimi dominiami zamorskimi i Szwecją w sprawie Spitsbergenu/archipelagu Svalbard, podpisany 9 lutego 1920 r.,
- uwzględniając politykę wymiaru północnego oraz związane z nią partnerstwa, jak również „wspólne przestrzenie” UE-Rosja,
- uwzględniając porozumienie o partnerstwie strategicznym UE-Grenlandia na lata 2007-2012,
- uwzględniając piąty, szósty i siódmy Program Ramowy Badań i Rozwoju Technologicznego UE,

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 E z 15.1.2010, s. 41.

⁽²⁾ 2985. posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych.

⁽³⁾ 2914. posiedzenie Rady.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- uwzględniając konwencję nr 169 Międzynarodowej Organizacji Pracy, przyjętą w dniu 27 czerwca 1989 r.,
- uwzględniając konwencję w sprawie Lapończyków z listopada 2005 r.,
- uwzględniając Deklarację praw ludów tubylczych nr 61/295, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 13 września 2007 r.,
- uwzględniając rezolucje Rady Praw Człowieka ONZ nr 6/12 z dnia 28 września 2007 r., nr 6/36 z dnia 14 grudnia 2007 r., nr 9/7 z dnia 24 września 2008 r., nr 12/13 z dnia 1 października 2009 r. oraz nr 15/7 z dnia 5 października 2010 r.,
- uwzględniając strategię Finlandii na rzecz regionu arktycznego z dnia 4 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając opinię Komisji Spraw Zagranicznych parlamentu Szwecji w sprawie komunikatu Komisji COM(2008)0763 (1),
- uwzględniając wspólną strategię Danii i Grenlandii na rzecz Arktyki w okresie przejściowym z maja 2008 r.,
- uwzględniając strategię rządu Norwegii na rzecz dalekiej północy z 2007 r. oraz związane z nią działania następcze z marca 2009 r.,
- uwzględniając raport Nordregio nr 2009:2 „Strong, Specific and Promising – Towards a Vision for the Northern Sparsely Populated Areas in 2020” [Silna, konkretna i obiecująca – wizja dotycząca słabo zaludnionych obszarów północnych w 2020 r.],
- uwzględniając program współpracy Nordyckiej Rady Ministrów na lata 2009-2011, program Euro-arktycznej Rady Morza Barentsa (ERMB) oraz program prezydium Rady Arktycznej,
- uwzględniając strategię Kanady na rzecz dalekiej północy z sierpnia 2009 r. oraz oświadczenie Kanady w sprawie dalszej polityki na rzecz Arktyki z 20 sierpnia 2010 r.,
- uwzględniając kanadyjską ustawę zmieniającą ustawę w sprawie zapobiegania zanieczyszczeniom wód w regionie arktycznym z sierpnia 2009 r.,
- uwzględniając „Podstawy polityki państwowej Federacji Rosyjskiej w Arktyce na okres do 2020 r. oraz w dalszej perspektywie”, przyjęte dnia 18 września 2008 r., a także rosyjską krajową strategię bezpieczeństwa na okres do 2020 r. z maja 2009 r.,
- uwzględniając dekret prezydenta USA w sprawie bezpieczeństwa narodowego oraz dekret prezydenta USA w sprawie bezpieczeństwa wewnętrznego z dnia 9 stycznia 2009 r.,
- uwzględniając amerykańską ustawę w sprawie odpowiedzialnego rozwoju energetycznego Arktyki z 2010 r.,
- uwzględniając amerykańską ustawę w sprawie badań i zapobiegania wyciekom ropy w Arktyce z 2009 r.,
- uwzględniając amerykański akt wykonawczy w sprawie żeglugi morskiej na wodach Arktyki z 2009 r.,
- uwzględniając deklarację z Monako z listopada 2008 r.,
- uwzględniając oświadczenie końcowe pierwszego parlamentarnego forum wymiaru północnego przyjęte w Brukseli dnia 26 września 2009 r.,
- uwzględniając oświadczenie dziewiątej konferencji parlamentarzystów regionu arktycznego z 15 września 2010 r.,

(1) 2009/10:UU4.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- uwzględniając nową koncepcję strategiczną NATO, przyjętą przez szefów państw i rządów podczas szczytu w Lizbonie w listopadzie 2010 r. oraz jej skutki w odniesieniu do kwestii bezpieczeństwa w regionie arktycznym, a zwłaszcza kwestii wojskowych związanych z Daleką Północą,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0377/2010),
- A. mając na uwadze, że komunikat Komisji stanowi pierwszy formalny krok w odpowiedzi na wezwanie Parlamentu Europejskiego do sformułowania polityki UE na rzecz Arktyki; mając na uwadze, że konkluzje Rady dotyczące Arktyki należy traktować jako kolejny krok na rzecz zdefiniowania polityki UE na rzecz Arktyki,
- B. mając na uwadze, że Parlament Europejski aktywnie uczestniczył w pracach stałego komitetu parlamentarzystów regionu arktycznego za pośrednictwem delegacji do spraw stosunków ze Szwajcarią, Islandią i Norwegią w ciągu mniej więcej dwóch dekad, na zakończenie których zorganizował formalną Konferencję Parlamentarzystów Regionu Arktycznego we wrześniu 2010 r. w Brukseli,
- C. mając na uwadze, że Dania, Finlandia i Szwecja są krajami arktycznymi, a Finlandia i Szwecja są częściowo położone w kole podbiegunowym; mając na uwadze, że jedyny rdzenny lud w UE, Lapończycy, mieszka w regionie arktycznym na terytorium Finlandii i Szwecji, a także Norwegii i Rosji,
- D. mając na uwadze, że wniosek Islandii o przystąpienie do UE zwiększy potrzebę uwzględniania przez UE regionu arktycznego w perspektywie geopolitycznej,
- E. mając na uwadze, że Norwegia jako niezawodny partner jest związana z UE porozumieniem EOG,
- F. mając na uwadze długotrwałe zaangażowanie UE w Arktyce poprzez politykę w ramach wymiaru północnego, prowadzoną wspólnie z Rosją, Norwegią i Islandią, w tym jej „arktycznego okna”, współpracę na morzu Barentsa, w szczególności w ramach Euro-arktycznej Rady Morza Barentsa, konsekwencje strategicznego partnerstwa z Kanadą, Stanami Zjednoczonymi i Rosją oraz swoją działalność jako aktywnego doraźnego obserwatora w Radzie Arktycznej,
- G. mając na uwadze, że stopniowe formułowanie unijnej polityki dotyczącej Arktyki powinno opierać się na uznawaniu istniejących międzynarodowych, wielostronnych i dwustronnych ram prawnych, takich jak kompleksowy zbiór przepisów zawartych w konwencji UCLOS oraz liczne porozumienia sektorowe, dwustronne i wielostronne, które już regulują pewne zagadnienia istotne dla Arktyki,
- H. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie w dużym stopniu przyczyniają się do badań prowadzonych w Arktyce, a programy wspólnotowe, takie jak obecny siódmy program ramowy, wspierają ważne projekty badawcze prowadzone w tym regionie,
- I. mając na uwadze, że szacuje się, iż w regionie arktycznym znajduje się około 1/5 nieodkrytych złóż węgłowodorów, chociaż potrzebne są głębsze badania, aby dokładniej określić ilość gazu i ropy w regionie oraz opłacalność ich eksploatacji,
- J. mając na uwadze, że istnieje również duże światowe zainteresowanie innymi odnawialnymi i nieodnawialnymi zasobami Arktyki, takimi jak minerały, lasy, ryby oraz dziewicze krajobrazy, które można wykorzystać do celów turystycznych,
- K. mając na uwadze, że rosnące zainteresowanie regionem arktycznym ze strony podmiotów spoza tego regionu – takich jak Chiny, na co wskazuje zlecona przez Chiny budowa pierwszego lodołamacza, środki finansowe przeznaczane przez ten kraj na badania polarne oraz złożone przez Koreę Południową, Chiny, Włochy, UE, Japonię i Singapur wnioski o status stałego obserwatora w Radzie Arktycznej – oznacza wzrost wartości geopolitycznej Arktyki na dużą skalę,
- L. mając na uwadze, że niedawne ustanowienie samorządu na Grenlandii, zajmującego się odpowiednimi obszarami polityki, w tym ustawodawstwem środowiskowym i zasobami, oraz niedawna aktualizacja umowy o partnerstwie UE-Grenlandia przyczyniły się do wzrostu zainteresowania badaniami i eksploatacją zasobów na Grenlandii oraz na szelfie kontynentalnym,

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- M. mając na uwadze, że skutki zmiany klimatu wywodzące się przeważnie spoza obszaru Arktyki oraz globalizacja gospodarki światowej będą miały wpływ na ten region; mając na uwadze w szczególności zmniejszanie się pokrywy lodowej na morzu, a także wykorzystywanie potencjału zasobów oraz możliwe stosowanie nowych technologii prawdopodobnie będą miały nieprzewidywalne skutki i wpływ na pozostałe części planety i spowodują nasilenie żeglugi między Europą, Azją i Ameryką Północną, badania i eksplorację zasobów naturalnych, głównie gazu, ropy naftowej i innych minerałów, ale także zasobów naturalnych takich jak ryby, oraz eksploatację morskich zasobów genetycznych, nasilenie działań w zakresie wydobywania i pozyskiwania oraz nasilenie turystyki i działalności badawczej; mając na uwadze, że te skutki przyniosą Arktyce oraz innym obszarom nowe wyzwania, ale także i nowe możliwości,
- N. mając na uwadze, że zarządzanie zmianą klimatu odbywa się za pomocą monitorowania, środków łączących i przystosowawczych; mając na uwadze, że propagowanie zrównoważonego rozwoju w użytkowaniu zasobów naturalnych oraz w budowaniu nowej infrastruktury stanowi przedmiot strategicznych procesów planowania,

UE a Arktyka

1. przypomina, że trzy państwa członkowskie UE, Dania, Finlandia i Szwecja, to państwa Arktyki; przyznaje, że UE do tej pory nie ma linii brzegowej z Oceanem Arktycznym, potwierdza słuszny interes UE oraz innych państw trzecich jako zainteresowanych stron na mocy praw i obowiązków wynikających z prawa międzynarodowego, jej zaangażowanie w politykę dotyczącą ochrony środowiska, klimatu i inne strategie polityczne oraz finansowanie, działalność badawczą i interes ekonomiczny, w tym dotyczący żeglugi i eksploatacji zasobów naturalnych; ponadto przypomina, że UE posiada duże obszary lądowe Arktyki w Finlandii i Szwecji, zamieszkałe przez jedyny pierwotny lud Europy – Lapończyków;
2. bierze pod uwagę, że ze względu na północne państwa członkowskie oraz kraje kandydujące UE jest zainteresowana polityką dotyczącą Arktyki, a jednocześnie ma wpływ na tę politykę, oraz uznaje prace realizowane w ramach szeregu partnerstw wymiaru północnego, wspólnej polityki UE z Rosją, Norwegią i Islandią;
3. podkreśla, że pewne kierunki polityki istotne dla Arktyki, takie jak zachowanie morskich zasobów biologicznych w ramach wspólnej polityki rybołówstwa, leżą w wyłącznej gestii Unii, a inne kompetencje są po części dzielone z państwami członkowskimi;
4. wskazuje, że UE zobowiązała się do opracowywania rozwiązań politycznych dotyczących Arktyki w oparciu o najlepszą dostępną wiedzę naukową oraz analizy procesów mających wpływ na Arktykę, w związku z czym prowadzi już znaczącą działalność badawczą, aby uzyskać solidne dowody naukowe na poparcie tworzonej polityki;
5. świadomy konieczności chronienia wrażliwego środowiska Arktyki, podkreśla znaczenie ogólnej stabilizacji i pokoju w regionie; podkreśla, że UE powinna realizować politykę, która gwarantuje objęcie środkami dotyczącymi środowiska interesów mieszkańców regionu arktycznego, w tym rdzennej ludności, w celu ochrony i rozwoju tego regionu; podkreśla podobieństwo podejścia, analizy i priorytetów zawartych w komunikacie Komisji i dokumentach politycznych państw Arktyki; podkreśla potrzebę prowadzenia polityki, która respektuje zainteresowanie zarządzaniem i wykorzystaniem lądowych i morskich, odnawialnych i nieodnawialnych zasobów naturalnych regionu arktycznego w sposób zgodny ze zrównoważonym rozwojem, ponieważ region ten dostarcza Europie ważnych surowców, będących ważnym źródłem dochodu dla jego mieszkańców;
6. podkreśla, że przyszłe przystąpienie Islandii do UE przekształci Unię w podmiot wybrzeża regionu arktycznego, przy czym zauważa, że status Islandii jako kraju kandydującego do UE podkreśla potrzebę skoordynowanej polityki w odniesieniu do Arktyki na szczeblu UE oraz stanowi dla UE strategiczną szansę na wniesienie wkładu do wielostronnego zarządzania regionem arktycznym i na odegranie w nim bardziej aktywnej roli; uważa, że przystąpienie Islandii do UE w większym stopniu utwierdzi obecność UE w Radzie Arktycznej;
7. podkreśla znaczenie współdziałania ze społecznościami Arktyki oraz wspierania programów w zakresie budowania potencjału, aby poprawić jakość życia lokalnych i rdzennych społeczności regionu oraz uzyskać lepszą wiedzę na temat warunków życia i kultur tych społeczności; zwraca się do UE o promowanie bardziej intensywnego dialogu z ludami rdzennymi oraz lokalnymi mieszkańcami Arktyki;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

8. podkreśla potrzebę holistycznej, skoordynowanej polityki dotyczącej Arktyki, w której wyraźnie zdefiniuje się priorytety, potencjalne wyzwania i strategię UE;

Nowe światowe szlaki transportowe

9. podkreśla duże znaczenie, jakie ma bezpieczeństwo nowych światowych morskich szlaków transportowych w Arktyce, zwłaszcza dla gospodarki UE i jej państw członkowskich, w których rękach znajduje się 40 % światowej żeglugi handlowej; z zadowoleniem przyjmuje prace Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) nad obowiązkowym kodeksem polarnym dla żeglugi oraz działalność grup roboczych Rady Arktycznej, a zwłaszcza grupy ds. misji poszukiwawczo-ratowniczych (SAR); podkreśla, że UE oraz jej państwa członkowskie powinny aktywnie wspierać wolny status mórz oraz prawo do swobodnego poruszania się po międzynarodowych drogach wodnych;

10. podkreśla znaczenie otwarcia nowych korytarzy kolejowych i transportowych na Euro-arktycznym Obszarze Transportu na Morzu Barentsa (BEATA), aby ułatwić zaspokojenie rosnącego zapotrzebowania na międzynarodową wymianę handlową, przemysł wydobywczy oraz rozwój innych gałęzi gospodarki, a także organizowania połączeń lotniczych na dalekiej Północy; w tym kontekście zwraca uwagę na nowe partnerstwo wymiaru północnego w zakresie transportu i logistyki;

11. sugeruje, że należy uwzględnić dane dotyczące ważnych krajów spoza obszaru arktycznego, prowadzących żeglugę przez Ocean Arktyczny, w ramach inicjatywy w zakresie akcji poszukiwawczych i ratunkowych RA; w związku z tym zaleca Komisji i Radzie oraz Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu (EMSA), aby koordynowała politykę UE i państw członkowskich w tej szczególnej dziedzinie w ramach IMO, RA i innych organizacji;

12. wskazuje, że niezależnie od prac nad obowiązkowym kodeksem polarnym dla żeglugi szybsze rozwiązanie kwestii bezpieczeństwa żeglugi po wodach arktycznych można by osiągnąć poprzez koordynację i harmonizację przepisów krajowych, oraz wzywa EMSA do pełnego zajęcia się kwestią żeglugi po wodach arktycznych;

13. z zadowoleniem przyjmuje pozostałe inicjatywy dotyczące bezpiecznej żeglugi w Arktyce oraz lepszego dostępu do poszczególnych szlaków przez Morze Północne; podkreśla, że inicjatywy te dotyczą nie tylko żeglugi handlowej, lecz również dużego i rosnącego ruchu żeglugi turystycznej przewożącej obywateli UE; wzywa do nasilenia badań nad wpływem zmiany klimatu na żeglugę i jej szlaki w Arktyce; wzywa również do oceny wpływu wzrostu żeglugi i działalności handlowej, w tym działalności przybrzeżnej, na środowisko naturalne Arktyki i jej mieszkańców;

14. wzywa państwa regionu do zadbania o to, by wszelkie dostępne oraz mogące powstać w przyszłości szlaki transportowe były otwarte dla żeglugi międzynarodowej, a także do niestosowania jednostronnych i arbitralnych obciążeń, finansowych lub administracyjnych, które mogłyby utrudniać żeglugę na terenie Arktyki, innych niż środki uzgodnione na szczeblu międzynarodowym, mające na celu zwiększenie bezpieczeństwa lub ochrony środowiska;

Zasoby naturalne

15. ma świadomość, że rosnąca liczba ludności świata potrzebuje nowych zasobów oraz uznaje zarówno wzrost zainteresowania tymi zasobami, jak i suwerenne prawa państw Arktyki potwierdzone prawem międzynarodowym; zaleca wszystkim zainteresowanym stronom, aby podjęły działania w celu zapewnienia stosowania zasad bezpieczeństwa oraz standardów społecznych i ochrony środowiska podczas badań i eksploatacji zasobów naturalnych;

16. wskazuje, że ocena oddziaływania na środowisko (OOŚ) oraz procedury oceny strategicznego i społecznego wpływu będą głównym narzędziem zarządzania Arktyką w ramach konkretnych projektów i programów realizowanych na terenie Arktyki; zwraca uwagę na dyrektywę UE 2001/42/WE⁽¹⁾ w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko (SEA), a także na to, że Finlandia, Szwecja i Norwegia ratyfikowały Konwencję EKG ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym (konwencja z Espoo), która będzie dobrą podstawą aktywnego propagowania procedur oceny wpływu w Arktyce; powołuje się w związku z tym również na oświadczenie z Bergen ogłoszone podczas posiedzenia ministerialnego Komisji OSPAR, które odbyło się w dniach 23–24 września 2010 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

17. wzywa państwa z regionu do rozwiązania wszelkich obecnych lub przyszłych konfliktów dotyczących dostępu do zasobów naturalnych w Arktyce na drodze konstruktywnego dialogu, w miarę możliwości w ramach RA, która stanowi odpowiednią platformę do takich rozmów; podkreśla rolę, jaką odgrywa komisja ONZ ds. granic szelfu kontynentalnego (CLCS) w rozwiązywaniu konfliktów między państwami Arktyki w zakresie wyznaczania granic ich wyłącznych stref ekonomicznych;

18. wskazuje w szczególności, że państw Arktyki są odpowiedzialne za dopilnowanie, by koncerny naftowe planujące rozpoczęcie odwiertów ropy w odpowiednich granicach morskich tych państw dysponowały niezbędnymi technologiami i wiedzą ekspercką z zakresu bezpieczeństwa oraz wystarczającymi środkami finansowymi, aby zapobiec awariom platformy wiertniczej i wyciekom ropy naftowej oraz podjąć odpowiednie działania w razie takich wypadków; zauważa, że ze względu na ekstremalne warunki atmosferyczne oraz wrażliwość ekologiczną regionu arktycznego odpowiednie koncerny naftowe muszą zgromadzić specjalistyczną wiedzę na temat zapobiegania wyciekom ropy w regionie oraz środków zaradczych w takich sytuacjach;

19. wyraża zadowolenie z nowej umowy o delimitacji granicy ⁽¹⁾ zawartej pomiędzy Norwegią i Rosją, a zwłaszcza z wyrażonej chęci ściślejszej współpracy w zakresie wspólnego zarządzania zasobami oraz dalszego wspólnego zarządzania zasobami rybnymi na Morzu Barentsa, w tym także z punktu widzenia zrównoważonego rozwoju; uważa współpracę dwustronną między Norwegią i Rosją za przykład wspólnego stosowania najwyższych z możliwych standardów technicznych w dziedzinie ochrony środowiska przy poszukiwaniach ropy i gazu na Morzu Barentsa; wskazuje w szczególności na znaczenie rozwoju nowych technologii zaprojektowanych specjalnie dla środowiska Arktyki, np. technologii instalacji pod dnem morskim, które mogą stanowić przedmiot sporów;

20. ma świadomość, że istnieją różne interpretacje Traktatu Spitsbergeńskiego w odniesieniu do jego zastosowania do szelfu kontynentalnego i stref morskich Svalbardu/Spitsbergenu i, ze względu na stosunkowo dobrą dostępność do zasobów szelfu kontynentalnego, z zadowoleniem przyjąłby zawarcie umowy w sprawie statusu prawnego szelfu, uznającej prawa i obowiązki państw nadbrzeżnych szelfu; oczekuje, że ewentualne spory zostaną rozwiązane w konstruktywny sposób;

21. przypomina o tym, że UE jest głównym konsumentem zasobów naturalnych Arktyki, a także o zaangażowaniu europejskich podmiotów gospodarczych; prosi Komisję, aby dalej popierała współpracę i transfer technologii w celu zapewnienia najwyższych standardów i stosownych procedur administracyjnych, utworzenia trwałych podstaw technicznych dla potrzeb przyszłych kierunków rozwoju i zarządzania zasobami Arktyki, takimi jak rybołówstwo, górnictwo, leśnictwo i turystyka, oraz aby w pełni wykorzystywała uprawnienia regulacyjne UE w tym względzie; ponieważ działalność gospodarcza w Arktyce będzie rosła, wzywa UE do propagowania zasad zrównoważonego rozwoju w ramach tej działalności;

22. nalega, aby przed otwarciem każdej nowej strefy połowów przemysłowych w regionie arktycznym przeprowadzono wiarygodne i ostrożnościowe oceny naukowe stad, aby ustalić poziom nakładów połowowych, który pozwoli zachować stada ryb objęte połowem i nie doprowadzi do wyczerpania zasobów innych gatunków lub poważnych szkód w środowisku morskim oraz aby wszystkie połowy oceaniczne były regulowane przez regionalną organizację ds. rybołówstwa, która uwzględni opinie naukowe oraz posiada rozbudowany program kontroli i nadzoru, aby zapewnić zgodność ze środkami w zakresie zarządzania, przy czym połowy w wyłącznych strefach ekonomicznych (w.s.e.) muszą spełniać takie same standardy;

23. uważa, że tworzenie i ustanawianie morskich obszarów chronionych o wystarczającej wielkości i różnorodności stanowi ważne narzędzie ochrony środowiska morskiego;

Wpływ zmiany klimatu i zanieczyszczeń na Arktykę

24. przyznaje, że UE, podobnie jak inne uprzemysłowione części świata, znacznie przyczynia się do zmiany klimatu i w związku z tym ponosi szczególną odpowiedzialność, dlatego powinna odgrywać wiodącą rolę w walce z tym zjawiskiem;

25. przyznaje, że najlepszym rozwiązaniem w zakresie ochrony Arktyki jest zawarcie długoterminowej i ambitnej umowy w sprawie zmiany klimatu, ale zdaje sobie sprawę, że ze względu na szybko postępujące ocieplenie Arktyki należy również opracować ewentualne dodatkowe krótkoterminowe środki, aby ograniczyć ocieplenie Arktyki;

⁽¹⁾ Umowa podpisana w dniu 15 września 2010 r.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

26. uważa Arktykę za wrażliwy region, w którym skutki zmiany klimatu są szczególnie widoczne i mają poważne konsekwencje dla innych regionów świata; popiera w związku z tym konkluzje Rady w sprawie ściślejszej współpracy z UNFCCC i sieciami stałej obserwacji Arktyki (SAON), a także starania mające na celu utworzenie svalbardzkiego zintegrowanego systemu obserwacji (SIOS – Svalbard Integrated Observation System) oraz arktycznych części Europejskiego Multidyscyplinarnego Obserwatorium Dna Morskiego (EMSO), ponieważ inicjatywy te pozwolą Europie przyczynić się do zrozumienia zmiany klimatu i środowiska naturalnego w regionie arktycznym;

27. uznaje niewspółmiernie poważne skutki ocieplenia na Arktyce, spowodowanego emisjami sadzy węglowej pochodzącej z UE i innych regionów półkuli północnej, i podkreśla konieczność objęcia emisji sadzy węglowej odpowiednimi ramami regulacyjnymi EKG ONZ i UE, takimi jak Konwencja w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości oraz dyrektywa w sprawie krajowych poziomów emisji;

28. z zadowoleniem przyjmuje zakaz użytkowania i przewozu ciężkiego oleju opałowego na statkach pływających w obszarze Antarktyki przyjęty przez Komitet Ochrony Środowiska Morskiego (MEPC) w ramach IMO, który ma wejść w życie w dniu 1 sierpnia 2011 r.; podkreśla, że podobny zakaz może stanowić odpowiednie rozwiązanie na wodach Arktyki w celu zmniejszenia zagrożenia dla środowiska w razie wypadków;

29. popiera wzmoczoną współpracę państw Arktyki i państw spoza jej obszaru w zakresie budowania sieci stałej obserwacji Arktyki (SAON) oraz wzywa Europejską Agencję Środowiska do kontynuowania jej cennych działań oraz promowania współpracy w ramach Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (Eionet) w oparciu o wytyczne wspólnego systemu informacji o środowisku (SEIS);

30. podkreśla istotną rolę, jaką UE oraz państwa okołobiegunowe mają do odegrania w redukcji zanieczyszczenia środowiska, które dostaje się do Arktyki za pośrednictwem transportu na dalekie odległości, np. transportu morskiego; podkreśla w związku z tym znaczenie wdrażania europejskiego prawodawstwa, takiego jak rozporządzenie (WE) nr 1907/2006⁽¹⁾; wskazuje, że zmiana klimatu w Arktyce będzie miała poważny wpływ na regiony przybrzeżne w Europie i innych części świata oraz na sektory zależne od klimatu, takie jak rolnictwo i rybołówstwo, energia odnawialna, hodowla reniferów, łowiectwo, turystyka i transport;

Zrównoważony rozwój społeczno-gospodarczy

31. przyznaje, że skutki topnienia lodu i niższych temperatur nie tylko wpływają na przemieszczanie się ludów tubylczych, zagrażając w ten sposób tubylczemu trybowi życia, ale tworzą także możliwości dla rozwoju gospodarczego w regionie arktycznym; uznaje dążenie mieszkańców i władz regionu arktycznego, posiadających suwerenne prawa i obowiązki, do dalszego zrównoważonego rozwoju i jednoczesnej ochrony tradycyjnych źródeł utrzymania ludów tubylczych oraz bardzo wrażliwych ekosystemów arktycznych, uwzględniając ich doświadczenia związane z wykorzystaniem i rozwojem różnorodnych zasobów regionu w sposób zgodny ze zrównoważonym rozwojem; zaleca stosowanie zasad ekosystemowego zarządzania w celu połączenia wiedzy naukowej na temat środowiska z wartościami i potrzebami społecznymi;

32. podkreśla, że ważne jest, aby UE przedyskutowała z przedstawicielami regionów tego obszaru znaczenie funduszy strukturalnych przeznaczonych na rozwój i współpracę, aby stawić czoła przyszłym globalnym wyzwaniom związanym z postępowaniem oraz wykorzystać możliwości rozwoju tego obszaru;

33. jest zdania, że aby określić konkretny potencjał każdego miejsca oraz opracować adekwatne strategie zasiedlania z uwzględnieniem różnic regionalnych, potrzebny jest szeroko zakrojony proces realizowany przy wsparciu na poziomie krajowym i UE; uważa, że partnerstwa i dialog między zainteresowanymi szczeblami władzy zapewnią możliwie najbardziej skuteczne wdrożenie strategii politycznych;

34. odnotowuje szczególną sytuację rdzennej ludności Arktyki i uznaje jej prawa, a w szczególności zwraca uwagę na sytuację prawną i polityczną rdzennej ludności w państwach Arktyki i w ramach ich reprezentacji w Radzie Arktycznej; wzywa do szerszego włączenia rdzennej ludności do opracowywania polityki; podkreśla potrzebę przyjęcia specjalnych środków mających na celu ochronę kultury, języka i prawa do ziemi rdzennej ludności w sposób określony w konwencji MOP nr 169; wzywa do prowadzenia regularnych rozmów między przedstawicielami rdzennej ludności i instytucjami UE, a ponadto wzywa UE do uwzględnienia konkretnych potrzeb słabo zaludnionych obszarów peryferyjnych w zakresie rozwoju regionalnego, źródeł utrzymania i edukacji; podkreśla znaczenie, jakie ma wspieranie działalności promującej kulturę, język i zwyczaje rdzennej ludności;

⁽¹⁾ Dz.U. L 136 z 29.5.2007, s. 3.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

35. zauważa, że gospodarka rdzennej ludności opiera się w dużym stopniu na zrównoważonym użytkowaniu zasobów naturalnych, w związku z czym ograniczenie zmiany klimatu i jej skutków oraz prawo rdzennej ludności do nieskażonego środowiska naturalnego wchodzi również w zakres kwestii praw człowieka;
36. z zadowoleniem przyjmuje działania specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji praw człowieka i podstawowych wolności ludów rdzennych oraz pracę zespołu ekspertów ONZ ds. praw ludów rdzennych;
37. z zadowoleniem przyjmuje sporządzenie przez zespół ekspertów sprawozdania z postępu prac w zakresie badań nad ludami rdzennymi i prawem do uczestnictwa w procesie decyzyjnym;
38. wzywa państwa członkowskie do podjęcia negocjacji prowadzących do ratyfikacji nowej Konwencji w sprawie Lapończyków;
39. wzywa UE do aktywnego promowania praw do kultury i języka ludów ugrofińskich żyjących w północnej Rosji;
40. odnotowuje niedawne zmiany prawne w kwestii unijnego zakazu dotyczącego produktów z fok, mianowicie skargę w sprawie uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1007/2009 ⁽¹⁾ (sprawa T-18/10 Inuit Tapiriit Kanatami przeciwko Parlamentowi i Radzie) zawisła przed Sądem; odnotowuje procedurę konsultacji pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (WTO), której zażądały Kanada i Norwegia; wyraża nadzieję, że w wyniku orzeczeń ETS i ustaleń z procedur WTO można będzie przewyciężyć różnice zdań między stronami;
41. ma świadomość rosnącego zainteresowania eksploatacją zasobów; w tym kontekście wskazuje na konieczność opracowania szeroko zakrojonego wszechstronnego podejścia ekosystemowego, które daje największe szanse na skuteczne podjęcie wielorakich wyzwań dla Arktyki, związanych ze zmianą klimatu, żegluga, zagrożeniami dla środowiska i zanieczyszczeniami, rybołówstwem oraz innymi rodzajami działalności człowieka, które będzie zgodne z kierunkami zintegrowanej polityki morskiej UE i norweskiego planu zintegrowanego zarządzania dla Morza Barentsa i dla obszarów morskich w pobliżu Lofotów; zaleca państwom członkowskim zatwierdzenie zmienionych wytycznych Rady Arktycznej w sprawie podmorskich złóż ropy i gazu z 2009 r.;

Sprawowanie rządów

42. uznaje instytucje oraz szerokie ramy prawa międzynarodowego i porozumienia, które regulują dziedziny ważne dla Arktyki, takie jak UNCLOS (w tym podstawowe zasady wolności żeglugi i nieszkodliwego przepływu), IMO, konwencja OSPAR ⁽²⁾, Komisja ds. Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku (NEAFC), konwencja CITES ⁽³⁾ i konwencja sztokholmska, a także liczne obowiązujące aktualnie porozumienia i systemy oraz przepisy krajowe obowiązujące w państwach Arktyki; w związku z tym stwierdza, że region Arktyki nie może być postrzegany jako próżnia prawna, ale jako obszar dysponujący odpowiednimi narzędziami sprawowania rządów; wskazuje jednak, że ze względu na wyzwania związane ze zmianą klimatu oraz rozwojem gospodarczym obowiązujące przepisy muszą być dalej rozwijane, umacniane i wdrażane przez wszystkie zainteresowane strony;
43. podkreśla ważną rolę państw jako kluczowych podmiotów w zarządzaniu Arktyką, ale wskazuje również na znaczenie innych ważnych podmiotów, takich jak organizacje międzynarodowe, rdzenna i miejscowa ludność lub władze samorządowe; wskazuje na znaczenie, jakie ma zwiększenie zaufania pomiędzy podmiotami mającymi zasadne interesy w regionie poprzez podejście oparte na uczestnictwie i wykorzystanie dialogu jako instrumentu rozwoju wspólnej wizji dotyczącej Arktyki;
44. uważa, że uwagi niektórych obserwatorów na temat tak zwanej „walki o Arktykę” nie przyczyniają się do umacniania konstruktywnego porozumienia i współpracy w regionie; zauważa, że państwa Arktyki wielokrotnie deklarowały swoje zobowiązanie do rozstrzygnięcia ewentualnego konfliktu interesów, a w niektórych przypadkach podejmowały działania w tym zakresie, zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego;
45. uznaje ważną rolę Rady Arktycznej jako głównego forum regionalnego w sprawach współpracy dotyczącej całego regionu; przypomina, że oprócz państw członkowskich UE: Danii, Szwecji i Finlandii oraz kraju kandydującego Islandii, które są członkami Rady Arktycznej, państwa członkowskie UE: Niemcy, Francja, Wielka Brytania, Holandia, Hiszpania i Polska są aktywnymi stałymi obserwatorami; ponawia

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 31.10.2009, s. 36.

⁽²⁾ Konwencja o ochronie środowiska morskiego obszaru północno-wschodniego Atlantyku.

⁽³⁾ Konwencja o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

zobowiązanie do niewspierania wszelkich porozumień wykluczających arktyczne państwa członkowskie UE, państwa kandydujące lub państwa Arktyki należące do EOG/EFTA; z uznaniem odnosi się do konkretnych działań grup roboczych Rady Arktycznej z udziałem obserwatorów i zwraca się do Komisji i agencji UE o dalsze aktywne uczestnictwo w pracach odnośnych grup roboczych, jeżeli jest to możliwe; opowiada się za wzmocnieniem prawnej i ekonomicznej podstawy RA;

46. uznaje, że wyzwania stojące przed Arktyką są wyzwaniami światowymi oraz że w związku z tym powinny obejmować wszystkie właściwe podmioty;

47. z zadowoleniem przyjmuje wyniki zawarte w najważniejszych sprawozdaniach sporządzonych przez szereg ostatnich lat przez grupy robocze RA na temat ropy i gazu w Arktyce, skutków ocieplenia oraz na temat potrzeb w zakresie reagowania w nagłych sytuacjach;

48. z zadowoleniem przyjmuje stopień politycznej organizacji interesów ludności rdzennej w formie parlamentów lapońskich, a następnie Rady Lapończyków w Europie Północnej oraz współpracę szeregu okołobiegunowych organizacji ludów rdzennych, a także uznaje szczególną rolę RA w angażowaniu członków tych ludów; uznaje prawa ludów rdzennych Arktyki zgodnie z Deklaracją praw ludów tubylczych ONZ oraz wzywa Komisję do korzystania z europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie do celów wzmocnienia pozycji ludów rdzennych Arktyki;

49. wyraża zadowolenie z szerokiej współpracy w takich sprawach, jak ochrona środowiska morskiego Arktyki (grupa robocza PAME), nie tylko na szczeblu regionalnym, ale także dwustronnym i międzynarodowym; w związku z tym traktuje prace Rady Arktycznej dotyczące działań poszukiwawczo-ratowniczych jako pierwszy krok w kierunku utworzenia mechanizmów umożliwiających podejmowanie wiążących decyzji;

50. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzanie przez RA stałej oceny zakresu i struktury jej prac oraz wyraża nadzieję, że będzie ona kontynuować rozszerzanie podstawy procesów decyzyjnych, aby możliwe było zaangażowanie podmiotów spoza RA;

51. wyraża nadzieję, że Rada Arktyczna będzie nadal prowadzić ważną działalność i poszerzać podstawy procesów decyzyjnych, aby uwzględniły inne podmioty z Arktyki, które zwiększają swoją obecność w regionie, dzięki czemu wykorzysta ich wiedzę i możliwości oraz weźmie pod uwagę ich interes uzasadniony na mocy prawa międzynarodowego przy jednoczesnym podkreśleniu wyraźnie większego znaczenia interesów państw Arktyki; wyraża zadowolenie z wewnętrznej procedury Rady Arktycznej, dotyczącej przeglądu statusu obserwatorów oraz ewentualnego przyszłego zakresu zadań Rady Arktycznej;

52. jest zdania, że wzmocniona Rada Arktyczna powinna odgrywać wiodącą rolę we współpracy w sprawach Arktyki i dlatego z zadowoleniem przyjąłby usprawnienie Rady Arktycznej pod względem politycznym i administracyjnym, w szczególności poprzez rozpatrywane obecnie utworzenie stałego sekretariatu, bardziej sprawiedliwy podział kosztów, częstsze posiedzenia ministrów i coroczny szczyt najwyższego szczebla w sprawie Arktyki, zgodnie z propozycją ministerstwa spraw zagranicznych Finlandii, która jest państwem członkowskim UE i członkiem Rady Arktycznej; z zadowoleniem przyjąłby również większe zaangażowanie parlamentarzystów z Arktyki w podkreślanie parlamentarnego wymiaru i zadbanie o uczestnictwo ważnych podmiotów spoza tego regionu; podkreśla ponadto, że ciągłe spotkania na wysokim szczeblu zamkniętej grupy państw będą jedynie podważać status i rolę RA jako całości; pragnie, aby RA utrzymała swoje otwarte i wszechstronne podejście i pozostała w ten sposób otwarta na wszystkie zainteresowane strony;

53. postrzega wymiar północny jako centrum współpracy regionalnej w Europie Północnej; zauważa, że czterech partnerów, a mianowicie UE, Islandia, Norwegia i Federacja Rosyjska, a także Rada Arktyczna, Euro-arktyczna Rada Morza Barentsa, Rada Państw Morza Bałtyckiego, Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju (EBOR), Europejski Bank Inwestycyjny (EBI), Nordycki Bank Inwestycyjny (NBI) i Bank Światowy (MBOR) są uczestnikami wymiaru północnego oraz że zarówno Kanada, jak i Stany Zjednoczone posiadają w wymiarze północnym status obserwatora; podkreśla potrzebę ścisłego zbliżenia polityki wymiaru północnego i rozwijającej się polityki UE dotyczącej Arktyki; zauważa północny wymiar „okna arktycznego”; podkreśla wartość doświadczenia, jakie wnoszą partnerstwa w ramach wymiaru północnego, a w szczególności nowe partnerstwo wymiaru północnego w zakresie transportu i logistyki oraz korzyści płynące z tego dla współpracy w Arktyce;

54. potwierdza poparcie dla statusu UE jako stałego obserwatora w Radzie Arktycznej; przyznaje, że państwa członkowskie UE uczestniczą w pracy RA w ramach różnych organizacji międzynarodowych (takich jak IMO, OSPAR, NEAFC i konwencja sztokholmska) oraz podkreśla potrzebę osiągnięcia spójności wszystkich unijnych strategii politycznych dotyczących Arktyki; prosi Komisję, aby powiadamiała Parlament

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

o posiedzeniach i pracach Rady Arktycznej i jej grup roboczych; podkreśla jednocześnie, że UE i jej państwa członkowskie są już obecne jako członkowie lub obserwatorzy w innych organizacjach międzynarodowych mających znaczenie dla Arktyki, takich jak IMO, OSPAR, Komisja ds. Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku (NEAFC) i konwencja sztokholmska i w związku z tym powinny się bardziej spójnie koncentrować na pracy w tych organizacjach; podkreśla w tym względzie zwłaszcza potrzebę spójności wszystkich unijnych strategii politycznych dotyczących Arktyki; wzywa RA do większego angażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych w roli obserwatorów ad-hoc;

55. uznaje Euro-arktyczną Radę Morza Barentsa (ERMB) za ważną platformę współpracy między Danią, Finlandią, Norwegią, Rosją, Szwecją oraz Komisją Europejską; przyjmuje do wiadomości działania ERMB w sprawach zdrowotnych i społecznych, edukacji i badań, energii, kultury oraz turystyki; zauważa doradczą rolę Grupy Roboczej ds. Ludów Tubylczych (WGIP) w ramach ERMB;

Wnioski i prośby

56. zwraca się do Komisji o przekształcenie istniejącej grupy międzywydziałowej w stałą międzywydziałową strukturę, która zapewni spójne, skoordynowane i zintegrowane podejście w kluczowych dziedzinach politycznych istotnych dla Arktyki, takich jak środowisko naturalne, energia, transport i rybołówstwo; zaleca, aby przyznać Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych i DG MARE rolę organów wspólnie kierujących tą strukturą, przy czym ta druga instytucja miałaby działać jako międzysektorowy koordynator w ramach Komisji; zaleca również utworzenie odpowiedniej jednostki ds. Arktyki w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych;

57. wzywa Komisję do uwzględnienia podczas negocjacji umów dwustronnych potrzeby ochrony wrażliwego ekosystemu Arktyki, brania pod uwagę interesów mieszkańców Arktyki, w tym lokalnych grup ludności, korzystania z naturalnych zasobów Arktyki w sposób zrównoważony i zachęca Komisję do działania zgodnie z wymienionymi zasadami;

58. zwraca uwagę, że dane naukowe jasno pokazują, że ekosystem Arktyki ulega obecnie ogromnym zmianom związanym z klimatem i że sytuacja ta wymaga przyjęcia ostrożnościowego podejścia o solidnej podstawie naukowej do wszelkich przyszłych zmian w Arktyce; wzywa do przeprowadzenia dalszych badań naukowych w ramach porozumienia wielostronnego w celu dostarczenia informacji służących większemu zrozumieniu zagadnień związanych z ekosystemem Arktyki na świecie oraz podejmowaniu odnośnych decyzji, zanim nastąpią dalsze poważne zmiany;

59. podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie wnoszą duży wkład w badania istotne dla Arktyki, we współpracę regionalną i rozwój technologii mających znaczenie nie tylko dla tego regionu i prosi Komisję o zbadanie możliwości rozwoju współfinansowania okołobiegunowego i inicjatyw w zakresie wspólnego planowania, aby ułatwić sprawniejszą i skuteczniejszą współpracę między ekspertami z zainteresowanych państw; zwraca się do UE o propagowanie działań w zakresie współpracy ze Stanami Zjednoczonymi, Kanadą, Norwegią, Islandią, Grenlandią i Rosją w obszarze międzydyscyplinarnych badań Arktyki oraz ustanowienie w związku z tym skoordynowanych mechanizmów finansowania; zwraca się również do Komisji o stworzenie środków bezpośredniej współpracy z arktycznymi państwami członkowskimi, organizacjami ludów rdzennych i instytucjami badawczymi Arktyki, aby pomóc w informowaniu UE o istotnych kwestiach, ważnych zagadnieniach badawczych oraz sprawach, które dotyczą osób mieszkających i pracujących na terenie Arktyki, co ułatwi podjęcie działalności badawczej w przyszłości;

60. uważa, że UE powinna dalej rozwijać swoje możliwości i wzywa Komisję do dokonania analizy i przedstawienia sprawozdania na temat wprowadzenia oraz kontynuacji działań UE w Arktyce, takich jak program finansowania okołobiegunowych wspólnych badań wielostronnych umożliwiający łatwiejszą i mniej biurokratyczną współpracę oraz wspólne projekty środowisk naukowych; wzywa Komisję do priorytetowego zbadania kwestii utworzenia unijnego ośrodka informacji o Arktyce w postaci wspólnej sieciowej struktury, mając na uwadze odpowiednie propozycje; przyjmuje do wiadomości propozycję Uniwersytetu Laponii w tym zakresie; uważa, że taki ośrodek powinien móc organizować stałe kontakty zewnętrzne UE z najważniejszymi podmiotami w Arktyce, a także przekazywać informacje i świadczyć usługi dotyczące tego regionu europejskim instytucjom i zainteresowanym stronom;

61. podkreśla, że dla obiektywnego określenia procesów i szybkości zmian zachodzących w środowisku naturalnym Arktyki, niezbędny jest nieskrępowany dostęp międzynarodowych ekip naukowych do prowadzenia badań w tym niewralgicznym rejonie naszego globu; podkreśla, że Unia Europejska wzmacnia swoją obecność i zaangażowanie szczególnie w europejskim sektorze Arktyki poprzez budowanie wspólnej infrastruktury badawczej i zwiększenie ilości programów naukowych realizowanych na obszarze Arktyki; w szczególności wyraża poparcie dla zespołów badawczych złożonych z naukowców z różnych dziedzin i reprezentujących wszystkie zainteresowane kraje; z zadowoleniem przyjmuje często dobrą i otwartą współpracę w zakresie badań i uważa, że takie badania powinny być otwarte i dostępne całej społeczności międzynarodowej, co przyniesie jej korzyści;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

62. podkreśla znaczenie celu „Europejska współpraca terytorialna” (EWT) jako wyraźnej europejskiej wartości dodanej w programach współpracy transgranicznej Kolarctic i Karelia, a także programów współpracy transgranicznej w basenie Morza Bałtyckiego, obejmujących region Morza Barentsa; zwraca się do Komisji o przeanalizowanie sposobu, w jaki odpowiednio wzmocniony program „Peryferia Północne” mógłby mieć podobny wpływ na strategię arktyczną w następnym okresie programowania;
63. zwraca się do Komisji o wsparcie działań mających na celu szybkie i sprawne utworzenie obserwatoriów SIOS i EMSO, co stanowiłoby wyjątkowy wkład w lepsze zrozumienie arktycznego środowiska naturalnego i jego ochronę;
64. zwraca się do Komisji o przedstawienie propozycji w sprawie możliwości rozwinięcia projektu Galileo lub projektów mających wpływ na Arktykę, aby umożliwić bezpieczniejszą i szybszą żeglugę na wodach Arktyki, co będzie inwestycją w bezpieczeństwo i dostępność zwłaszcza szlaku północno-wschodniego, przyczyni się do lepszego prognozowania ruchów lodu, przygotowania lepszych map dna morskiego Arktyki oraz zrozumienia procesów istotnych dla geodynamiki tego obszaru – które mają kluczowe znaczenie dla geodynamiki Ziemi i obiegu wody w obszarach polarnych – i pogłębiania wiedzy na temat unikalnych ekosystemów;
65. wzywa wszystkie rządy regionu arktycznego, w szczególności rząd Rosji, do przyjęcia i podpisania Deklaracji praw ludów tubylczych ONZ, przyjętej w dniu 13 września 2007 r. przez Zgromadzenie Ogólne;
66. wzywa państwa członkowskie do ratyfikacji wszystkich najważniejszych umów dotyczących praw ludów rdzennych, takich jak konwencja MOP nr 169;
67. zwraca się do UE i jej państw członkowskich o przedstawienie w ramach trwających prac IMO nad obowiązkowym kodeksem polarnym dla żeglugi wniosku dotyczącego konieczności szczegółowego uregulowania emisji sadzy i stosowania ciężkiego oleju opałowego; w przypadku gdyby takie negocjacje nie przyniosły oczekiwanych wyników, zwraca się do Komisji o przedstawienie wniosków dotyczących zasad dla statków przybijających do portów UE po zakończeniu lub przed rozpoczęciem rejsów przez wody Arktyki, aby wprowadzić rygorystyczny system ograniczania emisji sadzy oraz stosowania i przewozu ciężkiego oleju opałowego;

*

* *

68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz rządów i parlamentom państw regionu arktycznego.

Strategia UE dla Morza Czarnego

P7_TA(2011)0025

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie strategii UE na rzecz regionu Morza Czarnego (2010/2087(INI))

(2012/C 136 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Synergia czarnomorska – Nowa inicjatywa współpracy regionalnej” (COM(2007)0160),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie inicjatywy w zakresie synergii czarnomorskiej z dnia 14 maja 2007 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie podejścia do polityki regionalnej w regionie Morza Czarnego ⁽¹⁾,

(1) Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 64.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- uwzględniając wspólne oświadczenie ministrów spraw zagranicznych państw Unii Europejskiej i szerzej rozumianego regionu Morza Czarnego, przyjęte w Kijowie w dniu 14 lutego 2008 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z pierwszego roku wdrażania synergii czarnomorskiej, przyjęte w dniu 19 czerwca 2008 r. (COM(2008)0391),
 - uwzględniając wspólne oświadczenie inicjujące partnerstwo na rzecz ochrony środowiska w ramach synergii czarnomorskiej przyjęte w Brukseli w dniu 16 marca 2010 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa (COM(2006)0726) oraz wyrażony przez Komisję zamiar przedstawienia w 2011 r. przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS),
 - uwzględniając partnerstwo dla członkostwa z Turcją,
 - uwzględniając umowy o partnerstwie i współpracy zawarte z Armenią, Azerbejdżanem, Gruzją, Republiką Mołdowy i Ukrainą oraz toczące się negocjacje w sprawie nowych umów o stowarzyszeniu, a także odpowiednie plany działania w ramach EPS,
 - uwzględniając sprawozdania z postępów we wdrażaniu EPS w Armenii, Azerbejdżanie, Republice Mołdowy, Gruzji i na Ukrainie, przyjęte przez Komisję 12 maja 2010 r.,
 - uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy zawartą z Federacją Rosyjską oraz negocjacje prowadzone w sprawie nowej umowy UE-Rosja,
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Partnerstwo wschodnie” z dnia 3 grudnia 2008 r. (COM(2008)0823),
 - uwzględniając wspólne oświadczenie przyjęte podczas szczytu partnerstwa wschodniego w Pradze dnia 7 maja 2009 r.,
 - uwzględniając ostatnie postępy w dialogu na temat ułatwień wizowych z krajami regionu,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Republiki Mołdowy, Federacji Rosyjskiej, Turcji, Ukrainy i państw Kaukazu Południowego, a także w sprawie zintegrowanej polityki morskiej,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0378/2010),
- A. mając na uwadze, że region Morza Czarnego to strategiczny pomost łączący Europę z regionem Morza Kaspijskiego, Azją Środkową i Bliskim Wschodem, i dalej z Azją Południowo-Wschodnią i Chinami oraz że region ten cechują ściśle więzy i wielki potencjał, lecz także rozbieżności i rywalizacja; mając na uwadze, że region ten obejmuje państwa członkowskie UE, tj. Bułgarię, Grecję i Rumunię, państwo kandydujące, tj. Turcję, oraz partnerów w ramach EPS, tj. Armenię, Azerbejdżan, Gruzję, Republikę Mołdowy i Ukrainę, a także Federację Rosyjską jako partnera strategicznego,

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 443.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- B. mając na uwadze, że region Morza Czarnego jest strategicznie ważny dla UE; mając na uwadze, że Morze Czarne jest częściowo morzem wewnętrznym UE, a pod względem geograficznym w większości należy do Europy, z czego wynikają wspólne wyzwania i szanse dla UE i państw regionu, a także wspólna potrzeba zapewnienia obszaru pokoju, demokracji, bezpieczeństwa, stabilności, współpracy regionalnej i trwałego dobrobytu wokół niego, mając na uwadze, że w regionie Morza Czarnego konieczne jest spójniejsze zrównoważone i strategiczne podejście,
- C. mając na uwadze, że region Morza Czarnego tworzy bogate środowisko pod względem społecznym, kulturowym i religijnym, w którym dialog międzykulturowy i międzywyznaniowy powinien odgrywać główną rolę,
- D. mając na uwadze, że pozytywną konsekwencją synergii czarnomorskiej było uznanie regionu Morza Czarnego za strategiczny dla UE, a także uznanie potrzeby głębszego zaangażowania UE w tym regionie; mając na uwadze, że wyniki synergii czarnomorskiej były dotychczas raczej ograniczone oraz że brakuje jasnego i pełnego obrazu obecnych wyników w zakresie wdrażania synergii czarnomorskiej, co naraża UE na krytykę, zgodnie z którą nie stworzyła ona strategicznej wizji regionu i stosuje fragmentaryczne podejście do wdrażania tej synergii,
- E. mając na uwadze, że nie został opracowany plan działania określający konkretne cele i punkty odniesienia oraz mechanizmy w zakresie sprawozdawczości, monitorowania, oceny i działań następczych, co postulowano już w pierwszej rezolucji Parlamentu w sprawie Morza Czarnego,
- F. mając na uwadze, że przedstawiono tylko jedno sprawozdanie z postępów, w 2008 r., jednak potem nie powstał żaden mechanizm regularnej sprawozdawczości; mając na uwadze, że zrealizowano niewiele projektów i że jak dotąd uruchomiono jedynie partnerstwo na rzecz ochrony środowiska,
- G. mając na uwadze, że od 2008 r. nie odbyła się żadna konferencja ministerialna, co wyraźnie wskazuje na brak wyrazistości, wizji strategicznej i ukierunkowania politycznego synergii czarnomorskiej,
- H. mając na uwadze, że w dotychczasowych wysiłkach, wprawdzie godnych pochwały, poważnie przeszkadzały słaba organizacja administracyjna, brak zaangażowania instytucjonalnego i politycznego oraz niedobory kadrowe i brak przeznaczonych specjalnie na ten cel środków finansowych,
- I. mając na uwadze, że od 2008 r. w regionie Morza Czarnego zaszło wiele zmian oraz że wprawdzie współpraca regionalna wydaje się przynosić postępy w niektórych dziedzinach technicznych, takich jak środowisko, edukacja, badania naukowe i technologia, a także w dziedzinie zbliżenia normatywnego, jednak liczne problemy, takie jak utrzymujące się konflikty na Kaukazie i w Naddniestrzu, ochrona oraz operacje poszukiwawcze i ratunkowe na morzu, militaryzacja, przesiedlenia ludności i osłabienie demokratycznych rządów, pozostają nierozwiązane, a nawet zyskują na intensywności,
- J. mając na uwadze, że Unia Europejska poprzez misję francuskiej prezydencji a także działania jej państw członkowskich wykazała zaangażowanie w wygaszenie i rozwiązanie konfliktu w Gruzji,
- K. mając na uwadze, że region Morza Czarnego ma znaczenie geostrategiczne dla bezpieczeństwa energetycznego UE, zwłaszcza pod względem zróżnicowania dostaw energii,
- L. mając na uwadze, że inne inicjatywy UE obejmujące państwa regionu Morza Czarnego nie powinny być postrzegane jako konkurencyjne wobec synergii czarnomorskiej, lecz raczej jako uzupełniające ją,
- M. mając na uwadze, że Komisja została poproszona o przygotowanie strategii UE na rzecz regionu Dunaju, która powinna uwzględnić jego ścisłe powiązanie z regionem Morza Czarnego,
1. uważa, że ze względu na strategiczne znaczenie regionu Morza Czarnego dla UE i na stosunkowo ograniczone wyniki synergii czarnomorskiej należy uruchomić strategię mającą na celu zwiększenie spójności i wyrazistości działań UE w regionie oraz że strategia UE na rzecz regionu Morza Czarnego powinna stanowić integralną część szerszej wizji polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa UE;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

2. wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ), aby opracowały strategię na rzecz regionu Morza Czarnego, równoległe z przeglądem europejskiej polityki sąsiedztwa, określając w ten sposób zintegrowane i wszechstronne podejście UE do wyzwań i możliwości tego regionu, ze szczegółowym planem działania, jasnymi celami, modelowymi inicjatywami i punktami odniesienia; uważa, że ta strategia przyczyni się do skutecznej koordynacji działań i podziału zadań;
3. ponownie wzywa Komisję i ESDZ do prowadzenia regularnych przeglądów wdrażania strategii przez zastosowanie konkretnych mechanizmów w zakresie monitorowania, oceny, działań następczych i sprawozdawczości; nalega na przeprowadzanie konsultacji z odpowiednimi komisjami Parlamentu Europejskiego na najważniejszych etapach tego procesu;
4. zaleca zagwarantowanie spójności polityki na szczeblu UE i krajowych strategii państw członkowskich UE w regionie Morza Czarnego;
5. podkreśla, że państwa członkowskie UE muszą uzgodnić jasne priorytety, aby następnie opracować realistyczny i solidny pod względem finansowym plan działania wraz z odpowiednim systemem oceny jego skuteczności;
6. podkreśla, że do zadania, jakim jest realizacja celów nowej strategii należy wyznaczyć odpowiednie zasoby kadrowe, szczególnie przez jej jasne uwzględnienie w ramach struktury organizacyjnej i polityki kadrowej ESDZ;
7. z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie wspólnego programu operacyjnego na rzecz współpracy ponadgranicznej w basenie Morza Czarnego w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI) oraz jest przekonany, że duża liczba otrzymanych wniosków odzwierciedla wysoki poziom zainteresowania wspólnymi projektami współpracy w regionie Morza Czarnego; pochwała zatwierdzenie w listopadzie 2010 r. przez Wspólny Komitet Monitorujący 16 nowych projektów; uważa jednak, że powolne tempo jego działania tego programu odzwierciedla niedociągnięcia w funkcjonowaniu bieżących mechanizmów finansowania; wskazuje szczególnie na trudności prawne związane z koniecznością finansowania uczestników za pośrednictwem różnych instrumentów finansowych oraz wzywa Komisję, aby opracowała metody wyeliminowania takich przeszkód; jest zdania, że program mógłby objąć również projekty inwestycyjne;
8. apeluje o opracowanie wspólnego programu operacyjnego dla basenu Morza Czarnego na następny okres programowania, aby w pełni uwzględnić i nadal dążyć do realizacji wszystkich celów określonych w dokumencie strategicznym ENPI na lata 2007-2013 dotyczącym współpracy transgranicznej; podkreśla, że należy określić jednolite warunki dotyczące wniosków, dając w ten sposób każdej osobie prawnej w dowolnym uczestniczącym państwie na obszarze objętym programem możliwość złożenia wniosku w charakterze głównego wnioskodawcy; uważa, że wszystkie kraje objęte wspólnym programem operacyjnym dla basenu Morza Czarnego powinny zostać włączone i zachęcane do aktywnego uczestnictwa w następnym okresie programowania;
9. wyraża w związku z tym przekonanie, że powodzenie strategii zależy od zapewnienia odpowiedniego i jasno określonego finansowania; wzywa do utworzenia specjalnej linii budżetowej przeznaczonej na strategię na rzecz regionu Morza Czarnego, a także do opracowania skutecznych, dostosowanych do szczególnej charakterystyki danego regionu metod przekazywania środków finansowych oraz do kontroli wykorzystania tych środków; zachęca do priorytetowego finansowania projektów rozwojowych na małą skalę; wzywa Komisję i regiony do propagowania projektów typu „ludzie dla ludzi” w ramach współpracy transgranicznej oraz do udostępnienia i zwiększenia instrumentu finansowego funduszu małych projektów;
10. podkreśla konieczność podejścia opierającego się na projektach, tak by w działania w zakresie opracowania i realizacji strategii na rzecz regionu Morza Czarnego oraz ponoszenia za nią wspólnej odpowiedzialności zaangażowane były władze lokalne, społeczności przedsiębiorców, organizacje pozarządowe lub inne organizacje społeczeństwa obywatelskiego; zwraca uwagę na znaczenie monitorowania działalności w regionie Morza Czarnego poprzez określenie punktów odniesienia i innych wskaźników;
11. zachęca do tworzenia synergii między różnymi dziedzinami polityki unijnej objętymi zakresem strategii, a w szczególności między funduszami strukturalnymi, ramowym programem badań i rozwoju oraz transeuropejskimi sieciami transportowymi w celu zapewnienia trwałości finansowanych działań; uważa, że możliwości stworzone dzięki jednej inicjatywie w zakresie rozwoju gospodarczego mogą być kontynuowane w ramach innej, uzupełniającej inicjatywy;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

12. uznaje szerokie uczestnictwo i odpowiedzialność regionalną za istotne zasady podejścia UE do tego regionu oraz postrzega Turcję i Rosję jako partnerów, którzy – w ramach najkorzystniejszego rozwiązania – powinni zostać odpowiednio zaangażowani we współpracę regionalną w regionie Morza Czarnego; uważa, że podwójna rola Bułgarii, Rumunii i Grecji – jako państw położonych na wybrzeżu i jako państw członkowskich UE – ma istotne znaczenia dla powodzenia polityki UE w regionie Morza Czarnego;
13. jest zdania, że dla zapewnienia wyrazistości, ukierunkowania strategicznego i koordynacji na wysokim szczeblu należy regularnie organizować spotkania ministerialne UE i państw szerzej rozumianego regionu Morza Czarnego, z udziałem wszystkich podmiotów i krajów w tym regionie, w tym Organizacji Współpracy Gospodarczej Państw Regionu Morza Czarnego (BSEC), Komisji ds. Ochrony Morza Czarnego przed Zanieczyszczeniem, EBOiR i EBI; jest przekonany, że krokiem w kierunku stworzenia rzeczywistego partnerstwa w regionie mógłby być dialog instytucjonalny zbliżający UE i BSEC; zauważa jednak, że najwyraźniej BSEC stoi obecnie w obliczu trudności strukturalnych i wymaga odmłodzenia i reformy, aby stać się skutecznym partnerem regionalnym;
14. ubolewa, że koncepcja Czarnomorskiego Forum na rzecz Dialogu i Partnerstwa ucierpiała na skutek regionalnych napięć, w związku z czym nie zostało ono dotychczas powołane; uważa, że takie forum mogłoby odegrać pewną rolę w rozwoju koncepcji i wspieraniu dialogu pomiędzy podmiotami regionalnymi;
15. uważa, że strategia na rzecz regionu Morza Czarnego powinna być rozwijana na wszystkich szczeblach współpracy regionalnej; z zadowoleniem przyjmuje współpracę parlamentarną podjętą między UE a państwami regionu Morza Czarnego;
16. uznaje znaczenie regionalnych i lokalnych organów i podmiotów w planowaniu i realizacji strategii ze względu na ich bliskie więzi z obszarem i lokalną ludnością; w związku z tym domaga się określenia ich potrzeb i ich pełnego udziału w strategii;
17. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie czarnomorskiego forum społeczeństwa obywatelskiego i zachęca do ściślejszej współpracy władz lokalnych, społeczeństwa obywatelskiego i przedsiębiorców; wzywa Komisję do udzielenia większego wsparcia społeczeństwu obywatelskiemu, w tym sieciom organizacji społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla rolę sektora pozarządowego w zapewnianiu zarówno skutecznej realizacji strategii na rzecz regionu Morza Czarnego, jak i pomyślnego wdrażania środków budowy zaufania;
18. podkreśla, że synergia czarnomorska i Partnerstwo Wschodnie uzupełniają się wzajemnie, oraz wzywa Komisję do pozytywnego wykorzystania różniących się od siebie podejść cechujących te dwie inicjatywy oraz do wyjaśnienia na wszystkich poziomach, w jaki sposób należy wykorzystywać ten znaczny stopień komplementarności; wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do zadbania, aby ESDZ skutecznie koordynowała różne inicjatywy i instrumenty wprowadzane przez UE w szerzej rozumianym regionie Morza Czarnego;
19. z zadowoleniem przyjmuje rozwój strategii UE na rzecz regionu Dunaju, które mają zostać zakończone do końca bieżącego roku, oraz wzywa do jej zatwierdzenia i do rozpoczęcia wdrażania w pierwszej połowie 2011 r.; zwraca uwagę na potrzebę rozszerzenia strategii UE na rzecz regionu Dunaju w kierunku regionu Morza Czarnego; zaznacza, że zrównoważony rozwój regionu Dunaju jeszcze bardziej zwiększy geostrategiczne znaczenie regionu Morza Czarnego; w związku z tym, uznając zróżnicowany charakter regionów i odmienne geograficzne ukierunkowanie obu strategii, uważa, że powinny one wzajemnie się uzupełniać i wzmacniać;
20. podkreśla, że w ramach strategii UE na rzecz regionu Morza Czarnego głównym celem, do którego powinny dążyć UE i państwa członkowskie powinno być ustanowienie strefy cechującej się pokojem, demokracją, dobrobytem i stabilnością, opierającej się na poszanowaniu praw człowieka i podstawowych wolności; uważa, że dobra administracja, praworządność, propagowanie poszanowania praw człowieka, zarządzanie migracją, energia, transport, środowisko oraz rozwój gospodarczy i społeczny powinny być priorytetowymi dziedzinami działania;

Bezpieczeństwo i dobra administracja

21. przypomina, że region Morza Czarnego potrzebuje aktywnej polityki i długoterminowych rozwiązań, aby sprostać stojącym przed nim istotnym regionalnym i międzynarodowym wyzwaniom, takim jak przeciągające się konflikty, przesiedlenia ludności, dwustronne spory, zamknięte granice i strategiczna rywalizacja prowadząca do militaryzacji i rozprzestrzeniania broni, słabe instytucje i administracja oraz osłabienie demokratycznych rządów, przestępczość transgraniczna i przemyt, zarządzanie granicami i ruchem oraz niski poziom bezpieczeństwa i ochrony na morzu;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

22. podkreśla kluczowe znaczenie sprzyjania stosunkom dobrosąsiedzkim między krajami czarnomorskimi, ustanowienia tych stosunków i ich rozwoju jako warunku pomyślnej współpracy oraz uważa za niemożliwy do zaakceptowania fakt, iż region ten nadal boryka się z problemem zamkniętych granic między sąsiadami;

23. uważa, że UE może i powinna odgrywać aktywniejszą rolę w kształtowaniu bezpieczeństwa w regionie Morza Czarnego; wzywa do wzmożonego zaangażowania UE w regionalny dialog strategiczny oraz do współpracy UE z jej partnerami strategicznymi w sprawach związanych z bezpieczeństwem oraz w zakresie zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania, zgodnie z prawem międzynarodowym; podkreśla, że pełny rozwój strategii na rzecz regionu Morza Czarnego jest także związany z konkretnymi postępami w pokojowym rozwiązywaniu zamrożonych konfliktów; wzywa zatem UE do bardziej bezpośredniego zaangażowania oraz do objęcia wiodącej roli w negocjacjach i w procesie pokojowym, do zintensyfikowania środków budowy zaufania i programów pomocy w celu stworzenia podstawy do trwałych wszechstronnych uzgodnień oraz do łagodzenia skutków konfliktów z myślą od lokalnej społeczności; wyraża uznanie dla pracy EUBAM i EUMM;

24. wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do zintensyfikowania wysiłków mających nakłonić Rosję do wypełnienia sześciopunktowego Planu Sarkozy'ego dotyczącego stabilizacji konfliktu w Gruzji i działań zmierzających do jego rozwiązania;

25. wskazuje na potrzebę lepszego monitorowania oraz zachęca UE do opracowania systemu wczesnego ostrzegania o konfliktach i narzędzia zapobiegania konfliktom w regionie Morza Czarnego, aby unikać destabilizacji i eskalacji konfliktów; wzywa do skupienia się na konkretnych przypadkach zamiast wyrażania ogólnego zaniepokojenia; wzywa do rozważenia środków służących budowie zaufania, takich jak publiczne ujawnianie przypadków sprzedaży broni i działań marynarki wojennej; wyraża szczególne zaniepokojenie rozszerzeniem porozumienia portowego na rzecz rosyjskiej Floty Czarnomorskiej na Krymie i jego ewentualnym wpływem na stabilność w regionie;

26. wzywa UE, aby podjęła kroki mające na celu ustanowienie regionalnych ram prawnych i wprowadziła mechanizmy służące reagowaniu na problem rozprzestrzeniania broni w regionie Morza Czarnego;

27. wzywa do rozwiązania problemu przestępczości transgranicznej i przemytu, zwłaszcza narkotyków i ludzi, a także problemu nielegalnej migracji w ramach strategii Morza Czarnego, wzywa też do dalszego zacieśniania współpracy w zakresie zarządzania granicami i ruchem;

28. podkreśla potrzebę lepszego zarządzania migracją do i z regionu Morza Czarnego przez pogłębienie politycznej, gospodarczej i społecznej integracji imigrantów na podstawie zasady globalnego podejścia UE do migracji;

29. zauważa wzrost w ostatnich latach liczby wypadków na morzu pociągających za sobą ofiary w ludziach i szkody w środowisku oraz niezdolność państw nadbrzeżnych do prowadzenia skoordynowanych i udanych operacji ratunkowych; w związku z tym wzywa UE do wykorzystania zintegrowanej polityki morskiej do koordynacji działań poszukiwawczych i ratunkowych oraz działań w zakresie zapobiegania wypadkom w regionie Morza Czarnego; apeluje o ustanowienie strategii nadzoru Morza Czarnego;

30. uważa, że strategia bezpieczeństwa dla regionu Morza Czarnego powinna również obejmować cele takie jak poprawa w zakresie administrowania, rządów demokratycznych, poszanowania praw człowieka oraz potencjału państwa; wzywa Komisję i ESDZ do nadania priorytetowego znaczenia inicjatywom dotyczącym architektury instytucjonalnej i demokratycznych rządów, które są niezbędne dla każdego państwa pragnącego pomyślnie się rozwijać; zwraca uwagę, że zadanie poprawy rządów, praworządności i struktur państwowych w byłych republikach radzieckich w regionie stanowi samo w sobie strategię bezpieczeństwa, ponieważ całkowita lub częściowa niewydolność państwa oraz stagnacja polityczna tworzą warunki do interwencji z zewnątrz i zagrożeń międzynarodowych;

31. podkreśla, że strategia UE na rzecz regionu Morza Czarnego musi kłaść znaczny nacisk na kwestię obrony praw człowieka i zwiększaniu demokracji w całym regionie, co powinno obejmować promowanie pomyślnej współpracy między organizacjami pozarządowymi i obrońcami praw człowieka;

32. zauważa, że wśród priorytetów UE znajduje się zwiększanie poszanowania praw człowieka i demokracji na świecie; wskazuje, że naruszenia praw człowieka są codziennością w okupowanych Osetii Południowej i Abchazji; wzywa zatem UE, a zwłaszcza ESDZ, aby aktywnie reagowała na wszystkie rodzaje łamania praw człowieka w regionie Morza Czarnego;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

33. podkreśla ważną rolę, jaką w regionie odgrywa OBWE, i za bardzo istotną uznaje współpracę UE z OBWE w dziedzinach takich jak tworzenie instytucji, praworządność, obserwacja wyborów, wolność mediów, a także demokracja i prawa człowieka;

Energia, transport i środowisko

34. z jednej strony uważa region Morza Czarnego za strategicznie ważny dla bezpieczeństwa energetycznego UE i dla zróżnicowania dostaw energii do UE, i w związku z tym ponownie wskazuje na znaczenie pilnego przyjęcia spójnej strategii na rzecz regionu Morza Czarnego; z drugiej strony uważa współpracę w dziedzinie energii, transportu i środowiska za kluczową dla harmonijnego i zrównoważonego rozwoju regionu; z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie partnerstwa na rzecz ochrony środowiska i niecierpliwie oczekuje uruchomienia pozostałych dwóch partnerstw – w dziedzinie transportu i energii; wzywa do ich szybkiego i skutecznego wdrożenia; wyraża opinię, że opracowanie wspólnych ram prawnych na poziomie regionalnym przyniosłoby wielkie korzyści pod względem skuteczniejszej współpracy i synergii w tych kwestiach; uważa, że ustanowienie i wspieranie sieci branżowych i instytucjonalnych mogłoby poprawić zdolność do opartego na współpracy i skutecznego podejmowania decyzji;

35. podkreśla potrzebę zacieśnienia wielostronnej współpracy energetycznej w regionie Morza Czarnego, której podstawowych zasad dostarczają WTO i traktat karty energetycznej; popiera pełną integrację rynkową i regulacyjną opartą na przepisach prawnych UE w zakresie energetyki oraz środowiska naturalnego i zachęca kraje w szerzej rozumianym regionie regionu Morza Czarnego do przystąpienia do Traktatu o Wspólnocie Energetycznej, a także popiera pomoc udzielaną przez UE, EBI oraz EBOR na modernizację infrastruktury energetycznej w regionie Morza Czarnego;

36. podkreśla, jak ważne jest, aby państwa członkowskie przyjęły wspólne podejście do regionu Morza Czarnego z myślą o osiągnięciu długoterminowego celu UE w zakresie bezpieczeństwa dostaw energii i stabilności jej sąsiedztwa;

37. przypomina, że potrzebne są bardziej energiczne działania Komisji wspierające inicjatywy zmierzające do dywersyfikacji źródeł gazu, a także wspólne normatywne ramy służące wspieraniu przejrzystego, konkurencyjnego i opartego na regułach rynku gazu; wzywa jednocześnie UE, aby aktywnie rozwijała współpracę z państwami w regionie Morza Czarnego i oferowała im większe możliwości wspierania projektów energetycznych będących w kręgu zainteresowania UE; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zatem przystąpienie Republiki Mołdowy i Ukrainy do Wspólnoty Energetycznej;

38. podkreśla pilny charakter powołania Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest, które będzie się przyczyniało do osiągnięcia celów Partnerstwa Wschodniego i tym samym wywrze pozytywny wpływ na kwestie związane z bezpieczeństwem energetycznym;

39. przypomina o celu UE, jakim jest dywersyfikacja dróg i źródeł dostaw, a także sporządzenie projektu wspólnej polityki energetycznej UE; przypomina o znaczeniu projektów korytarza południowego, a w szczególności o kluczowym znaczeniu unijnego strategicznego, priorytetowego projektu Nabucco i jego szybkiej realizacji dla europejskiego bezpieczeństwa energetycznego; zapoznaje się z projektem South Stream; ponadto podkreśla znaczenie transportu skroplonego gazu ziemnego (LNG) do Europy, w formie projektu AGRI i budowy terminali LNG w portach Morza Czarnego, a także znaczenie paneuropejskiego ropociągu Konstanca-Triest;

40. wzywa Komisję, by do końca 2011 r. zawarła umowy z krajami będącymi potencjalnymi dostawcami gazu do rurociągu Nabucco;

41. uważa, że w pakiecie na rzecz infrastruktury energetycznej, który ma zostać wkrótce przedstawiony przez Komisję, należy położyć zdecydowany nacisk na proponowane projekty energetyczne w regionie Morza Czarnego; zwraca uwagę na fakt, że trasy tranzytowe, które przebiegają przez państwa w tym regionie, mogą znacząco poprawić bezpieczeństwo dostaw energii do UE;

42. zwraca uwagę na potencjał regionu Morza Czarnego w zakresie odnawialnych źródeł energii, które mogłyby znacząco przyczynić się do poprawy przyszłego bezpieczeństwa energetycznego na skalę globalną oraz do zrównoważonego wzrostu gospodarczego, i wzywa Komisję oraz kraje czarnomorskie do wykorzystania tego potencjału;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

43. apeluje, by partnerstwo UE i regionu Morza Czarnego obejmowało transfer wiedzy i technologii w obszarze energii odnawialnej i efektywności energetycznej oraz pomoc techniczną przy planowaniu sieci, i zauważa, że energooszczędność ma kluczowe znaczenie dla zwiększenia bezpieczeństwa dostaw; wspiera badania nad alternatywnymi źródłami energii, zwłaszcza energią odnawialną, efektywnością energetyczną i energooszczędnością, które są zasadniczym warunkiem sprostania wyzwaniom związanym ze zmianą klimatu i włączenia się w światowe działania na rzecz zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych;

44. popiera stałe rozwijanie inicjatyw w ramach programów TRACECA i INGOATE; wzywa UE, aby jeszcze wzmocniła swoje wsparcie dla projektów infrastrukturalnych w regionie, bezpośrednio i poprzez koordynację innych ofiarodawców i inwestorów;

45. uważa, że do celów handlu międzynarodowego i transportu węglowodorów w omawianym regionie konieczny jest rozwój portów UE nad Morzem Czarnym oraz portów morskich Dunaju, w tym terminali ropy naftowej i gazu oraz intermodalnej infrastruktury transportowej; uważa, że należy zmodernizować infrastrukturę w regionie Morza Czarnego i stworzyć połączenia z europejskimi korytarzami transportowymi; wzywa Komisję i państwa członkowskie do szybkiego ukończenia priorytetowych transeuropejskich projektów transportowych wzdłuż osi 7, 18, 21 i 22, o których mowa w załączniku II do decyzji nr 884/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r., zmieniającej decyzję nr 1692/96/WE w sprawie wspólnotowych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej, oraz do ich stopniowego powiązania z korytarzem TRACECA, osią centralną, osią południowo-wschodnią i międzynarodowymi trasami transportu morskiego, o których mowa w komunikacie Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego pt. „Wydłużenie głównych transeuropejskich osi transportowych do krajów sąsiadujących. Wytyczne w zakresie transportu w Europie oraz regionach sąsiadujących” (COM(2007)0032);

46. wzywa państwa położone nad Morzem Czarnym do zawarcia protokołu ustaleń dotyczącego tworzenia korytarzy morskich na tym akwenie i zwraca się do Komisji o stworzenie pozycji budżetowej TEN-T ze środkami przeznaczonymi na te korytarze podobnymi do tych, które już istnieją dla korytarzy na Morzu Bałtyckim, Północnym i Śródziemnym;

47. z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte w celu włączenia krajów czarnomorskich do Wspólnego Europejskiego Obszaru Lotniczego; wzywa Komisję do kontynuowania dialogu z Republiką Mołdowy na temat liberalizacji jej sektora transportu lotniczego oraz do szybkiego rozpoczęcia negocjacji dotyczących przystąpienia Republiki Mołdowy do Wspólnego Europejskiego Obszaru Lotniczego;

48. podkreśla znaczenie Morza Czarnego jako bogactwa naturalnego i wyraża wielkie zaniepokojenie sytuacją ekologiczną w regionie, zwraca uwagę na potrzebę równowagi między rozwojem gospodarczym a ochroną środowiska oraz potrzebę wspólnego podejścia do tego wyzwania, podkreśla zatem konieczność pełnego wdrożenia Konwencji o ochronie Morza Czarnego przed zanieczyszczeniem;

49. wzywa Komisję, aby nadała priorytetowy charakter wymogom efektywności energetycznej oraz ochrony środowiska i klimatu w trakcie finansowania projektów infrastrukturalnych, które powinny być oparte na pozytywnej ocenie środowiskowej; przypomina o wyzwaniach, przed którymi stoi region Morza Czarnego, związanych ze skutkami zmian klimatu, przez co wzywa do zacieśnienia współpracy między państwami położonymi nad Morzem Czarnym, szczególnie w zakresie zapobiegania sytuacjom kryzysowym;

50. wzywa UE do objęcia regionu Morza Czarnego zintegrowaną polityką morską, a w szczególności wspólną polityką rybołówstwa na takich samych zasadach jak inne baseny europejskie; UE powinna podjąć wszelkie niezbędne działania dyplomatyczne, aby zachęcić państwa czarnomorskie spoza UE do jak najściślejszego stosowania zasad wspólnej polityki rybołówstwa; zwraca uwagę na znaczenie utworzenia odrębnego organu zarządzającego wspólnymi zasobami Morza Czarnego oraz stosowania mechanizmu wieloletnich planów zarządzania;

Rozwój gospodarczy i społeczny

51. uważa, że należy wspierać rozwój gospodarczy i społeczny w całym regionie; szczególne znaczenie przywiązuje do poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności w regionie; wskazuje, że w regionie znajdują się wyjątkowe surowce naturalne, co może pobudzać szybki wzrost gospodarczy; podkreśla, że właściwe zarządzanie tymi surowcami ma podstawowe znaczenie dla ułatwienia takiego rozwoju;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

52. podkreśla, że dalsza liberalizacja handlu i intensyfikacja handlu wewnątrz regionu mają istotne znaczenie dla rozwoju gospodarczego regionu; podkreśla znaczenie, jakie ma dla lokalnych społeczności i partnerów handlowych regionu ustanowienie obszaru możliwości gospodarczych i dobrobytu w regionie Morza Czarnego; podkreśla konieczność zwalczania oszustw i korupcji, tak by region stał się bardziej atrakcyjny dla inwestorów; zwraca uwagę na znaczenie współpracy w turystyce oraz w dziedzinie rozwoju portów i linii brzegowej; popiera zintegrowaną politykę morską UE, mającą na celu społeczno-gospodarczy rozwój regionów nadmorskich, jednak z żalem zauważa, że aspekt Morza Czarnego jest w niej słabo rozwinięty; z zadowoleniem przyjmuje wyniki osiągnięte w ramach współpracy w dziedzinie edukacji, badań naukowych i technologii; ponownie wyraża poparcie dla celu polegającego na wspieraniu rozwoju społecznego i silnego społeczeństwa obywatelskiego; zaznacza, że UE powinna kontynuować dialog o ułatwieniach wizowych z krajami regionu;

53. wyraża przekonanie, że UE powinna odgrywać większą rolę w regionie Morza Czarnego poprzez zaproponowanie krajom regionu lepszych perspektyw ściślejszej integracji z polityką UE; podkreśla, że należy dokładnie rozważyć, szczegółowo zbadać i wspierać możliwości liberalizacji handlu i stworzenia strefy wolnego handlu zgodnie z zasadami WTO;

54. zwraca uwagę na długotrwałe partnerstwo strategiczne UE-Rosja oraz na wspólne interesy obu w zakresie zwiększenia dwustronnej wymiany handlowej i inwestycji, a także ułatwień w handlu i jego liberalizacji w gospodarce światowej, jak również w zakresie wzmocnienia i rozwoju konkurencji, w tym w regionie Morza Czarnego;

55. stwierdza, że światowy kryzys finansowy miał poważne skutki dla regionu Morza Czarnego, gwałtownie przerywając zarówno okres, w którym wzrost gospodarczy wynosił średnio 6 % rocznie, jak i napływ kapitału zagranicznego niezbędny dla dalszego rozwoju gospodarczego państw regionu Morza Czarnego, co spowodowało, że system finansowy tego regionu znalazł się w wyjątkowo trudnej sytuacji; podkreśla, że należy szukać wyjścia z tej sytuacji poprzez wzmocnienie przepisów finansowych i bankowych, poprawę wiarygodności i przejrzystości podatkowej, zwalczanie oszustw podatkowych, uchylania się od podatków i korupcji, zacieśnienie współpracy regionalnej i poprawę koordynacji między organizacjami regionalnymi, takimi jak Organizacja Współpracy Gospodarczej Państw Regionu Morza Czarnego (BSEC);

56. w kontekście strategii zachęca do opracowania zintegrowanego podejścia i do wykorzystania ugruntowanych zasad polityki spójności UE oraz polityki sąsiedztwa, co może pomóc osiągnąć rzeczywiste wyniki, a jednocześnie ułatwić proces budowania potencjału w słabiej rozwiniętych regionach; w szczególności uważa, że należy wspierać współpracę transgraniczną między regionami w celu rozwiązania wspólnych problemów za pośrednictwem skoordynowanych działań; przypomina, że europejskie ugrupowanie współpracy terytorialnej stanowi właściwe ramy współpracy, aby zapewnić ustrukturyzowany i wielopoziomowy system rządzenia; wzywa Komisję do przeanalizowania możliwości zapewnienia lepszej koordynacji różnych instrumentów europejskich, która umożliwi współpracę transgraniczną na granicach zewnętrznych Unii;

57. podkreśla, że wymiana najlepszych praktyk między regionami ma zasadnicze znaczenie dla wszystkich dziedzin współpracy, w ramach której regiony o długim doświadczeniu w zakresie opracowywania i realizacji projektów mogłyby pomagać innym regionom w osiągnięciu lepszych wyników;

58. uważa, że poprawa zdolności administracyjnej wszystkich lokalnych i regionalnych podmiotów w regionie Morza Czarnego ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia skutecznej realizacji projektów unijnych i należytego zarządzania ich finansami, większej przejrzystości i odpowiedzialności oraz zrównoważonego rozwoju terytorialnego całego regionu;

59. zwraca uwagę na znaczenie ułatwień wizowych i mobilności osób w regionie oraz wzywa Komisję, aby rozważyła wprowadzenie preferencyjnych systemów wizowych dla przedsiębiorców, kręgów akademickich, młodzieży, urzędników lokalnych i innych grup w celu rozszerzenia kontaktów w całym regionie, zwłaszcza w zakresie budowy zaufania; zachęca do tworzenia pod egidą UE wspólnych projektów dotyczących promowania dziedzictwa kulturalnego i turystyki w regionie;

60. wyraża przekonanie, że programy propagujące dialog międzykulturowy i międzywyznaniowy wymagają stałego wsparcia, aby mogły promować współpracę w regionie, że wspólne inicjatywy w

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

dziedzinie edukacji i mediów są bardzo potrzebne, aby tworzyć i zacieśniać znaczące kontakty między ludnością i środowiskami opiniotwórczymi w regionie, oraz że inicjatywy, takie jak sieć uniwersytetów czarnomorskich, stanowią dobry przykład sposobu, w jaki współdziałanie uczelni może wywoływać zjawisko pozytywnej synergii w regionie; wzywa do rozbudowania sieci naukowych i studenckich, infrastruktury związanej z Internetem oraz projektów badawczych opartych na współpracy; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę utworzenia i wspierania kolegium Morza Czarnego, które przyczyniłoby się do wyłonienia elity regionalnej uznającej współpracę za naturalną metodę rozwiązywania wspólnych problemów;

61. uznaje wyniki projektu BSI (dotyczącego wzajemnych połączeń w regionie Morza Czarnego), mającego na celu stworzenie regionalnej sieci badawczo-edukacyjnej w szerzej rozumianym regionie Morza Czarnego i powiązanie jej z siecią GEANT, a także wzywa Komisję do dalszego wspierania projektów badawczych w regionie Morza Czarnego, takich jak HP-SEE, SEE-GRID, SCENE, CAREN i BSRN;

*

* *

62. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz rządów i parlamentom państw członkowskich i wszystkich państw regionu Morza Czarnego.

Pakistan: zabójstwo Salmana Taseera, gubernatora Pendżabu

P7_TA(2011)0026

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie Pakistanu, w szczególności zabójstwa gubernatora Salmana Taseera

(2012/C 136 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie praw człowieka i demokracji w Pakistanie, w szczególności rezolucje z dnia 20 maja 2010 r.⁽¹⁾ oraz 12 lipca 2007 r.⁽²⁾, 25 października 2007 r.⁽³⁾ i 15 listopada 2007 r.⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2009 i polityki UE w tej dziedzinie⁽⁵⁾,
- uwzględniając przyjęte w dniu 16 listopada 2009 r. przez Radę wnioski w sprawie wolności religii i przekonań, w których Rada podkreśla strategiczne znaczenie tej wolności i zwalczania nietolerancji religijnej,
- uwzględniając wspólne oświadczenie UE i Pakistanu z dnia 4 czerwca 2010 r., w którym obydwie strony zdecydowanie potwierdziły wolę wspólnego rozwiązywania kwestii dotyczących bezpieczeństwa regionalnego i globalnego, promowania poszanowania praw człowieka oraz współpracy na rzecz dalszego wzmocnienia demokratycznego rządu Pakistanu i jego instytucji,
- uwzględniając oświadczenie swojego przewodniczącego z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie kary śmierci, na którą została skazana Asia Bibi,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji i wysokiej przedstawiciel UE do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton z dnia 4 stycznia 2011 r. w sprawie zabójstwa gubernatora Salmana Taseera, a także jej oświadczenie z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie kary śmierci w Pakistanie,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0194.

⁽²⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 583.

⁽³⁾ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 666.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 434.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0489

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- uwzględniając art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając deklarację ONZ z 1981 r. w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na wyznanie lub przekonania,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że gubernator prowincji Pendżab Salman Taseer był jednym z najbardziej konsekwentnych i widocznych krytyków pakistańskich przepisów zakazujących bluźnierstwa oraz ich nadużywania przez grupy ekstremistów w takich przypadkach jak sprawa z udziałem chrześcijanki Asii Bibi, którą skazano na karę śmierci pod zarzutem bluźnierstwa na mocy przepisów zawartych w części 295 C pakistańskiego kodeksu karnego,
- B. mając na uwadze, że w dniu 4 stycznia 2011 r. Salman Taseer został zamordowany w Islamabadzie przez jednego ze swoich własnych ochroniarzy Malika Mumtaza Husseina Qadriego, który nie zgadzał się ze sprzeciwem Taseera wobec pakistańskich praw dotyczących bluźnierstwa,
- C. mając na uwadze, że żaden z pozostałych ochroniarzy, którzy byli świadkami zabójstwa Taseera, nie uczynił nic, aby podjąć próbę powstrzymania mordercy; mając na uwadze, że mordercę nagrodzono wiewatami oraz że wspierały go setki prawników, kiedy pojawił się w sądzie, zaś dziesiątki tysięcy demonstrantów przemaszerowały ulicami Karaczi, wyrażając aprobatę dla jego czynów; mając na uwadze, że czołowy imam ogłosił podobno fatwę przeciwko byłej pakistańskiej minister Sherry Rehman, reformatorce politycznej i znanej dziennikarce, określając ją jako kolejny cel dla morderców,
- D. mając na uwadze, że po tym tragicznym wydarzeniu duża grupa duchowieństwa reprezentowanego przez partię Jamaat e-Ahl e-Sunnat Pakistan, organizację przemawiającą w imieniu umiarkowanej sekty Barelwi wydała oświadczenie potępiające zabójstwo i aprobatę dla sprawcy, w którym stwierdzono, że „żaden muzułmanin nie powinien brać udziału w pogrzebie Salmana Taseera ani nawet modlić się w jego intencji lub wyrażać w jakiegokolwiek postaci żal bądź współczucie z powodu tego wydarzenia”, zabraniając muzułmanom odmawiania modlitw pogrzebowych, a duchownym – odprawiania ceremonii pogrzebowej ku czci zamordowanego gubernatora,
- E. mając na uwadze, że rozdział o prawach podstawowych, zawarty w konstytucji Pakistanu z 1973 r., gwarantuje „wolność wyznawania religii i prowadzenia instytucji o charakterze religijnym” (art. 20), równość wszystkich obywateli (art. 25) oraz „uzasadnione prawa i interesy mniejszości” (art. 26),
- F. mając na uwadze, że 25 grudnia 2009 r. prezydent Asif Ali Zardari powtórzył zobowiązanie Pakistańskiej Partii Ludowej do poszanowania prawa wszystkich mniejszości do równego traktowania,
- G. mając na uwadze, że przepisy prawne znane jako „prawa zakazujące bluźnierstwa”, wprowadzone w 1982 i 1986 r., podważają podstawowe prawa religijne i prawa mniejszości przynależne im z mocy konstytucji oraz są nadużywane przez grupy ekstremistów oraz osoby pragnące dokonać osobistych porachunków, a także doprowadziły do eskalacji przemocy wobec członków mniejszości religijnych i krytycznie nastawionych obywateli, którzy ośmielają się otwarcie protestować przeciwko niesprawiedliwości,
- H. mając na uwadze, że choć ogromna większość osób oskarżonych w oparciu o prawa zakazujące bluźnierstwa to muzułmanie, oskarżenia kierowane przeciwko jednostkom reprezentującym wyznania mniejszościowe mogą wywołać niewspółmierną przemoc w stosunku do całej ich społeczności,
- I. mając na uwadze, że 30 grudnia 2010 r. rząd Pakistanu publicznie wycofał się ze swojego programowego zobowiązania dotyczącego przeglądu przepisów prawnych mających charakter dyskryminacyjny oraz ogłosił w formie politycznego oświadczenia, że nie zamierza znieść praw zakazujących bluźnierstwa ani ich nowelizować,
- J. mając na uwadze, że morderstwo gubernatora Salmana Taseera podnosi kwestię bezpieczeństwa sędziów rozpatrujących sprawy o bluźnierstwo, zwłaszcza że muzułmańscy ekstremiści wywierali już naciski na sędziów w pakistańskich sądach niższej instancji, a nawet sędziowie w sądach wyższej instancji mogą niechętnie wydawać bezstronne orzeczenia w sprawach dotyczących prześladowań religijnych z obawy przed zamachami terrorystycznymi na swoje życie,

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- K. mając na uwadze, że od czasu zabójstwa gubernatora Taseera umiarkowani krytycy, mniejszości religijne i obrońcy praw człowieka czują się coraz bardziej zagrożeni,
- L. mając na uwadze, że zgodnie z art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej wspieranie demokracji oraz poszanowanie praw człowieka i swobód obywatelskich to podstawowe zasady i cele Unii Europejskiej stanowiące podstawę jej stosunków z krajami trzecimi, mając na uwadze, że pomoc UE w dziedzinie handlu i rozwoju jest uzależniona od przestrzegania praw człowieka i praw mniejszości,
1. zdecydowanie potępia brutalne zamordowanie gubernatora pakistańskiej prowincji Pendżab Salmana Taseera w dniu 4 stycznia 2011 r. na targu w Islamabadzie oraz pochwała jego odwagę i siłę moralną, gdyż mimo polaryzacji atmosfery politycznej w Pakistanie zajął on stanowisko w obronie tolerancji religijnej i ludzkiego traktowania osób słabszych, a także składa kondolencje rodzinie ofiary i narodowi Pakistanu;
 2. wzywa władze Pakistanu do przeprowadzenia dokładnego śledztwa obejmującego wszystkie aspekty morderstwa, a także do szybkiego postawienia sprawców przed wymiarem sprawiedliwości przy jednoczesnym ścisłym poszanowaniu zasady praworządności;
 3. zauważa, że wiele grup działających na rzecz praw człowieka skrytykowało brak poparcia dla odważnej postawy gubernatora Taseera ze strony pakistańskich przywódców, czy to polityków, czy też wojskowych, a także wyraża konsternację i ogromne zaniepokojenie z powodu silnego poparcia ze strony ludności, a nawet prawników, dla nietolerancji religijnej i zwyczajnych morderstw, wyrażanego podczas demonstracji i w postaci publicznego poparcia dla zabójcy; wzywa rząd Pakistanu do niedopuszczenia do tego, aby ekstremiści zagłuszyli umiarkowane głosy w kraju;
 4. jest głęboko zaniepokojony, że część sił zbrojnych, sądownictwa i elit politycznych poparłaby skrycie, a może nawet jawnie, politykę ustępstw wobec politycznych i religijnych ekstremistów w Pakistanie;
 5. wyraża zaniepokojenie faktem, że zabójcą gubernatora Taseera w Islamabadzie był policjant wyznaczony do jego ochrony; wzywa rząd Pakistanu do usunięcia islamskich ekstremistów z pakistańskich służb bezpieczeństwa oraz do zapewnienia przestrzegania przez służby bezpieczeństwa konstytucji i zasad praworządności;
 6. popiera wszelkie działania podjęte przez rząd Pakistanu w ramach walki z rozprzestrzenianiem się agresywnego ekstremizmu;
 7. jest zaniepokojony faktem, że pakistańskie przepisy zakazujące bluźnierstwa, którym otwarcie sprzeciwiał się niedawno zamordowany gubernator Salman Taseer, są wciąż stosowane do prześladowania grup wyznaniowych, w tym chrześcijan takich jak Asia Bibi, matka pięciorga dzieci, którą skazano na śmierć;
 8. wzywa władze Pakistanu do natychmiastowego uwolnienia Asii Bibi oraz do podjęcia działań gwarantujących bezpieczeństwo jej jak dotychczas ukrywającej się rodzinie; wzywa prezydenta Asifa Aliego Zadarię do skorzystania w stosunku do Asii Bibi z przysługującego mu z mocy konstytucji prawa łaski po rozpatrzeniu złożonego w jej imieniu odwołania;
 9. ubolewa nad faktem, że dwie największe wyznaniowe partie polityczne w Pakistanie oświadczyły, iż za swoje poglądy Salman Taseer zasługiwał na śmierć, i podsyciły tym samym strach, a także zbagatelizowały terroryzm i przestępstwa na tle politycznym i religijnym;
 10. jest zaniepokojony faktem, że zabójstwo gubernatora Taseera może prowadzić w Pakistanie do ograniczania wolności słowa, w tym w Internecie, jako że religioznawcy z partii Jamaat e-Ahl e-Sunnat Pakistan otwarcie twierdzą, że „zwolennicy są równie winni jak ci, którzy dopuścili się bluźnierstwa”, dodając, że „ta przykładowa śmierć powinna być przestrożą dla polityków, środków masowego przekazu i innych”;
 11. z zadowoleniem przyjmuje potępienie zabójstwa przez znaczącą część pakistańskiej prasy i zauważa działania podjęte przez pakistański organ ds. regulacji mediów wobec niektórych stacji telewizyjnych w związku ze sposobem przedstawiania informacji na temat tego zdarzenia;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

12. popiera wezwania liczących się pakistańskich dziennikarzy do przeanalizowania roli mediów w tworzeniu forum dla skrajnych kaznodziejów i innych ekstremistów, którzy otwarcie grozili gubernatorowi Taseerowi i innym osobom publicznym o podobnych poglądach;
13. wyraża głębokie zaniepokojenie, że przepisy zakazujące bluźnierstwa – pociągające za sobą w Pakistanie karę śmierci i często wykorzystywane do uzasadniania cenzury, kryminalizacji, prześladowań, a w niektórych przypadkach zabójstw członków mniejszości politycznych, rasowych i religijnych – stanowią pole do wszelkich nadużyć, które dotyczą ludność wszystkich wyznań w Pakistanie;
14. ponawia swój apel do rządu Pakistanu o przeprowadzenie szczegółowego przeglądu przepisów zakazujących bluźnierstwa, jak również ich bieżącego stosowania w tym obowiązkowego orzekania kary śmierci lub dożywocia przewidzianego w części 295 C kodeksu karnego wobec osób uznanych za winne bluźnierstwa przeciwko prorokowi Mohammedowi, w celu wprowadzenia zmian;
15. pochwała w szczególności wysiłki ministra do spraw mniejszości Shahbaza Bhattiego, który przedstawił projekt ustawy przewidujący zniesienie kary śmierci za bluźnierstwo; oczekuje, że władze Pakistanu zrobią co tylko w ich mocy, by chronić życie wszystkich osób, szczególnie prawników, sędziów i działaczy na rzecz praw człowieka i w obronie praworządności, którym – za świeckie lub odmienne poglądy – grozi niebezpieczeństwo ze strony radykalnych sił muzułmańskich;
16. oczekuje, że rząd Pakistanu podejmie wszelkie niezbędne środki, by zapewnić wszystkim sędziom w Pakistanie bezpieczeństwo i umożliwić im wypełnianie swoich konstytucyjnych obowiązków bez obaw przed zastraszeniem, przemocą czy nękaniami;
17. pozytywnie ocenia podpisanie przez Pakistan dokumentów pozwalających na ratyfikację Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych NZ (MPPOiP) oraz konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur (CAT); wzywa rząd Pakistanu do **wycofania zastrzeżeń do** tych dwóch porozumień i do zagwarantowania wolności religii zapisanej w pakcie praw obywatelskich i politycznych ONZ, co pozwoli chronić obywateli Pakistanu i umożliwić im swobodne praktykowanie wiary;
18. wzywa rząd do zapewnienia mniejszościom poszanowania praw człowieka, przewidzianych w konstytucji oraz w Powszechnej deklaracji praw człowieka, a mianowicie w art. 18, który stanowi, że „każdy ma prawo do wolności myśli sumienia i religii”;
19. popiera wszelkie inicjatywy zmierzające do wspierania dialogu i wzajemnego poszanowania wśród wspólnot; wzywa władze polityczne i religijne do propagowania tolerancji i podejmowania inicjatyw przeciwko nienawiści oraz brutalnemu ekstremizmowi;
20. wzywa rząd Pakistanu do wdrożenia proponowanych reform systemu edukacji i do uregulowania medres oraz nadzoru nad nimi; zwraca się do władz Pakistanu o usunięcie materiałów propagandowych podlegających do nienawiści, promujących wyższość religijną i zniesławianie religii z podręczników zatwierdzonych przez wydział ministerstwa edukacji odpowiedzialny za krajowy program nauczania;
21. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do włączenia zagadnienia tolerancji religijnej w społeczeństwie do dialogu politycznego z Pakistanem, ponieważ kwestia ta ma zasadnicze znaczenie dla długofalowej walki z ekstremizmem religijnym;
22. wzywa państwa członkowskie i Komisję do dalszego udzielania wsparcia finansowego organizacjom działającym w dziedzinie praw człowieka i obrońcom tych praw oraz do określenia praktycznych metod wspierania ruchów społeczeństwa obywatelskiego w Pakistanie w walce z przepisami o bluźnierstwie i innymi przepisami o charakterze dyskryminacyjnym;
23. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, by nakłaniała rząd Pakistanu do stania na straży klauzuli demokracji i praw człowieka znajdującej się w umowie o współpracy zawartej między Unią Europejską a Islamską Republiką Pakistanu; zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania z wdrażania umowy o współpracy oraz klauzuli dotyczącej demokracji i praw człowieka;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

24. zwraca się do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych o wsparcie rządu Pakistanu w tworzeniu jego resortu praw człowieka oraz w ustanowieniu znaczącej, niezależnej i wiarygodnej krajowej komisji praw człowieka;

25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/ wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Pakistanu.

Brazylia: ekstradycja Cesare Battistiego

P7_TA(2011)0027

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie Brazylii: ekstradycja Cesare Battistiego

(2012/C 136 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie odmowy ekstradycji Cesare Battistiego z Brazylii ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie partnerstwa strategicznego UE-Brazylia ⁽²⁾, a w szczególności jego ust. 1 lit. n), który wyraźnie wspomina o wzajemnym uznawaniu prawomocnych wyroków,
- uwzględniając Umowę ramową o współpracy między Wspólnotą Europejską a Federacyjną Republiką Brazylii,
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej oraz zawarte w nim zasady dotyczące demokracji i praworządności, na których zasadza się UE,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że podstawą partnerstwa między UE a Brazylią jest wzajemne zaufanie i poszanowanie demokracji, praworządności i praw podstawowych,
- B. mając na uwadze znakomite i prężne stosunki gospodarcze, handlowe i polityczne między Brazylią i UE, które są oparte m.in. na wspólnych wartościach, takich jak poszanowanie praw człowieka i praworządności,
- C. mając na uwadze, że Cesare Battisti, obywatel Włoch, został uznany za winnego w siedmiu procesach sądowych i skazany *in absentia* prawomocnymi wyrokami wydanymi przez włoskie sądy na dwa dożywocia za popełnienie czterech morderstw, a także udział w zbrojnej grupie, rozbój i posiadanie broni palnej,
- D. mając na uwadze, że Cesare Battisti pozostawał w ukryciu aż do momentu jego aresztowania w Brazylii w marcu 2007 r.,
- E. mając na uwadze, że Cesare Battisti złożył wniosek do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w związku z jego ekstradycją do Włoch, oraz mając na uwadze, że wniosek ten został uznany za niedopuszczalny w grudniu 2006 r.,
- F. mając na uwadze, że postanowienia traktatu ekstradycyjnego zawartego w 1989 r. między Włochami a Federacyjną Republiką Brazylii mają na celu określenie warunków współpracy między organami obu tych państw w zakresie ekstradycji, przy pełnym poszanowaniu gwarancji przewidzianych w ich systemach prawnych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 146.

⁽²⁾ Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 168.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- G. mając na uwadze, że w dniu 18 listopada 2009 r. Sąd Najwyższy Brazylii wydał zgodę na ekstradycję Cesare Battistiego i upoważnił urzędującego prezydenta Federacyjnej Republiki Brazylii do wydania więźnia Włochom zgodnie z postanowieniami traktatu ekstradycyjnego między Włochami a Brazylią,
- H. mając na uwadze, że dnia 31 grudnia 2010 r. ówczesny prezydent postanowił odmówić ekstradycji Cesare Battistiego,
- I. mając na uwadze, że włoski rząd odwołał się od tej decyzji przed Sądem Najwyższym Brazylii,
- J. mając na uwadze, że prawnicy Cesare Battistiego złożyli do tego samego sądu formalny wniosek o jego natychmiastowe zwolnienie,
- K. mając na uwadze, że dnia 6 stycznia 2011 r. prezes Sądu Najwyższego Brazylii odmówił natychmiastowego zwolnienia Cesare Battistiego i oficjalnie wznowił sprawę, która zostanie rozpatrzona w lutym, kiedy sąd wznowi pracę,
1. przyznaje, że poszanowanie legalności i niezawisłości sądownictwa, w tym sprawiedliwe traktowanie osób skazanych, stanowi jedną z podstawowych wartości UE i jej państw członkowskich, a także Brazylii;
 2. wskazuje, że partnerstwo między UE i Federacyjną Republiką Brazylii opiera się na wzajemnym zrozumieniu, że obie strony stoją na straży praworządności i praw podstawowych, w tym prawa do obrony i prawa do uczciwego i sprawiedliwego procesu;
 3. wyraża przekonanie, że w świetle tych rozważań właściwe organy brazylijskie skorzystają ze swego prawa – oraz wypełnią swój obowiązek – i rozpatrzą nowy wniosek rządu włoskiego w sprawie rewizji decyzji o ekstradycji Cesare Battistiego, a także zbadają możliwości zapewnienia prawidłowej interpretacji dwustronnego traktatu ekstradycyjnego;
 4. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do prowadzenia dialogu politycznego z Brazylią oraz do zadbania o to, by każda decyzja, która zostanie podjęta, była w pełni zgodna z podstawowymi zasadami UE i przyczyniała się do dobrych stosunków z państwami członkowskimi;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi Brazylii, prezydentowi Federacyjnej Republiki Brazylii, przewodniczącemu Kongresu Brazylii oraz przewodniczącemu Delegacji ds. stosunków z państwami Mercosuru.

Iran, zwłaszcza przypadek Nasrin Sotudeh

P7_TA(2011)0028

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie Iranu – sytuacja Nasrin Sotoudeh

(2012/C 136 E/18)

Parlament Europejski,

— uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iranu, zwłaszcza rezolucje dotyczące praw człowieka, a w szczególności rezolucje przyjęte w dniach 10 lutego 2010 r.⁽¹⁾ i 8 września 2010 r.⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 9.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0310.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- uwzględniając oświadczenie Wysokiej Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka Navanethem Pillay z dnia 23 listopada 2010 r., w którym wyraziła zaniepokojenie sprawą Nasrin Sotoudeh i stwierdziła, że jest ona częścią o wiele szerszego problemu i że sytuacja obrońców praw człowieka w Iranie staje się coraz trudniejsza,
- uwzględniając deklarację Narodów Zjednoczonych o obrońcach praw człowieka przyjętą w drodze konsensusu przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 1998 r., która stanowi, że państwa „podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ochrony [obrońcom praw człowieka] przez właściwe organy przed wszelką przemocą, groźbami, odwetem, dyskryminacją faktyczną lub prawną, naciskami lub wszelkimi innymi arbitralnymi działaniami” będącymi konsekwencją ich uprawnionych działań na rzecz propagowania praw człowieka,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz Konwencję o prawach dziecka, których Iran jest stroną,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu PE,
- A. mając na uwadze, że Nasrin Sotoudeh, znana irańska prawniczka zajmująca się prawami człowieka, została skazana na 11 lat więzienia pod zarzutem „działania na szkodę bezpieczeństwa narodowego”, „przynależności do Centrum Obrońców Praw Człowieka”, „braku hidżabu (islamskiej chusty) w czasie nagranego na wideo przesłania” oraz „wymierzonej w reżim propagandy”; mając na uwadze, że Sotoudeh zakazano też wykonywania zawodu i podróżowania przez 20 lat po odbyciu kary,
- B. mając na uwadze, że Nasrin Sotoudeh, matkę dwójki dzieci, aresztowano dnia 4 września 2010 r., przetrzymywano przez długi czas w odosobnieniu, podobno torturowano oraz pozbawiono kontaktu z rodziną i adwokatem, a także mając na uwadze, że otarła się ona o śmierć wskutek strajku głodowego podjętego na znak protestu przeciwko warunkom przetrzymywania i naruszeniu zasady rzetelnego procesu sądowego,
- C. mając na uwadze, że dnia 15 stycznia 2011 r. policja wezwała męża Sotoudeh Reżę Khandana, zatrzymała przez noc i uwolniła dopiero po poręczeniu przez osobę trzecią i że wniesiono przeciwko niemu oskarżenie z powodu reprezentowania żony,
- D. mając na uwadze, że Nasrin Sotoudeh reprezentuje obywatelkę holenderską Zahre Bahrami, którą aresztowano po protestach podczas święta Aszury dnia 27 grudnia 2009 r. i skazano niedawno na karę śmierci,
- E. mając na uwadze, że wyrok na Nasrin Sotoudeh jest jednym z wielu regularnych ataków na adwokatów i działaczy zajmujących się prawami człowieka w Iranie, jak m.in. skazanie dnia 7 stycznia 2011 r. współzałożycielki komisji reporterów zajmujących się prawami człowieka i znanej działaczki Sziwy Nazarahari na 4 lata więzienia i 74 bity oraz skazanie dnia 30 października 2010 r. znanego adwokata Mohammada Seifzadeha na 9 lat więzienia i 10 lat pozbawienia prawa do wykonywania zawodu; mając na uwadze, że adwokat zajmujący się prawami człowieka Mohammad Oliyafar odbywa karę roku pozbawienia wolności za reprezentowanie swoich klientów; mając na uwadze, że sprawy sądowe grożą też innym obrońcom praw człowieka w Iranie, jak na przykład Mohammadowi Aliemu Dadkhanowi, Abdolfattahowi Soltanienemu i Houtanowi Kianowi,
- F. mając na uwadze, że ponad rok po demonstracjach w czasie święta Aszury w grudniu 2009 r. setki aresztowanych wówczas obywateli Iranu nadal przebywają w więzieniach, a władze dokonywały w ciągu roku kolejnych aresztowań, szczególnie przy okazji Dnia Studentów 7 grudnia 2010 r., ponadto mając na uwadze, że zgodnie z raportami Amnesty International zatrzymanych jest nadal ponad 70 studentów,
- G. mając na uwadze, że dziennikarze i blogerzy są nadal celem ataków, obecnie w więzieniach przebywa podobno ponad 30 dziennikarzy i że nawet uznani przedstawiciele irańskiej kultury są pozbawiani swobody wypowiedzi, jak reżyser Jafar Panahi, który w grudniu 2010 r. otrzymał zakaz kręcenia filmów przez 20 lat, a ponadto został skazany na 6 lat więzienia,

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- H. mając na uwadze, że w Iranie nadal powszechnie jest zmuszanie do przyznania się do winy, torturowanie więźniów i znęcanie się nad nimi, pozbawianie ich snu, przetrzymywanie w celi izolacyjnej, więzienie w tajnych ośrodkach, traktowanie w okrutny, nieludzki i poniżający sposób, stosowanie przemocy fizycznej, w tym seksualnej, a także bezkarność funkcjonariuszy państwowych, co budzi poważne wątpliwości co do uczciwości i przejrzystości postępowań sądowych w tym kraju,
- I. mając na uwadze, że zamiast dochodzenia w sprawie egzekucji pozasądowych pogrążeń w żalobie krewni zabitych osób mogą doczekać się aresztowania, jak miało to miejsce w przypadku Mahdiego Ramazaniego, który został zatrzymany przy grobie swojego syna w grudniu 2010 r. i dla którego ustanowiono wygórowane, niemożliwe do spełnienia warunki poręczenia majątkowego,
- J. mając na uwadze, że Iran zobowiązał się wobec społeczności międzynarodowej do przestrzegania Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych,
1. wzywa rząd Islamskiej Republiki Iranu do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia Nasrin Sotoudeh, a także wszystkich pozostałych więźniów sumienia i uważa, że wyrok wydany na Nasrin Sotoudeh jest natury politycznej i ma na celu uniemożliwienie działalności jednej z najważniejszych irańskich obrończyni praw człowieka;
 2. zdecydowanie potępia nadzwyczaj surowy wyrok na Nasrin Sotoudeh i zastraszanie jej męża oraz wyraża uznanie dla działaczki za jej odwagę i zaangażowanie;
 3. wzywa Islamską Republikę Iranu, by dostosowała się do standardów określonych w podstawowych zasadach ONZ dotyczących roli adwokatów, które stanowią, że adwokatom należy umożliwić wykonywanie obowiązków „bez zastraszania, utrudniania pracy, prześladowania lub niewłaściwego ingerowania”, i uznaje, że adwokaci mają prawo do swobody wypowiedzi, w tym również „prawo do uczestnictwa w publicznych dyskusjach poświęconych sprawom dotyczącym prawa, organizacji wymiaru sprawiedliwości oraz propagowania i ochrony praw człowieka”;
 4. głęboko ubolewa z powodu braku uczciwości i przejrzystości procesów sądowych w Iranie oraz wzywa władze irańskie do zapewnienia uczciwych procesów w prawie i w praktyce; apeluje do zwierzchnika irańskiego wymiaru sprawiedliwości ajatollaha Sadegha Amoli Larijaniego o powołanie niezależnej komisji, która zbada sprawę prześladowania adwokatów zajmujących się prawami człowieka i o pociągnięcie do odpowiedzialności wszystkich urzędników, którzy są zamieszani w nielegalne działania;
 5. wzywa władze do zwalczania bezkarności osób należących do służb bezpieczeństwa, które łamią prawa człowieka; ponawia apel o przeprowadzenie niezależnego dochodzenia w sprawie zarzutów o egzekucje pozasądowe, do których doszło od czasu dyskusyjnych wyborów prezydenckich w czerwcu 2009 r., i o osądzenie domniemych sprawców;
 6. wzywa rząd Iranu do pełnej współpracy ze wszystkimi międzynarodowymi podmiotami praw człowieka, do dalszego pogłębiania współpracy z ONZ w dziedzinie praw człowieka i reformy wymiaru sprawiedliwości, a także do pełnego wdrożenia zaleceń określonych w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka;
 7. wzywa do ponownego przyznania mandatu specjalnemu sprawozdawcy ONZ w celu zbadania przypadków naruszania praw człowieka oraz w celu sprzyjania pociągnięciu do odpowiedzialności osób winnych łamania praw człowieka w Iranie;
 8. wzywa władze irańskie, by umożliwiły Czerwonemu Krzyżowi dostęp do wszystkich więźniów oraz by zezwoliły międzynarodowym organizacjom broniącym praw człowieka na monitorowanie sytuacji w kraju;
 9. wzywa władze irańskie do rewizji wyroku wydanego na Zahrę Bahrami, do zapewnienia jej zgodnie z międzynarodowymi standardami uczciwego procesu i dostępu do organów holenderskich z uwagi na jej holenderskie obywatelstwo;
 10. apeluje do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych o opracowanie dodatkowych środków w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie, aby czynnie chronić irańskich obrońców praw człowieka, a także zachęca państwa członkowskie i władze lokalne do wspierania takich inicjatyw, jak europejski program miast schronienia i międzynarodowe miasta dla uchodźców;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

11. wzywa do rozszerzenia istniejącej listy osób i organizacji objętych zakazem wjazdu na terytorium UE i nakazem zamrożenia aktywów o irańskich urzędników odpowiedzialnych za łamanie praw człowieka, represje i ograniczanie wolności w Iranie;
 12. apeluje do przedstawicieli UE i wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych o ponowne zaangażowanie się w rozmowy z Islamską Republiką Iranu na temat praw człowieka;
 13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ, prezesowi irańskiego Sądu Najwyższego oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu.
-

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

ZALECENIA

PARLAMENT EUROPEJSKI

Umowa ramowa UE-Libia

P7_TA(2011)0020

Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie negocjacji dotyczących umowy ramowej między UE a Libią (2010/2268(INI))

(2012/C 136 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając przygotowany przez Anę Gomes w imieniu grupy S&D projekt zalecenia dla Rady w sprawie toczących się negocjacji dotyczących umowy ramowej między UE a Libią (B7-0615/2010),
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 15 października 2007 r. dotyczące otwarcia debaty na temat umowy ramowej między UE i Libią, a także konkluzje Rady Europejskiej z dni 18-19 czerwca i 29-30 października 2009 r. w sprawie polityki migracyjnej,
- uwzględniając protokół ustaleń, który wspólnie podpisali komisarz B. Ferrero-Waldner i sekretarz ds. europejskich Al Obeidi w dniu 23 lipca 2007 r.,
- uwzględniając trwające obecnie negocjacje między UE i Libią dotyczące zawarcia umowy ramowej,
- uwzględniając plan działań przeciwko HIV dla Bengazi zainicjowany w listopadzie 2004 r.,
- uwzględniając obecną praktyczną współpracę między UE a Libią w kwestiach migracji i program współpracy w zakresie migracji podpisany przez Komisję i Libię w dniu 4 października 2010 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z dnia 10 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając konwencję genewską z dnia 28 lipca 1951 r. oraz protokół z dnia 31 stycznia 1967 r. w sprawie statusu uchodźców,
- uwzględniając liczne podpisane przez Libię akty dotyczące praw człowieka, takie jak Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (1970), Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych (1970), Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej (1968), Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (1989), Konwencję przeciwko torturom i innemu okrutnemu, niehumanitarnemu i poniżającemu traktowaniu lub karaniu (1989), Konwencję o prawach dziecka (1993) i Międzynarodową konwencję o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących oraz członków ich rodzin (2004),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (ZO ONZ) 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. wzywającą do wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci oraz rezolucję ZO ONZ 63/168 z dnia 18 grudnia 2008 r. wzywającą do wdrożenia rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 62/149 z 2007 r.,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów i jej protokół dotyczący ustanowienia Afrykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Ludów, ratyfikowane przez Libię odpowiednio w dniu 26 marca 1987 r. i 19 listopada 2003 r.,

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- uwzględniając konwencję Unii Afrykańskiej regulującą szczegółowe aspekty związane z uchodźcami w Afryce z września 1969 r., której Libia jest stroną od dnia 17 lipca 1981 r.,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie kary śmierci dla personelu medycznego w Libii ⁽¹⁾ i z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie egzekucji w Libii ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 121 ust. 3 i art. 97 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0368/2010),
- A. mając na uwadze, że mimo utrzymujących się rządów autorytarnych i systematycznego naruszania międzynarodowych konwencji dotyczących podstawowych praw i wolności, Libia rozszerza stosunki handlowe i polityczne z państwami członkowskimi UE i jest partnerem UE w regionie śródziemnomorskim i w Afryce w zakresie szeregu kwestii mających wpływ na bezpieczeństwo i stabilność, zwłaszcza migracji, zdrowia publicznego, rozwoju, stosunków handlowych i gospodarczych, zmiany klimatu, energii i dziedzictwa kulturalnego,
- B. mając na uwadze, że wiele państw członkowskich UE utrzymuje bliskie stosunki z Libią, wykorzystując firmy krajowe i banki jako narzędzie dla libijskich inwestycji finansowych w Europie, oraz mając na uwadze, że w dniu 30 sierpnia 2008 r. Włochy podpisały porozumienie o przyjaźni z Libią dotyczące stosunków w różnych dziedzinach, w tym współpracy w związku z zarządzaniem migracją i reparacji finansowych za zniszczenia wojenne i kolonialne; mając na uwadze, że w dniu 9 listopada 2010 r. parlament włoski zwrócił się do rządu o dokonanie przeglądu tego traktatu,
- C. mając na uwadze, że negocjowana obecnie umowa ramowa między UE a Libią obejmuje szeroki zakres dziedzin, od nasilenia dialogu politycznego po zarządzanie migracją, rozwój stosunków handlowych i gospodarczych, bezpieczeństwo energetyczne i poprawę współpracy w licznych sektorach; mając na uwadze, że umowa ramowa ma być szansą na zintensyfikowanie dialogu politycznego między Libią a UE,
- D. mając na uwadze, że poszanowanie praw człowieka, demokracji i praworządności, a także sprzeciw wobec kary śmierci, należą do podstawowych zasad UE; mając na uwadze, że Parlament jest zdecydowanie zaangażowany w powszechne zniesienie kary śmierci i wielokrotnie nawoływał do uchylenia kar śmierci i uwolnienia pięciu bułgarskich pielęgniarek i palestyńskiego lekarza, którzy byli uwięzieni w Libii przez wiele lat, a także potępiał egzekucje obywateli libijskich i cudzoziemców, które miały w Libii miejsce,
- E. mając na uwadze, że Libia ratyfikowała konwencję Unii Afrykańskiej regulującą szczegółowe aspekty problemów związanych z uchodźcami w Afryce, której art. 8 podkreśla, że konwencja ta jest uzupełnieniem w Afryce konwencji ONZ dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r. oraz że jej członkowie współpracują z Wysokim Komisarzem Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców, mając jednak na uwadze, że Libia nie ratyfikowała konwencji ONZ w sprawie uchodźców z 1951 r. – jedynej międzynarodowej konwencji zawierającej szeroką definicję uchodźców, której towarzyszyć mają wiążące środki ochronne i specjalny mechanizm monitorowania przez biuro Wysokiego Komisarza Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców,
- F. mając na uwadze, że istnieją mocne dowody na praktyki Libii w zakresie powszechnej dyskryminacji pracowników migrujących ze względu na ich narodowość lub pochodzenie etniczne, zwłaszcza dowody na prześladowania rasowe migrujących pracowników afrykańskich, a także mając na uwadze, że Parlament Europejski jest głęboko zaniepokojony przypadkami aktów przemocy seksualnej wobec kobiet,
- G. mając na uwadze, że art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych UE zakazuje usunięcia, wydalenia lub wydania jakiegokolwiek osoby w drodze ekstradycji do państwa, w którym istnieje poważne ryzyko skazania jej na karę śmierci, poddania torturom lub innemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu,
- H. mając na uwadze, że w dniu 13 maja 2010 r. Libia została wybrana do Rady Praw Człowieka ONZ i ratyfikowała wiele instrumentów służących ochronie praw człowieka i mając na uwadze, że

⁽¹⁾ Dz.U. C 244E z 18.10.2007, s. 208.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0246.

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

w związku z tym Libia ma szczególne międzynarodowe zobowiązania prawne do przestrzegania praw człowieka, ale jak dotąd nie powzięła konkretnych środków w celu poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka i nawiązania rzeczywistej współpracy w ramach specjalnych procedur ONZ i organów traktatowych; mając na uwadze, że prawa człowieka są niepodzielne, a nadal pomimo uzyskania pewnych korzyści gospodarczych i świadczeń socjalnych dzięki dystrybucji przez państwo dochodu narodowego, Libijczycy i cudzoziemcy w Libii nie posiadają większości praw obywatelskich i politycznych, mianowicie swobody wypowiedzi, gromadzenia się i stowarzyszania się, prawa do sprawiedliwego procesu, praw pracowniczych, praw kobiet i prawa do wolnych wyborów, a także mając na uwadze, że często zdarzają się przypadki samowolnych aresztowań, tortur, wymuszonych zaginięć i dyskryminacji, szczególnie wobec migrantów,

- I. mając na uwadze, że wykonywanie uprawnień państwowych w Libii nie opiera się na literze prawa, ani na odpowiedzialności demokratycznej i doprowadziło do arbitralnego i nieprzewidywalnego zachowania w odniesieniu do obywateli i interesów zagranicznych, tak jak to miało niedawno miejsce w przypadku szwajcarskiego przedsiębiorcy i cudzoziemców straconych za przestępstwa powszechnie, których tożsamość nie została ujawniona,
 1. w związku z trwającymi negocjacjami umowy ramowej kieruje do Rady następujące zalecenia:
 - a) odnotowuje niedawną decyzję Rady o ostatecznym zezwoleniu ograniczonej liczbie posłów do Parlamentu na zapoznanie się z mandatem udzielonym Komisji w celu wynegocjowania umowy ramowej między UE a Libią; wyraża jednak ubolewanie z powodu opóźniania tej decyzji i wzywa do przyznania PE dostępu do mandatów wszystkich negocjowanych obecnie umów międzynarodowych, zgodnie z art. 218(10) TFUE, który stanowi, że Parlament ma być natychmiast i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury;
 - b) z zadowoleniem przyjmuje otwarcie negocjacji między UE a Libią jako krok ku budowaniu nowych stosunków UE w regionie Morza Śródziemnego i w Afryce; uważa współpracę z Libią za przydatną w rozwiązywaniu kwestii takich, jak bezpieczeństwo i stabilność, migracja, zdrowie publiczne, rozwój, handel, zmiany klimatyczne, energia i kultura;
 - c) nalega, by Rada i Komisja stanowczo zaleciły Libii ratyfikowanie i wdrożenie konwencji genewskiej w sprawie uchodźców z 1951 r. i jej protokołu z 1967 r., włącznie z pełną współpracą z UNHCR, tak aby zagwarantować właściwą ochronę i prawa migrantom, a także przyjęcie przepisów dotyczących azylu uznających odpowiednio status uchodźców i ich prawa, szczególnie zakaz zbiorowego wydalania i zasadę non-refoulement;
 - d) przypomina Radzie i Komisji o ich obowiązku zapewnienia pełnej zgodności zewnętrznej polityki UE z Kartą praw podstawowych, zwłaszcza jej art. 19, który zakazuje zbiorowych wydań i potwierdza zasadę non-refoulement;
 - e) wzywa Radę i Komisję do zwrócenia się do władz Libii o podpisanie protokołu ustaleń przyznającego UNHCR prawa do przebywania w tym kraju, z mandatem do wykonywania w pełnym zakresie działań związanych z dostępem i ochroną;
 - f) usilnie wzywa Radę i Komisję do dopilnowania, by umowa o readmisji z Libią dotyczyła wyłącznie nielegalnych imigrantów, wyłączając tym samym tych, którzy określają się jako ubiegający się o azyl, uchodźcy lub osoby potrzebujące ochrony, i powtarza, że zasada non-refoulement ma zastosowanie do każdej osoby, której grozi kara śmierci, nieludzkie traktowanie czy torturowanie;
 - g) wzywa Radę do zaproponowania osiedlenia się uznanym uchodźcom zidentyfikowanym przez UNHCR w Libii zgodnie z ustalonym programem współpracy w zakresie migracji z dnia 4 października 2010 r.;
 - h) wzywa Radę i Komisję do zwiększenia wsparcia dla działalności UNHCR polegającej na promowaniu wśród władz libijskich przestrzegania międzynarodowych standardów humanitarnych w odniesieniu do nieudokumentowanych migrantów w tym kraju, w tym systematycznego dostępu UNHCR do ośrodków dla imigrantów;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- i) wzywa Radę i Komisję do zaproponowania Libii, przy współpracy UNHCR, IOM, ICMPD i innych wyspecjalizowanych agencji, pomocy mającej na celu rozwiązanie problemu handlu ludźmi w tym regionie, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony kobiet i dzieci, w tym pomocy w celu integracji legalnych migrantów i poprawy warunków migrantów przebywających w tym kraju nielegalnie; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje umowę dotyczącą programu współpracy w zakresie migracji podpisanego przez komisarzy C. Malmstrom i Š. Füle i władze libijskie w październiku 2010 r.;
- j) nalega, by Komisja ujawniła Parlamentowi wszystkie szczegółowe informacje dotyczące zewnętrznych instrumentów finansowych wykorzystywanych w ramach umowy o partnerstwie UE-Libia;
- k) usilnie skłania Radę do zachęcania Libii do wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci zgodnie z rezolucjami ZO ONZ przyjętymi w dniach 18 grudnia 2007 r. i 18 grudnia 2008 r. w celu zniesienia kary śmierci, a także do opublikowania statystyk dotyczących wszystkich osób straconych w Libii od 2008 r. oraz do ujawnienia tożsamości odnośnych osób i zarzutów, na podstawie których zostały uznane za winne; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do okazania priorytetu politycznego, jaki UE przyznaje zniesieniu kary śmierci, przez regularne podejmowanie tej kwestii w rozmowach z władzami libijskimi;
- l) zwraca się do Rady, by nalegała na włączenie do umowy ramowej klauzuli dotyczącej Międzynarodowego Trybunału Karnego, skłaniając Libię do rozważenia ratyfikacji statutu rzymskiego;
- m) wzywa Radę do zaproponowania Libii współpracy w związku z programami mającymi na celu zacieśnianie regionalnej synergii w sprawie trwałego rozwoju i kwestii środowiskowych, takich jak zmiana klimatu, niedobory wody i pustynnienie;
- n) wzywa Radę i Komisję do zachęcania Libii podczas negocjacji umowy ramowej do uczestnictwa w partnerstwie euro-śródziemnomorskim oraz działalności i głównych projektach Unii dla Śródziemnomorza;
- o) wzywa Komisję do pełnego przestrzegania swoich zobowiązań wynikających z art. 218 TFUE przez należyte informowanie Parlamentu o staraniach UE w związku ze „współpracą jądrową” z Libią w ramach rozdziału poświęconego energii w negocjacjach umowy ramowej, w tym o wszystkich skutkach politycznych i w zakresie bezpieczeństwa;
- p) wyraża uznanie dla libijskich organów odpowiedzialnych za zdrowie publiczne i pracowników służby zdrowia za znaczną poprawę medycznych i naukowych możliwości zwalczania HIV-AIDS, co osiągnięto za pomocą planu działania dla Bengazi realizowanego wspólnie przez UE i Libię, oraz popiera wnioski o rozszerzenie takiej współpracy na inne choroby zakaźne i inne ośrodki medyczne w Libii; wzywa państwa członkowskie UE do rozszerzenia wyspecjalizowanej opieki zdrowotnej na pacjentów libijskich, w tym przez ułatwianie czasowego leczenia w wyspecjalizowanych ośrodkach w Europie;
- q) uważa, że umowa ramowa powinna obejmować pomoc w zakresie budowania potencjału instytucjonalnego będącego środkiem wzmacniającym struktury społeczeństwa obywatelskiego, wspierającym modernizację, sprzyjającym reformom demokratycznym, niezależnym mediom i niezawisłemu sądownictwu, a także sprzyjać innym staraniom zmierzającym do otwarcia przestrzeni dla przedsiębiorstw, ośrodków akademickich, organizacji pozarządowych i innych zainteresowanych stron w Libii;
- r) wzywa Radę i Komisję do dopilnowania, by programy poświęcone handlowi skupiały się na dostarczaniu rzeczywistego wsparcia dla przedsiębiorstw, zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw, w celu maksymalizacji ich potencjału eksportowego;
- s) wzywa Radę i Komisję do zachęcania Libii do pełnego wywiązywania się ze zobowiązań podjętych wraz z przystąpieniem do Rady Praw Człowieka ONZ i w związku z tym usilnie skłania Libię do wystosowania stałych zaproszeń dla osób wyznaczonych na mocy specjalnych procedur ONZ, takich jak sprawozdawca specjalny ONZ ds. egzekucji prowadzonych w trybie pozasądowym, przyspieszonym i arbitralnym, sprawozdawca specjalny ds. tortur i sprawozdawca specjalny ds. wolności wypowiedzi i sprawozdawca specjalny ds. współczesnych form rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i pokrewnych przejawów nietolerancji, jak również grupa robocza ds. przymusowych lub wymuszonych zaginięć i grupa robocza ds. arbitralnych aresztowań, jak wymaga tego niedawny powszechny okresowy przegląd praw człowieka dotyczący Libii; w tym samym duchu wzywa do zapewnienia nieograniczonego dostępu do kraju celem dokonania niezależnej kontroli ogólnej sytuacji w zakresie praw człowieka;

Czwartek, 20 stycznia 2011 r.

- t) wzywa Radę do dopilnowania, by wizy Schengen dla Libijczyków były wydawane bez zbędnych opóźnień, do zbadania innych procedur ułatwiania wydawania wiz i do przekonania władz Libii do wprowadzenia ułatwień wizowych dla Europejczyków mieszkających lub prowadzących działalność zawodową w Libii;
 - u) zaleca jak najszybsze otwarcie delegatury UE w Trypolisie;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszych zaleceń Radzie i Komisji (do wglądu) oraz rządów państw członkowskich Unii Europejskiej.
-

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Łączenie się spółek akcyjnych *I**

P7_TA(2011)0001

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie zmienionego wniosku w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej łączenia się spółek akcyjnych (tekst jednolity) (COM(2010)0391 – C7-0209/2010 – 2008/0009(COD))

(2012/C 136 E/20)

(Zwykła procedura ustawodawcza – ujednolicenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady (COM(2008)0026) oraz zmieniony wniosek (COM(2010)0391),
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 17 czerwca 2008 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 50 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0209/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 21 października 2010 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 grudnia 1994 r. – szybsza metoda pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 86 i art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A7-0363/2010),
- A. mając na uwadze, że zdaniem konsultacyjnej grupy roboczej złożonej z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, wniosek ogranicza się do prostego ujednolicenia istniejących przepisów bez zmian co do istoty;
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko przedstawione poniżej;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 286E z 27.11.2009, s. 60.

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽³⁾ Dz.U. C 102 z 4.4.1996, s. 2.

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

P7_TC1-COD(2008)0009

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 stycznia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE dotyczącej łączenia się spółek akcyjnych (tekst jednolity)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2011/35/UE)

Protokół do Układu eurośródziemnomorskiego WE/Jordania uwzględniający przystąpienie Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej ***

P7_TA(2011)0002

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej (06903/2010 – C7-0384/2010 – 2007/0231(NLE))

(2012/C 136 E/21)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (06903/2010),
 - uwzględniając projekt Protokołu do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej (09373/2008),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 217 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0384/2010),
 - uwzględniając art. 81, art. 90 ust. 8 oraz art. 46 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0373/2010),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Jordańskiego Królestwa Haszymidzkiego.

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

Umowa między WE a Unią Gospodarczą i Walutową Afryki Zachodniej dotycząca przewozów lotniczych ***

P7_TA(2011)0003

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Wspólnotą Europejską a Unią Gospodarczą i Walutową Afryki Zachodniej dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych (06646/2010 – C7-0103/2010 – 2008/0145(NLE))

(2012/C 136 E/22)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (06646/2010),
 - uwzględniając projekt umowy między Wspólnotą Europejską a Unią Gospodarczą i Walutową Afryki Zachodniej dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych (06190/2009),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 100 ust. 2, art. 218 ust. 8 akapit pierwszy i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0103/2010),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0361/2010),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie oraz rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Unii Gospodarczej i Walutowej Afryki Zachodniej.

Zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych *II**

P7_TA(2011)0004

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG (10753/3/2010 – C7-0267/2010 – 2008/0098(COD))

(2012/C 136 E/23)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (10753/3/2010 – C7-0267/2010),
- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0311) oraz zmieniony wniosek (COM(2009)0579),
- uwzględniając artykuł 251 ust. 2 Traktatu WE, zgodnie z którym Komisja przedłożyła wniosek Parlamentowi (C6-0203/2008),

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając swoje stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 25 lutego 2009 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie podjęte przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 8 grudnia 2010 r. do przyjęcia stanowiska Parlamentu w drugim czytaniu, zgodnie z art. 294 ust. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 66 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0343/2010),
1. przyjmuje w drugim czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ OJ C 184 E z 8.7.2010, s. 441.

⁽²⁾ OJ C 218 z 11.9.2009, s. 15.

P7_TC2-COD(2008)0098

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 18 stycznia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 305/2011.)

Środa, 19 stycznia 2011 r.

Prawa pacjenta w transgranicznej opiece zdrowotnej *II**

P7_TA(2011)0007

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej (11038/2/2010 – C7-0266/2010 – 2008/0142(COD))

(2012/C 136 E/24)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (11038/2/2010 – C7-0266/2010),
 - uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0414),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 i art. 95 Traktatu WE, na podstawie których Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C6-0257/2008),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 i art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 4 grudnia 2008 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 12 lutego 2009 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 21 grudnia 2010 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 TFUE,
 - uwzględniając art. 66 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0307/2010),
1. przyjmuje w drugim czytaniu stanowisko przedstawione poniżej;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 368.

⁽²⁾ Dz.U. C 175 z 28.7.2009, s. 116.

⁽³⁾ Dz.U. C 120 z 28.5.2009, s. 65.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

P7_TC2-COD(2008)0142

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 19 stycznia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2011/24/UE)

Umowa UE-Kamerun dotycząca prawa leśnego ***

P7_TA(2011)0009

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Kamerunu dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (FLEGT) (12796/2010 – C7-0339/2010 – 2010/0217(NLE))

(2012/C 136 E/25)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12796/2010),
 - mając na uwadze projekt Dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Kamerunu dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (FLEGT) (13187/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 207 ust. 3 akapit pierwszy, art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) pkt (v) oraz art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0339/2010),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0371/2010),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Republice Kamerunu.
-

Środa, 19 stycznia 2011 r.

Umowa UE-Kongo dotycząca prawa leśnego ***

P7_TA(2011)0010

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Konga dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (FLEGT) (10028/2010 – C7-0170/2010 – 2010/0062(NLE))

(2012/C 136 E/26)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (10028/2010),
 - uwzględniając projekt Dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Konga dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (FLEGT) (07636/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 207 ust. 3 akapit pierwszy, art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) pkt (v) oraz art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0170/2010),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0370/2010),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Konga.

Umowa przejściowa o partnerstwie między WE a państwami Pacyfiku ***

P7_TA(2011)0012

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej (05078/2010 – C7-0036/2010 – 2008/0250(NLE))

(2012/C 136 E/27)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (05078/2010),
- uwzględniając projekt umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską a państwami Pacyfiku (05558/2/2009),

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 207 ust. 4 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0036/2010),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rybołówstwa (A7-0365/2010),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz państw regionu Pacyfiku.

Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu WE-Serbia ***

P7_TA(2011)0015

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady i Komisji w sprawie zawarcia Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i jej państwami członkowskimi a Republiką Serbii (15619/1/2007 – C7-0341/2010 – 2007/0255(NLE))

(2012/C 136 E/28)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady i Komisji (15619/1/2007),
 - uwzględniając projekt Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu pomiędzy Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony, a Republiką Serbii z drugiej strony (16005/2007),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 217 oraz art. 218 ust. 6, akapit drugi, lit. a) i art. 218 ust. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz zgodnie z art. 101, akapit drugi Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (C7-0341/2010),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0362/2010),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich i Republiki Serbii.
-

2012/C 136 E/17	Brazylia: ekstradycja Cesare Battistiego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie Brazylii: ekstradycja Cesare Battistiego	94
-----------------	--	----

2012/C 136 E/18	Iran, zwłaszcza przypadek Nasrin Sotudeh Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie Iranu – sytuacja Nasrin Sotoudeh ...	95
-----------------	--	----

ZALECENIA

Parlament Europejski

2012/C 136 E/19	Umowa ramowa UE-Libia Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie negocjacji dotyczących umowy ramowej między UE a Libią (2010/2268(INI))	99
-----------------	---	----

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

2012/C 136 E/20	Łączenie się spółek akcyjnych ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie zmienionego wniosku w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej łączenia się spółek akcyjnych (COM(2010)0391 – C7-0209/2010 – 2008/0009(COD))	104
-----------------	---	-----

P7_TC1-COD(2008)0009

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 stycznia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE dotyczącej łączenia się spółek akcyjnych (tekst jednolity)

2012/C 136 E/21	Protokół do Układu eurośródziemnomorskiego WE/Jordania uwzględniający przystąpienie Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej (06903/2010 – C7-0384/2010 – 2007/0231(NLE))	105
-----------------	---	-----

2012/C 136 E/22	Umowa między WE a Unią Gospodarczą i Walutową Afryki Zachodniej dotycząca przewozów lotniczych *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Wspólnotą Europejską a Unią Gospodarczą i Walutową Afryki Zachodniej dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych (06646/2010 – C7-0103/2010 – 2008/0145(NLE))	106
-----------------	---	-----

2012/C 136 E/23	Zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG (10753/3/2010 – C7-0267/2010 – 2008/0098(COD)) 106	106
	P7_TC2-COD(2008)0098 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 18 stycznia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG 107	107
	Środa, 19 stycznia 2011 r.	
2012/C 136 E/24	Prawa pacjenta w transgranicznej opiece zdrowotnej ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej (11038/2/2010 – C7-0266/2010 – 2008/0142(COD)) 108	108
	P7_TC2-COD(2008)0142 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 19 stycznia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej 109	109
2012/C 136 E/25	Umowa UE-Kamerun dotycząca prawa leśnego *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Kamerunu dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (FLEGT) (12796/2010 – C7-0339/2010 – 2010/0217(NLE)) ... 109	109
2012/C 136 E/26	Umowa UE-Kongo dotycząca prawa leśnego *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Konga dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (FLEGT) (10028/2010 – C7-0170/2010 – 2010/0062(NLE)) 110	110
2012/C 136 E/27	Umowa przejściowa o partnerstwie między WE a państwami Pacyfiku *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej (05078/2010 – C7-0036/2010 – 2008/0250(NLE)) 110	110
2012/C 136 E/28	Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu WE-Serbia *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady i Komisji w sprawie zawarcia Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i jej państwami członkowskimi a Republiką Serbii (15619/1/2007 – C7-0341/2010 – 2007/0255(NLE)) 111	111

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

